

Giới thiệu Bạn Thân, Làm Vợ Tao Đi - Vyvy1504

Chuyện kể về tình yêu của một cô gái vô cùng mạnh mẽ và bướng bỉnh. Bạn trai đồng thời là bạn thân của cô là một chàng trai lạnh lùng và kiêu ngạo.

Lần đầu gặp mặt nhau, cô không hề nhận ra người đó là bạn thân lúc nhỏ của cô.

Nhưng chàng trai ấy lại nhận ra rằng cô là mối tình đầu của anh.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân, Làm Vợ Tao Đi - Vyvy1504* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Tự giới thiệu - Vy

Tôi - Lương Tú Vy. Biệt danh: Tin

Tôi thuộc chòm sao: Kim Ngưu - Bên trong trầm lặng, không ai bên cạnh thì câm luôn. Bên ngoài vui vẻ, nói nhiều, chọc ghẹo mấy đứa dễ tính, thẳng thắn và mặc dù thích chọc người nhưng tôi vẫn rất quan tâm họ

Năm nay tôi 15 tuổi. tức là học lớp 9. IQ: 128

Về ngoại rất bình thường, đeo kính dày 5,5 độ, da hơi sạm (bẩm sinh), cao 1m60 và đặc điểm nhận dạng ra tôi là tôi có 1 cái lúm đồng tiền bên trái và có 1 chiếc răng khểnh

Sở thích: thích hát, ngủ, ăn. Nghiện phim Hàn (đây là lí do tại sao tôi lại đeo kính dày như thế rồi đây), đọc truyện thiếu niên, boy love (tôi là 1 con hủ nữ). Thích mang giày, thích mua sắm. Cuồng K-pop (nhất là EXO) và mê trai đẹp

Tính xấu cũng không ít. Thứ nhất: lười học, thứ 2: nóng tính, thứ 3: ờ dơ. Đây là 3 điều kinh điển nhất trong những tật xấu của tôi

Ở trường, tôi là tổ trưởng tổ 3 và được xếp ngồi 1 mình, há há, sướng ~~~

Nói thật chứ bạn bè thì nhiều, tới khi lọc list friend lại thì toàn là dân si-ba-chao gì không hà. Tôi chỉ có 2 đứa là *best friend forever* đúng nghĩa thôi.

(Viết tắt của cụm từ trên là: BFF)

À há, xin giới thiệu với quý vị, 2 con BFF của tôi:

Đứa thứ nhất tên: Nguyễn Bích Nhi

(Mọi người đón đọc

Đứa thứ hai tên: Dương Ngọc Yến Trâm

(Mọi người cũng có thể đón đọc truyện 'You Are My Everything' của con tác giả)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân, Làm Vợ Tao Đi - Vyvy1504* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Tự giới thiệu - Minh

Tôi - Ngô Thiên Minh . Biệt danh: Bìn mập

Biệt danh Bìn mập là vì lúc nhỏ tôi rất mập nên có 1 cô bé đã gọi tôi là Bìn mập, thế đấy. Tôi không biết tên cô ấy, lúc ấy chỉ nghe ba gọi là bé Tin và cô là con gái nuôi của ba. Lớn lên thì tôi không mập như trước nên cả nhà gọi tôi là Bìn hay là Minh và cô bé ấy đã chuyển nhà đi khi tôi lên lớp 4, từ đấy chúng tôi không gặp nhau nữa.

Gia đình và bạn bè thường khen rằng tôi có 1 nụ cười rất đẹp, rất giống mẹ. Đúng vậy, tôi không phủ nhận điều đấy. Những điểm còn lại trên khuôn mặt, hầu như, tất cả đều giống ba.

Nhà tôi gồm 4 người, mẹ, ba, tôi và em gái.

Mẹ tôi tên Thơ, ba tên Thắng, em gái tên My.

Sở thích: tôi rất thích chơi thể thao, nhất là môn bóng chuyền và đá bóng.

Cung hoàng đạo: Thiên Yết. Không cần nói, mọi người cũng biết tôi là người thế nào. Tôi cung Thiên Yết!!! Mặc dù là cung Thiên Yết nhưng khi tôi muốn nói chuyện với ai đó, hoặc làm quen, tôi sẽ rất nhiệt tình.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân, Làm Vợ Tao Đi - Vyvy1504* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Kí ức

Chuẩn bị đồ dùng học tập, tắm rửa xong xuôi. Tôi đeo balo lên vai, chạy nhanh xuống bếp, ăn sáng thôi nào!!!

Mẹ tôi đang đứng ở trong bếp loay hoay làm đồ ăn sáng cho cả nhà. Vứt balo xuống ghế, tôi ngồi xuống ghế bên cạnh, chờ đồ ăn sáng. Yay, đúng là đồ ăn mẹ nấu, chỉ ngồi bên ngoài ngửi thôi cũng muốn nước miếng chảy ồ ồ.

Omo, chờ muốn gãy cổ luôn mới có đồ ăn. Mẹ từ trong bếp đi ra, trên tay cầm 1 tô bún thịt nướng. Ôi má ơi, nhìn mà muốn lọt con mắt ra, nước miếng chảy ròng ròng. Mẹ nhìn bộ dạng tôi 1 cái rồi lắc đầu, đặt cái tô xuống bàn rồi bảo:

“Tin ăn đi! Nhìn cái mặt xem kìa, thẳng nào mà nhìn thấy mặt Tin chắc sợ quá, bỏ chạy mất dép luôn quá!”

“Gi chứ, ở trường cũng có thẳng nào để ý con đâu mà mẹ lo. Con cũng không thích mấy thẳng ở trường đâu.”

Tôi vừa nhai miếng thịt trong miệng, nhắc đến là bực hết cả mình

“Ôi con gái bảo bối của mẹ, con gái mẹ mà không ai thích à, mấy thẳng đó chắc mù hết rồi.”

Mẹ cười hiền, xoa đầu tôi

“À mẹ, tự nhiên con nhớ cái tên Bin mập ú quá à”

Mặt tôi buồn buồn nhìn mẹ

“Gi thế, ăn thì lo ăn đi. Cái con bé này! Để mẹ gọi ba xuống, ba mày làm gì mà ngủ lảm thế.”

Tôi nhìn mẹ, bĩu môi. Mỗi lần tôi nhắc đến Bin, mẹ tôi lại thế, cứ lảng sang chuyện khác. Kệ, hồi sau vậy. Giờ chuyện ăn là chính đây này.

Ăn uống xong, ba chở tôi đến trường, sáng nào ba tôi không đi làm thì ba sẽ chở, còn không thì có người khác chở mà người khác ý, là anh nuôi tôi đấy. Mặc dù rất muốn có xe đạp đi học, nhưng ba mẹ cứ bảo thế không an toàn, để ba chở. Tôi cũng đành thôi, chiều theo ý của ba mẹ vậy

Đến trường, tôi chào ba rồi chạy nhanh vào lớp học. Ngôi trường này, học xong năm nay là tôi phải xa nó rồi.

Vứt cặp xuống bàn, tôi buồn ngủ úp mặt xuống bàn. Vì hôm qua luyện phim đến 1h sáng nên giờ phải ngủ bù. Nhưng kì lạ, lúc trước chỉ cần úp mặt xuống bàn như này là nãy giờ khò khò lâu rồi, sao hôm nay mắt to thế này. Đầu tôi bỗng nhiên xuất hiện 1 loạt hình ảnh về cậu nhóc ấy, cậu bạn thân lúc nhỏ của tôi - Bin mập, đây là cái tên mà tôi đặt cho cậu ta, dù chơi với nhau rất thân nhưng tôi vẫn không biết tên thật của cậu.

Hình ảnh tôi và cậu ấy đang chơi xích đu ở công viên gần nhà tôi ở lúc trước. Tôi ngồi trên xích đu, cậu thì đứng ở phía sau đẩy xích đu cho tôi. Tôi vui vẻ cười rất tươi, còn gọi cậu nhóc đằng sau: “Đẩy mạnh lên, cao lên đi Bin mập, thích quá đi”. Cậu bé nghe theo, đẩy cao hơn ban nãy. Cậu nở nụ cười thiên thần, nhìn tôi.

Nhớ lại, tôi nở nụ cười. Lúc đấy, tôi còn nhớ, tôi và cậu đang học lớp 3. Từ khi quen biết cậu ấy, chơi chung với cậu ấy, cậu ta lúc nào cũng chiều chuộng tôi cả, hơn cả ba mẹ tôi chiều tôi.

Đến hình ảnh, tôi và cậu rời xa nhau. Lúc ấy ba tôi chuyển công tác, đi nơi khác làm việc và sống ở đấy luôn. Tôi còn nhớ, khi đó, mình khóc rất nhiều và cả cậu cũng khóc. Cậu đứng đối diện tôi, vừa thút thít vừa nói:

“Bin và Tin nhất định sẽ gặp nhau.” - Xong, cậu ta lấy trong túi quần ra 1 chiếc lắc tay rất đẹp, trên đấy có khắc tên Tin - tên tôi. Cậu ân cần đeo chiếc lắc lên cổ tay trái của tôi, gương mặt đầy nước mắt nhìn tôi, nói:

“Tin nhớ giữ cẩn thận đến lớn nha “

Tôi cũng lục lọi trong túi quần ra 1 sợi dây chuyền, trên đấy cũng có khắc tên Bin. Tôi cũng bắt chước theo, đeo sợi dây lên cổ cậu bé, giọng khàn khàn nói:

“Tin cho Bin đấy, Bin đừng có tháo ra nha “

Vậy là từ đấy tôi và cậu rời xa nhau, đến nay vẫn chưa gặp mặt nhau lần nào. Tôi có cảm giác, 1 ngày nào đấy không xa, tôi sẽ gặp lại cậu - Bin mập

Trailer°.°

Chương này sẽ xuất hiện thêm 2 nhân vật phụ mới

Trịnh Ngọc Ngà - Bạn thân của Vy

Nguyễn Dương Hoàng Phúc - anh nuôi của Vy và là bạn trai của Ngà

Chi tiết dưới đây mình sẽ không viết trong

Voi và Phúc, 2 người họ gặp nhau khi Vy hẹn Phúc và Ngà đi chơi

Sau khi Ngà tiếp xúc và nói chuyện với Phúc, cô đã nghĩ rằng cô đã ' đồ ' anh ấy rồi.

Sau đó thì, cô ấy cứ bám dính lấy Vy để hỏi về ông anh của Vy. Khi cô lấy được thông tin của anh, cô đổi đối tượng và cứ bám riết lấy Phúc và anh đã đồng ý làm bạn trai cô trong sự nhầm lẫn.

----- Trailer 1 -----

Mọi người cho ý kiến đi ạ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân, Làm Vợ Tao Đi - Vyvy1504* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Con bạn hâm

Ấy da, con nào vừa đánh vào vai bà mà đau thế. Ngược mặt lên, ôi, biết ngay mà, con bạn thân yêu của tôi - Nhi Hoi

Giới thiệu sơ nét về con này 1 chút:

Tên đầy đủ: Nguyễn Bích Nhi. Biệt danh lớp đặt: Nhi Hoi

Lớp trưởng lớp tôi đấy mấy bác ạ, dữ như bà chằn ấy. Ấy, ngồi dưới tôi 1 bàn, cao quá mà. Tôi với nó là bạn thân với nhau từ năm lớp 4, khi tôi vừa chuyển tới chỗ ở mới.

Biệt danh Nhi Hoi của nó dựa vào vóc dáng và tên của nó mà được ra lò. Nó, cao 1m67, nặng 62kg khủng nhất trong tụi con gái lớp tôi. Cung Song Ngư đấy ạ, mặc dù có dáng vóc thể thôi mà vẫn có biết bao nhiêu thằng theo đấy nhá. Tôi vẫn thường nói với nó: “Mấy thằng thích mày í, chúng nó có bị mù không hay lé hết rồi?” rồi tôi cười như con điên vừa mới trốn trại và hậu quả là bị nó cho ăn vài chưởng. Kết ~

Tôi nhìn nó bằng cặp mắt chứa lửa, xong, tôi đứng dậy quát vào mặt nó:

“Mày muốn chết sớm hả con kia, hay là sáng sớm rảnh rồi không có việc gì làm rồi chọc phá người ta thế đấy hả. Bà mà nói với anh 2 nuôi bà là mày chết như chơi đấy.”

Nói xong, nhìn mặt nó có phản ứng thế nào. Ồm, ra là thế. Mặt nó hiện nay vừa xanh xanh vừa tím tím nhìn vào vui vui sao đâu á, con giận lúc này cũng dịu xuống.

Mỗi lần tôi nhắc đến anh 2 nuôi của tôi, mặt nó liền xanh xanh, tím tím. Anh 2 nuôi của tôi, bây giờ, là bạn trai của nó. Vì những lần trước, khi nó chọc giận tôi, tôi đều dọa nó là ' tao bảo anh 2 tao chia tay với mày bây giờ '. Mà không biết tại sao, nó lại thích anh 2 tới thế.

Ông anh 2 nuôi yêu quý của tôi cũng là hàng xóm của tôi - Hoàng Hải, trên tôi 1 lớp. Nhìn cũng rất đẹp trai nhưng nếu chơi chung lâu ngày thì... tính dâm dê lòi ra liền.

Dù khác trường nhưng sáng nào cũng đưa tôi đi học, đến khi tôi tan học thì anh 2 chờ về. Có hôm nay là ngoại lệ nhĩ???

Voi nó cứ than vãn với tôi 1 câu vào mỗi sáng và chiều:

“ Anh Hải chỉ là anh nuôi của mày thôi đấy, mà thương mày đến như thế. Anh 2 tao cũng không bằng 1 phần của anh Phúc, hazzz, ước gì anh 2 tao cũng thế thì tốt biết mấy “

Quay lại vấn đề lúc này ~ hìh

Nó ngồi xuống cạnh tôi, rồi vuốt vuốt vai tôi, giọng nhỏ nhẹ nói với tôi:

“ Bớt giận, bớt giận. Tao với mày là best friend forever cơ mà, đừng làm thế, nhá!!! Tha lỗi cho tao nha, lần sau không làm như vậy nữa. “

Nói thế mới được chứ ỉ, hehe. Không tha lỗi nhanh vậy được, tôi phải troll nó vài cú cho đáng đời

“ BFF, hừ, giờ không thích chơi với mày nữa. Tao chơi với đứa khác, chơi chung với anh hai tao. “

Tôi hất cằm lên nhìn nó

“ Thôi thôi chị ạ, chị là chị đại mà, từ nay trở về sau, em sẽ không đánh đập hay ăn hiếp chị nữa. Chị đại làm phước tha lỗi cho em, em sẽ đãi chị trà sữa, muốn uống lúc nào, em cũng sẵn sàng đèo chị đi. “

Nó chấp 2 tay lại, để trước mặt, nhìn tôi bằng ánh mắt say đắm

“ E hèm, cung mới hứa gì thì nhớ giữ lời. Chiều nay chị muốn uống, nhớ đèo chị đi nhá cung. À, mày gọi tao làm gì thế? Có chuyện gì à? “

Nó cũng thuận theo ý tôi hỏi mà trả lời:

“ Sáng nay anh Hải có chở mày đi học không? Lúc nãy anh ấy nhắn cho tao là đang bị bệnh không đi học “

Tôi nhìn mặt nó, ôi trời, đang rất lo lắng đến lúc này mình hỏi có tính liên kết hay không cũng không biết

“ Mày đã nói ông ấy bị bệnh thì sao có thể đèo tao đi học được. Lo lắng cho anh 2 tao tới nỗi hâm rồi à. Lo thì học xong rồi đi thăm “

Mặt nó có vẻ tươi tỉnh hơn, giải đầu:

“ Ồ, vậy tao đèo mày về sẵn tiện thăm anh Hải luôn “

~~~~~ Vào lớp rồi mấy thím ạ ~~~~~

^^

Trailer

Tiêu đề của

Trailer lần này ầu sẽ viết 1 đoạn nhỏ của chương sau đây ạ!!!

' Cô nghiêng răng kèn kẹt, tay vỗ lên vai tôi 1 cái đau điếng. Cái câu ' ngủ ngon không ' của cô nghe mà lạnh xương sống. Tôi im lặng, cuối gằm mặt xuống. Giờ phút này mà cãi với cô thì coi như hôm nay là ngày chôn của mình đi

“ Lần này nữa thôi nhá, cô thấy 1 lần nữa thì cô sẽ gọi về thông báo cho ba mẹ em biết ngay đấy. Ngồi xuống đi “

Cô đi về phía bàn giáo viên, tôi mới thờ phào nhẹ nhõm mà an tọa. '

----- Trailer 2 -----

Đôi lời của AU:

Mọi người đọc xong, nếu hay thì vote cho ầu đi ạ!

Nghĩ lễ đáng lẽ ầu phải ôn bài, nhưng ầu vẫn cố gắng đăng chap mới đây ạ!

Vì thế mong mọi người VOTE cho con ẦU đáng thương này đi ạ!!!

KAMSA rất rất nhiều luôn

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân, Làm Vợ Tao Đi* - Vyvy1504 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Cảm giác quen thuộc

Con buồn ngủ lại ập đến, lúc này muốn ngủ thì không được, giờ thì không muốn ngủ thì nó lại đến. Ày, đành ngủ tiếp vậy.

Đang mơ mơ màng màng, tôi cảm giác được con nào kêu tôi áy nhớ? Chẳng lẽ là Nhi lợn? Ày, nó đâu ngủ đến nỗi giờ lại kêu tôi. Vậy là ai nhỉ? Phải thức thôi.

Tôi mắt nhắm mắt mở, ngược mặt lên nhìn. Nhìn trông quen vậy trời, rất giống cô chủ nhiệm. Ờ, HẢ, CÁI GÌ?!! CÔ CHỦ NHIỆM?!! Rồi xong đời tôi, huhu. Lập tức đến đây, không lẽ lại ngồi trong khi đang nói chuyện với cô à, tôi là người rất biết phép tắc.

“Ồm... ahihi, em chào cô. “

“Ồm, ahihi, cô chào em. Đạo này thấy em tươi tỉnh nhỉ?! Ngủ ngon không? “

Cô nghiêng răng kèn kẹt, tay vỗ lên vai tôi 1 cái đau điếng. Cái câu "ngủ ngon không" của cô nghe mà lạnh xương sống. Tôi im lặng, cuối gằm mặt xuống. Giờ phút này mà cãi với cô thì coi như hôm nay là ngày chôn của mình đi

“Lần này nữa thôi nhá, cô thấy 1 lần nữa thì cô sẽ gọi về thông báo cho ba mẹ em biết ngay đấy. Ngồi xuống đi “

Cô đi về phía bàn giáo viên, tôi mới thờ phào nhẹ nhõm mà an tọa.

Cô cầm cây thước gõ xuống bàn, ra lệnh:

“Im lặng! Hôm nay lớp chúng ta sẽ có 1 học sinh mới chuyển đến, mời em vào “

Cô dứt lời, 1 học sinh nam đi vào lớp, bước lên bục giảng, đứng nghiêm trang, cuối đầu chào cô.

Cô lại cất lời, e hèm, sao nói lảm thế nhỉ.

“Em giới thiệu về bản thân mình đi “

Cậu ta "vâng" với cô 1 tiếng rồi quay xuống lớp, tôi nhìn cậu ta, sao trông quen thế, thôi kệ. Cậu ta bắt đầu giới thiệu:

“Mình tên Ngô Thiên Minh, mọi người cứ gọi mình là Minh là được rồi. Mình mong mọi người trong lớp giúp đỡ. “

Nói xong, cậu ta cười 1 cái. Ồ, cái nụ cười ấy, sao lại có cảm giác quen thuộc đến như vậy. Hay là hám trai quá, thấy trai nào đẹp cũng thấy quen. Cả lớp nhìn thấy nụ cười của ta thì, ờ, đứa nào cũng ngất lên ngất xuống, có đứa thì nhìn cậu đắm đuối rồi cười cười như mấy con điên trốn trại tâm thần.

Tôi thì đầu bằng chứng nó, tôi không thích mấy thằng đẹp trai ở ngoài đời đâu, tôi chỉ thích mấy anh đẹp trai trong phim thôi. Ngoài đời, mấy thằng đấy vừa chảnh vừa có độ phủ vô cùng cao và chưa chắc là... trai chính hiệu vì tôi thường tự nhủ với mình rằng "mấy thằng đẹp trai ngoài đời thực nó chắc chắn là THỤ". (Mấy đứa mê thể loại đam mỹ, boy love như tớ thì chắc cũng hiểu THỤ là gì)

Cậu ta giới thiệu xong, cô lại tiếp tục mở miệng:

“Vậy em chọn chỗ nào trống mà ngồi đi “Ờ, cô đúng là hay thật. Trong lớp này, chỉ có duy nhất chỗ tôi là trống. Thiên à, sao ông lại đối xử với con như vậy.

Cậu ta nhìn quanh lớp, đảo mắt đến chỗ tôi và cậu ta lúi thủi đi xuống cái mà còn trống 1 chỗ - ày là bàn tôi rồi ngồi xuống bên cạnh tôi. Quay sang đưa bàn tay phải ra rồi nhìn tôi mỉm cười, nói:

“Chào cậu, tớ tên Ngô Thiên Minh. Mong cậu sẽ giúp đỡ tớ. Cậu tên gì nhỉ? “

Tôi đưa tay trái ra bắt tay cậu ta, theo phép lịch sử thôi, chứ tôi nhìn là thấy không ưa, nể tình cậu ta là Thụ nên tôi mới trả lời:

“Tôi tên Lương Tú Vy, cứ gọi Vy là được, cậu cũng không cần tôi giúp đỡ, có cần thì tôi cũng không giúp đỡ “

Nói xong, tôi bỏ tay cậu ta ra, rồi quay lên phía bảng, không thèm liếc cậu ta 1 cái.

Tôi nghĩ, chắc giờ này cậu ta bị tôi cho ăn bơ sẽ ngon lắm. Tôi không thích nói chuyện với người lạ, nhưng đối với cậu ta thì khác, cậu ta đem lại cho tôi cảm giác gì đó rất kì hoặc, rất quen thuộc. Và cái cảm giác ấy, nó càng làm cho tôi sợ cậu ta hơn.

~~~~~

Au thật sự, thật sự rất rất xin lỗi mấy nàng rất nhiều ạ

Chap này Au viết tới đây đã bí, nên thành ra nó ngắn như vậy, mong các nàng thông cảm cho Au đi ạ ~~~

Và điều thứ 2 muốn xin lỗi mấy nàng yêu quý là:

Từ nay, Au sẽ không viết trailer của chương mới được nữa.

Lý do là Au đang rất rất là bận 1 số việc gia đình và 1 số việc học.

Cho Au xin lỗi ạ!!! ~~~

Au sẽ cố gắng hết mình để viết truyện thật hay để cho mọi người đọc ạ ~~~

Vì muốn chuộc tội, Au sẽ tặng chương sau cho 1 độc giả nào vote truyện này cho Au ~~~

À, mấy nàng này ~~~ Ta đang viết truyện mới có tựa đề là: ‘You Are My Everything’, nhưng chưa xuất bản. Và khi truyện này xuất bản Au sẽ thông báo ạ ~~~

Kamsa các nàng đã ráng sức mà đọc những dòng tự kỉ này của Au ạ ~~~

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân, Làm Vợ Tao Đi - Vyvy1504* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Mất đi tình bạn

Con Trâm từ bàn trên quay xuống liếc mắt qua nhìn Minh 1 cái, rồi nở nụ cười, nói nhỏ vào tai tôi:

“Mày sướng thế không biết, được ngồi với trai đẹp thế kia. “

Tôi nhăn mặt nhìn nó, khó chịu lên tiếng mà không nể tình Minh có để ý hay không:

“Sướng cái con khi, mày thấy đó giờ tao có ưa thằng nào nhìn đẹp trai không? Mấy thằng đẹp trai giờ toàn là ‘cong’; chứ có đũa nào ‘thẳng’; đâu. Hừ, chị đây ừ thêm! “

Tôi ngang nhiên phun ra 1 tràng mà không để ý tới người kế bên đang nghe đến nỗi méo cả mặt. Quay sang nhìn mặt thằng kế bên con Trâm, biết ngay là thế. Cái mặt nó đen hơn cái đít nồi, tiếp tục quay qua nhìn Trâm. Tôi chỉ tay thẳng vào mặt nó, hất hàm nói:

“Mày nhìn xem cái mặt thằng bạn trai mày kia, mỗi lần thấy trai đẹp là mặt sáng rực lên hả. “

Quay qua nhìn thẳng Nghiêm, vỗ vai nó, phán 1 câu:

“Mày bật phước mới có được con bạn gái như nó “

Rồi quay đầu sang cái người ngồi kế tôi, mặt nó cũng không thua kém gì cái thằng ở trên là bao, làm gì mà nhìn dữ dội vậy?! Hừ, tôi không quan tâm. Quay lên ngồi học tiếp, con Trâm thì bị thằng Nghiêm nhìn muốn cháy đen luôn nên cũng quay lên nịnh nọt, tôi lắc đầu ngán ngẩm nhìn cặp ngồi trên, đúng là hết nói nổi. Haizzz, tôi phải ngồi chung với cái tên này hết năm nay luôn hả trời!!

----- Ra về -----

Tôi và Nhi đi tới nhà xe thì Nhi vào lấy xe, tôi thì đứng đợi. Nó dắt xe ra, vỗ vai tôi 1 cái còn hô lên 1 tiếng như thể muốn khắp cả trường này nghe:

“Đi thăm anh Phúc thôi “

Còn tôi thì ôm vai, nhăn mặt nhìn nó:

“Mày muốn chết hả con kia, lúc nãy đã hứa với tao cái gì hả?! Đi thì đi 1 mình luôn đi. “

Tôi nhăn nhó bỏ đi 1 nước ra tới cổng trường thì thấy anh 2 tôi đã đứng đợi sẵn ở đó, ơ, sao Nhi nói ông ấy bị bệnh cơ mà, giờ lại lần lộn tới đây???

Tôi đi thật nhanh tới chỗ anh bỏ phía sau con Nhi nó đang rống cổ lên kêu, còn dắt theo chiếc xe chạy về phía tôi. Tôi lại gần anh, hỏi:

“Em nghe Nhi nói anh bệnh cơ mà, sao giờ lại tới đây không ở nhà dưỡng bệnh đi??”

Nhìn sắc mặt hơi xanh hơn mấy hôm trước thì phải, tội nghiệp anh tôi. Anh cười cười trả lời:

“Anh có chuyện muốn nói với Nhi, chuyện rất quan trọng”.

Tôi nhướn mày, mặt gian tà nhìn anh, nói:

“Chuyện rất quan trọng hử? Thần bí quá đó nha.”

Anh dời tầm mắt khỏi tôi, nhìn ra sau lưng tôi. Áy, nó nhanh thế nhè? Tôi cũng vội nhìn ra sau rồi nói với nó:

“Nãy giờ chắc cũng nghe rồi ha, anh tao có chuyện quan trọng muốn nói với mày đó. Thôi, cứ nói chuyện đi tao về trước nha.”

Tôi nói xong, đi được mấy bước thì đột nhiên cổ tay tôi bị nắm giật ngược lại. Gì vậy, ai chơi ác thế? Tôi nhắm tịt mắt và đang tưởng tượng mình sẽ nằm thẳng cẳng dưới đất, mặt đập xuống đất. Nhưng gì thế, tôi chả thấy đau một chút nào cả. Vội vàng mở mắt, đập ngay vào mắt là khuôn mặt đẹp trai, trắng hơn cả tôi, mắt nhìn tôi với vẻ lo lắng. Nhanh chóng đứng dậy, chỉnh sửa lại đồng phục, tôi càng ngày càng không thích cái đôi này luôn á, sao lại thích bạo lực quá vậy không biết nữa. Tôi nhăn trán, khó chịu trách móc:

“Anh làm gì vậy? Xíu nữa là té đập mặt luôn rồi. Anh muốn gì nói lẹ đi em còn về.”

“Xin lỗi, anh không cố ý.”

Anh quay sang, cầm tay Nhi nói:

“Ngà... Chúng ta... chúng ta chia tay đi”

Tôi ngạc nhiên mở to mắt nhìn anh, sao lại phải chia tay chứ? Họ vẫn đang rất vui về cơ mà? Tôi nhìn sang Nhi, nó đang khóc! Từ lúc tôi quen nó đến nay, tôi chưa bao giờ nhìn thấy nó khóc. Nó là người mạnh mẽ hơn tôi và Trâm rất nhiều, dù có chuyện buồn đến mức nào đi nữa, nó vẫn không rơi 1 giọt nước mắt nào. gương mặt đầy nước mắt nhìn anh hỏi:

“Tại sao chứ? Tại sao chúng ta lại phải chia tay chứ?”

Mặc dù mạnh mẽ đến thế nào, tôi vẫn không thể ngờ rằng nó lại yếu đuối trọng tình yêu.

Anh nhìn tôi, cầm tay tôi và nói:

“Vì từ trước đến giờ, anh chưa bao giờ có tình cảm với em... mà anh yêu Vy”

Quá sốc tưởng tượng, anh... anh thích tôi? Tôi nhìn Nhi, nó đang nhìn tôi với ánh mắt đầy căm phẫn. Tôi vội vàng biện minh cho mình:

“Nhi à, không phải vậy đâu. Chắc là anh tao chỉ nói giỡn cho vui thôi, tao với anh ấy sao có thể chứ”

“Sao lại không thể, mày với anh ấy có phải là anh em ruột đầu chứ. Nhưng tao vẫn không ngờ, mày lại đối xử với tao như vậy. Tao và mày, từ nay trở về sau, không còn là bạn bè nữa.”

Nói xong, nó giờ tay tát mạnh vào mặt tôi một cái đau điếng rồi quay mạy bỏ đi. Anh chạy lại ôm tôi, an ủi:

“Không sao cả, có anh”

Tôi nức nở ôm mặt khóc, không lẽ tôi lại mất nó, tôi phải mất đi 1 người bạn? Tôi thực sự không muốn. Tôi nhìn anh, nói:

“Sao anh phải làm như vậy? Sao anh lại đùa giỡn tình cảm với Ngà như vậy? Nó thực sự rất thích anh cơ mà. Giờ em cũng mất đi 1 người bạn rồi, anh hẳn đang rất vui khi đùa giỡn như vậy, có phải không?”

“Không phải vậy, anh thích em, đó là sự thật. Không phải anh muốn đùa giỡn như vậy với Nhi, mà anh muốn có thể gần em hơn.”

“Nhưng em vẫn không thích anh, em vẫn muốn chúng ta trở thành anh em hoặc bạn bè thì tốt hơn. Em không muốn gặp lại anh nữa.”

~~~~~

Cuối cùng cũng

Mấy bọn cứ đợi thêm vài tuần nữa nha, ta sẽ cố gắng để viết

Chương này viết hơi bị xàm, mấy bọn đọc xong, có ý kiến gì thì cứ cmt cho ta biết, ta sẽ sửa cho hay theo ý mấy bọn. Mấy bọn là nhất mà, hahaa!!!

YÊU MÁY BỌN NHIỀU LẮM!!!

Chương 7: Tôi nghĩ ... Tôi và cậu không quen

Tôi bây giờ không thể ngừng khóc được nữa, vừa đi vừa suy nghĩ, bởi vì muốn gần gũi với mình, mà anh ấy đã lợi dụng tình cảm của Ngà? Anh ấy hết cách rồi sao? Phải làm tôi mất đi người bạn thân mới vừa lòng anh ấy hả? Anh ta làm vậy có mục đích gì? Không thể tin người như anh ta được nữa.

“Ê “ - Đang miên man suy nghĩ, nước mắt lấm lem đầy mặt. Tôi quay lại phía sau, hướng ai đó gọi. À, thì ra là cậu ta, cậu gì nhỉ? Gì mà Ngô Thiên... Thiên gì nhỉ? À, Ngô Thiên Minh. Vội vội vàng vàng lau nước mắt và đi nhanh hơn, mặc kệ phía sau cậu ta đang kêu í ới. ‘Búp ‘, không ai khác ngoài cậu ta là người vỗ vai tôi. Tôi thờ dãi quay người lại, hỏi cậu ta:

“ Có chuyện gì? “

“ Cậu không sao chứ? Tôi thấy mặt cậu không được tốt lắm thì phải?! “

“ Chuyện của tôi, không liên quan đến cậu. “ Tôi bỏ mặc cậu ta và tiếp tục đi, dù vậy, nhưng tôi vẫn nghe thấy tiếng giày cậu ta đang nện xuống đường ở phía sau tôi. Tôi thờ mạnh, dừng bước, xoay mặt ra sau, nói:

“ Cậu về nhà đi, tôi thực sự không sao và... đừng đi theo tôi nữa. “

“ Hả? Tôi đâu đi theo cậu. Nhà tôi ở phía này mà. “ - Tôi nhìn cậu ta, hừ, đúng là nói dối không chớp mắt mà. Đột nhiên, cậu ta xoay mặt đi chỗ khác, nói:

“ Đừng nhìn tôi như vậy. Cậu đi về nhà đi, gần tối rồi. “ - Không rảnh rồi phán xét cậu ta, tôi đi về.

Đến cửa nhà, cởi giày ra, bước vào. Vào nhà, tôi đã thấy ba và mẹ đang ngồi ghế sofa trước tivi. Ba thì choàng tay qua vai mẹ, còn mẹ thì gục đầu lên vai ba, đúng là họ đang rất hạnh phúc. Tôi cười, không muốn phá bầu không khí ấm áp này. Đi nhẹ nhàng sau ghế sofa, vọt lên lầu.

Vứt cặp xuống bàn, ngã mình xuống giường. Tôi thực sự đang rất mệt mỏi vì những chuyện đã xảy ra ngày hôm nay, đúng là rất xui xẻo. Giả như, anh ta không xuất hiện trong cuộc sống tôi, thì Ngà không bao giờ gặp được anh ta, thích anh ta và tôi phải mất đi tình bạn đó. Ợt, đói bụng quá đi. Xuống nhà tìm đồ ăn mới được.

Lết thân xuống bếp, cũng may là ba mẹ ngủ rồi. Tiếp tục hành trình, lục lọi trong tủ lạnh, trong lòng bàn, khắp nhà bếp... May thật, còn được 2 gói mì.

Bỏ hết 2 gói mì vào to, cho bột nêm vào, bật nước nóng và cuối cùng là ngồi chờ nước sôi.

‘Bạch, bạch ‘, tiếng bước chân... Ai... ai vậy? Ngẩng đầu lên, ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ

“ Vy, Mẹ đây mà. “

“ Hả?! Mẹ?! Ờ? Nước SÔI rồi?! Á!!!! “

‘sau... ‘

Tôi xừ sạch sành sanh 2 gói mì tôm, may mắn thay, nếu không có mẹ, cái nhà này cũng không được nguyên vẹn mà tôi và mẹ đang ngồi tại sofa.

“ Con về lúc nào vậy? “

“ Dạ, lâu rồi. “

“ Có nói dối không đó, sao lúc chiều mẹ không thấy mặt con. “

“ Lúc về thấy ba với mẹ ngồi xem TV hạnh phúc lắm nên con không dám gọi. “

“ E hèm! “ “ Mẹ! Con có chuyện muốn nói. “

“ Chuyện gì con gái? “ - Mẹ di chuyển lại gần chỗ tôi ngồi, vuốt tóc tôi

“ Là Nhi, bạn ấy không muốn gặp lại con nữa. Con không muốn. “ - Mẹ thờ dãi, tra hỏi tôi

“ Tại sao lại không muốn gặp con? Lúc trước 2 đứa thân lắm mà. Có chuyện gì xảy ra? Ai là chủ mưu? “ - Tôi liền kể đầu đuôi toàn bộ câu chuyện cho

mẹ nghe. Lúc thì '', lúc thì 'ồ', đến khi tôi kể xong, mẹ còn hỏi

“Vậy là... Chủ mưu là anh Hải con đó hả? - Rồi mẹ hùng hổ tiếp tục nói - “Mai mẹ phải cho nó 1 bài học mới được. “

“Xì, ông mà nghe lời mẹ sao. Giờ con chả muốn gặp mặt ông anh đó nữa đâu. “

“Thôi cô nương, ăn no rồi thì lên phòng ngủ ngủ thôi. Sáng mai cô còn đi học nữa đó. “

“Dạ, biết rồi, nói mãi. “ - Tôi phóng nhanh lên phòng, không nhanh chân là bị đánh teo mông.

Lên đến phòng, vẫn là ngủ không được, đành lướt facebook 1 lát rồi ngủ.

'Ting', messenger thông báo 1 tin nhắn. Ha, chắc là Nhi, vậy là hết giận rồi!? Mở ra xem mới được.

Ờ? Không phải Nhi!? Đúng rồi, chuyện như vậy, sao nó không giận mình được cơ chứ! Nhưng... Ai đây? Phải hỏi

“Cậu là ai vậy? “

“Cậu đoán thử đi. “ - Gì vậy trời? Bực mình dễ sợ. Gặp đúng tên dở hơi.

“Không thể. Cậu nói ra luôn đi. “ - Tôi nhún

“Haizzz... Cậu không kiên nhẫn gì cả. “

“Bực rồi nhá. Tôi ghét nhất là cái thể loại úp úp mở mở như cậu. “

“Thôi thôi, không chọc giận cậu nữa. Tôi là Thiên Minh. “

“Vậy mà nãy giờ không nói sớm, làm bực muốn chết.”

“Xin lỗi. “

“Nhưng sao cậu tìm được nick facebook của mình vậy??? “

“À, dễ lắm. Nhưng đó là chuyện bí mật. Khi nào chúng ta thân hơn, tôi sẽ nói. “ - Lại giờ trò nữa rồi.

“Vậy thì... Được rồi. “

“Tôi gửi lời mời kết bạn cho cậu rồi đó, đồng ý đi nha. “ - Ồ, thấy rồi. Chọc cậu ta chút xíu mới được.

“Không được, tôi không kết bạn với người lạ. “

“Tôi có phải là người lạ đâu. “

“Nhưng tôi nghĩ là... Tôi và cậu không có quen. “

“Đi mà, cậu chấp nhận lời mời kết bạn của tôi đi. Không quen thì chấp nhận rồi chúng ta làm quen. “

“Nói giỡn đấy, rành tôi sẽ chấp nhận. “

“Nhưng sao lúc tan học, tôi thấy cậu buồn vậy? “

“Không liên quan đến cậu, đừng quan tâm đến chuyện đó. “

“Vậy tùy cậu. “

“Nhà cậu ở gần nhà tôi à? “

“Ồ, tôi biết nhà cậu rồi đấy. “ - Cái gì?!!

“Sao cậu biết được? Không lẽ lúc chiều cậu theo dõi tôi hả? “

“Cậu nghĩ sao? “

“Không nói chuyện với người khủng như cậu nữa, tôi ngủ đây. Cậu cũng ngủ đi, ngủ ngon. “

“Vậy cậu ngủ đi. Mai gặp lại. “

Đêm đó, dường như, tôi quên hẳn chuyện lúc tan học và có 1 giấc ngủ ngon hơn mọi ngày.

~~~~~  
Eo ơi, vất vả lắm ta mới viết xong

Nếu mấy cung thấy hay thì bình chọn cho ta nha, yêu mấy cung nhiều nhiều lắm luôn á

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân, Làm Vợ Tao Đi* - Vyvy1504 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chọn ai ? tao hay nó ?

Như thường lệ, tôi bị đánh thức bởi tiếng la hét... Nhầm, bởi tiếng gọi của mẹ. Thay bộ đồng phục lên người, khoác thêm cái áo khoác bomber mới mua, thường ngày thì khác vì hôm nay tôi bị cầm luôn rồi. Ăn sáng xong xuôi, ba thì đi công tác, còn... Thôi khỏi nói. Chào mẹ xong, tôi đành dắt chiếc xe đạp yêu quý lâu ngày không đạp này, đi học. Thói quen đúng là không thể bỏ, nếu đi học bằng xe đạp, tôi thường đeo tai nghe để nghe nhạc. Tôi mê nhạc Hàn mà, nên rất thường nghe nhạc Hàn lắm. Và hôm nay cũng vậy, tôi cũng vừa đeo tai nghe để nghe nhạc vừa đạp xe và hát theo lời bài hát.

“숨을 크게 쉬어봐요

당신의 가슴 양쪽이 저리게

조금은 아파울 때까지

숨을 더 뱉어봐요

당신의 안에 남은 게 없다고

느껴질 때까지

숨이 벅차올라도 괜찮아요

아무도 그댈 탓하진 않아

가끔은 실수해도 돼

누구든 그랬으니까

괜찮다는 말

말뿐인 위로지만... “

(Breathe - Lee Hi)

Ồ, sao không nghe gì nữa vậy? “Ê”! Ai gọi vậy? Dõi theo tiếng gọi lúc này, xem ai đã gọi mình. Hử?! Thiên Minh?!

“Thiên Minh? “

“Ồ, tôi đây! Bây giờ tôi gọi cậu muốn tắt tiếng luôn đây này. “

“Có sao? Sao tôi không nghe thấy? “ - Tôi thắc mắc hỏi lại, còn cậu ta thì nhìn tôi cười khở

“Lúc này cậu đeo tai nghe. “

“Vậy cậu còn hỏi tôi câu đó nữa, đã biết câu trả lời rồi mà còn hỏi. “ - Tôi bức mình nhìn cậu ta, cậu ta... Cậu ta đang cười đó. Thôi thôi, không nên nhìn, không nên, có khi lại xảy ra án mạng chết người nữa. Vậy là tôi và cậu ta, hôm nay đã cùng đến trường.

Tôi và cậu dắt xe vào nhà xe xong, cậu ta đột nhiên lên tiếng:

“À, hôm qua dự báo thời tiết bảo hôm nay là có mưa đó, cậu có đem theo dù không? “

“Hả? Có mưa? Không phải chứ? “ - Vừa dứt lời, mưa đã rơi xối xả xuống sân trường. Tôi quay sang nhìn cậu ta

“Tôi không có đem theo dù rồi.”

“Tôi cho cậu đi nhờ, được chứ?” - Nghe xong câu nói này của cậu ta làm tôi mừng muốn rót nước mắt.

“Được, được chứ, tất nhiên là được rồi.” - Há, tôi đâu có ngu mà không đồng ý. Cậu ta mỉm cười rồi dang tay qua vai tôi, sau đó kéo tôi sát vào cậu ấy. Xém tí nữa là té đập mặt rồi. Tôi liếc xéo cậu ta, vậy mà cậu ta vẫn nhìn tôi cười hi hi.

Tôi nhìn xung quanh, đúng là như tôi suy nghĩ, có rất nhiều người nhìn chúng tôi, xì xầm gì đó và tôi chắc chắn là, họ toàn nói xấu tôi, chê bai tôi. Đi được nửa đường, tôi khó chịu đẩy cậu ta ra, chạy nhanh lên lớp mặc kệ phía sau cậu ta gọi mình. Vừa vào tới lớp, tôi đã bị con Trâm kéo lại bàn nó, đẩy thẳng Nghiêm ra khỏi bàn, kéo tôi ngồi xuống. Tôi cảm thấy, sau khi chơi chung với tụi này, tôi như con robot vậy. Tôi hỏi nó:

“Chuyện gì mà sáng sớm mà kéo tao như ma đuổi vậy?”

“Mày... mày làm gì mà Nhi nó muốn chuyển trường vậy!?” - Nó áp úng hỏi tôi, sao tôi biết được nó lại vì chuyện hôm qua mà chuyển trường chứ. Vậy là tôi kể hết mọi chuyện hôm qua cho nó nghe, nó vừa nghe, lúc vừa há hốc mồm vì ngạc nhiên, lúc thì nhăn nhó mặt mày.

“Vậy ra nó hiểu lầm mày rồi? Chuyện đó là lỗi của ông Hải mà.”

“Thì đó! Nó chả chịu nghe tao giải thích gì cả.”

“Vậy thì lần này... tao sẽ giải thích chuyện này giúp mày.” - OMG, chuyện động trời đây mà. Tôi sờ sờ trán nó, đâu có sốt. Nó nhăn nhó, gạt tay tôi ra, nói:

“Mày với nó mà không mau làm hoà, tao phải sống sao đây?! Tao không muốn mình phải khó xử lựa chọn 1 là mày, 2 là nó đâu... Nên tao phải giải quyết chuyện này gấp.”

“Đúng là khôn thật. Vậy nếu nó không muốn giải hoà thì mày sẽ chọn gì? Tao hay nó?” - Tôi hỏi nó, còn nó thì nhếch mép nhìn tôi, rồi nói:

“Tao sẽ bỏ xừ kéo theo Nghiêm đi luôn. Cho tụi bây muốn làm gì thì làm.”

“Oiiiiii, đúng là bạn tốt mà. Thôi tao về chỗ, chứ không thì thằng đấy nó giết tao.” - Tôi chỉ chỉ thằng Nghiêm đang nhìn chăm chăm vào tôi với Trâm, cái kiểu nhìn đó làm nổi hết da gà lên.

Tôi vừa ngồi vào bàn thì cậu ta vừa bước vào lớp cầm theo cây dù lúc nãy. Bắt gặp ánh mắt cậu ta đang nhìn về phía tôi, liền vội vàng lấy tập vở ra, giả vờ học bài. Còn con Trâm, chắc ngạc nhiên quá nên bắt đầu la lối:

“Trời ơi, mấy đứa ơi!!! Có tin hot, có tin hot!!! Con Vy hôm nay nó lấy tập ra học bài kìa. Quá sức tưởng tượng mà.” - Tôi tròn mắt nhìn nó, ý nói là 'Mày im mồm ngay không? ', mà nó vẫn không hiểu cứ la ầm ĩ lên, làm cho tụi lớp tôi tùm 5 tùm 7 xoay quanh bàn tôi ngó ngó.

“Mày mà không im ngay cái miệng thối lại, tạo cứt cái mỏ của mày ngày đấy.” - Nghe vậy, nó liền im bặt.

“Tụi mày nữa, chuyện này lạ lắm sao?! Làm quá lên vậy. Về chỗ ngay!” - Vậy là, tôi mắng luôn cả lớp. Vậy là, tôi trở thành chị đại rồi. Hahaha!!! Cái này chỉ là cười trong lòng thôi, chứ cười ra ngoài thì tôi không phải chị đại nữa mà là bà điên đó.

Cậu ta tiến lại chỗ ngồi cạnh tôi rồi ngồi xuống, gương mặt thì tỏ ra không có chuyện gì. Không lẽ, cậu ta không thắc mắc gì đến chuyện lúc nãy đột nhiên tôi bỏ đi mà không nói gì.

*** Tùng - Tùng - Tùng ***

Tiết đầu của hôm nay là môn Anh - môn tôi thích sau Âm Nhạc, mặc dù học rất kém. Tôi mở sách ra, tập trung nghe giảng. Có ai vỗ nhẹ vào tay tôi, là cậu ta. Cậu ta chỉ chỉ xuống lãnh địa của tôi, có 1 mảnh giấy nhỏ. Là cậu ta viết cho tôi sao? Tính tò mò bọc phát, liền cầm tờ giấy để xuống học bàn mở ra xem..

“Lúc này cậu có chuyện gì sao? Giận tôi chuyện gì hả?”

Tôi nhìn cậu ta, cậu thì đang bình thản nhìn lên bảng chăm chú nghe giảng bài. Tôi thở mạnh, cầm đầu cầm cổ viết viết vào tờ giấy lúc nãy:

“Giận gì cậu chứ. Mà đẹp trai như cậu đúng là thích thật đó, có nhiều người vây quanh như vậy. Tôi cũng không phải fan cuồng của cậu, cũng không muốn làm phiền cậu nữa, không thì lại mang hoạ vào thân.” - rồi để vào sổ cậu ta.

~~~~~

Vậy là xong

Chương sau viết sao đây, hết ý tưởng gì để viết tiếp rồi. Mấy bạn cho ý kiến gì đi, cmt đi mình thấy hay sẽ viết vào chương sau và tặng bạn nào cho mình ý tưởng này^^

Nhớ bình chọn và cmt bên dưới nhà

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân, Làm Vợ Tao Đi - Vyvy1504* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9: Thêm một thành viên mới

Thấy mảnh giấy cậu ta cũng lật đặt mở ra xem, tôi cũng không thèm nhìn thái độ của cậu ta sẽ như thế nào, tập trung nhìn lên bảng.

Khoảng vài phút sau, tôi vẫn không thấy tờ giấy nào của cậu ta truyền qua và quên bèn luôn chuyện đó. Tôi là người hay quên lắm, mà đến khi giận rồi thì nhớ mãi không quên.

Kết thúc tiết học, tôi bị con Trâm kéo xuống căn tin mua đồ ăn. Nói đến chuyện ăn, con này chẳng lẽ nó không biết, tôi sẽ ăn sạt nghiệp tiền của của nó cho mà xem. Tôi với nó chơi thân nhau như vậy, không lẽ nó không biết hay... quên rồi?

Kéo xuống căn tin, nó nói:

“Hôm nay có chuyện vui, ăn gì thì gọi đi, tao bao. “ - Tôi mừng rỡ, cười ha há, rồi bỏ đi gọi đồ ăn.

Tôi tới chỗ cô Tâm, gọi lớn:

“Cô ơi, lấy cho con 3 cái Hamburger trứng không rau, 2 ly Coca Cola, 2 cái sandwich không rau, 3 tô mì trứng, 5 hũ sữa chua, 2 ly sinh tố mít... à gọi nữa ta, thôi chút còn gọi tiếp. Cô làm nhanh nha cô.. “ - Nãy giờ lo mãi mê gọi món mà tôi không để ý xung quanh mình, ai cũng nhìn tôi bằng ánh mắt kinh ngạc và quái dị. Tôi cũng chẳng quan tâm họ nói gì, thần nhiên đến bàn mà còn Trâm đang ngồi, ngồi vào.

Mới đặt mông xuống ghế, tôi phát sợ với cái ánh mắt nỏi lửa của con Trâm đang nhìn mình. Tôi cười hi hi, hỏi nó:

“Mặt mày làm gì mà đờ đờ sát khí thế? Mà chuyện vui gì kể tao nghe, cho tao vui lây. Kể đi. “ - Tôi nhìn nó, mặt như thế thì phải lảng sang chuyện khác nhanh, không thì bị chém đầu như chơi ấy.

“Có chuyện gì đâu, chỉ là mới nhận lương nên bảo mày ấy mà. “ - Trời, tưởng chuyện gì to tát. Thôi, vậy cũng được. Có ăn là được.

Đúng lúc đó, đồ ăn được đem ra. Woa, nhìn hấp dẫn thật đó. Chén thôi. Tôi cầm đầu, cắm cổ vào đống đồ ăn, ăn như chưa bao giờ được ăn ấy.

“Ăn từ từ kẻo nghẹn chết đấy, tao không có tiền đi đám tang của mày đâu nha. “

“Kệ tao. Mày không ăn hả? “ - Tôi vừa gặm cái Hamburger trứng trông mồm vừa hỏi nó

“Hazz, dạo này ăn hơi nhiều nên phải giảm cân. Khó thật! “ - Nó thờ dài, nhìn mắt cái Hamburger nuốt nuốt nước bọt.

“Thân thì ốm như cây sậy mà còn đòi giảm cân, mày khùng thật đấy. “ - Tôi trề môi, lắc đầu nhìn cái thân hình chuẩn của nó.

“Thôi mẹ, ăn thì lo ăn đi. Tao đi lên lớp trước. “ - Nói xong, tôi chưa kịp phản ứng thì nó đã mất tích. Con mụ ác độc! Tôi rửa thẳm. Nếu mà còn Nhi heo ở đây thì nó sẽ không bỏ tôi như vậy đâu.

Tôi hậm hực đi lên lớp, vào đến lớp thì gặp ngay cái cảnh... con Trâm với thằng Nghiêm nó tình củm, đúng là éo le. Cái bọn trong lớp, chúng nó cũng quá quen với cái cảnh ' tình bề bình ' của 2 đứa nó rồi nên chả thèm nói gì. Tôi khinh khinh bước vào bàn của mình, tên trời đánh Thiên Minh thì cầm cúi làm bài tập gì đó. Chả thèm quan tâm! Hừ!!!

Tùng - Tùng - Tùng..

Trống đánh vào lớp, cô Ngừ Văn bước vào, cũng là cô giáo chủ nhiệm của lớp tôi đấy - cô Bích Thủy. Cô gõ gõ cây thước dài huyền thoại lên bàn giáo viên, lên tiếng:

“Lớp chúng ta lại chào đón thêm 1 thành viên mới nữa. “ - Cô quay sang phía cửa, nói tiếp: “Em kia, vào lớp đi, đứng đó làm gì?! “ - Sau câu nói của cô, bạn học sinh mới bước vào. Mấy đứa nữ lớp tôi bắt đầu nháo nhào lộn xộn cả lên, là học sinh nam mà, sao không mặt đỏ tím đập được. Tôi cũng tò mò nhìn phía trên bục giảng, nhìn cứ trông quen quen thế nào ấy. Chẳng lẽ, cậu học sinh mới này là... BIN MẬP sao?!?!

“Xin chào mọi người, tôi tên là Hoàng Tuấn Nhân, học sinh mới chuyển trường. Tên thân mật 1 chút là Bìn, mọi người gọi thế cũng được. Mong mọi người giúp đỡ nhiều hơn. “ - Vậy là theo suy đoán của tôi thì chính xác rồi, học sinh mới đây là Bìn.

“Em chọn chỗ ngồi đi. “ - Cô nói xong, cả lớp lại bắt đầu nhao nháo lên. Có thì nhăn trán, khó chịu - “Thôi, em xuống chỗ cạnh Vy ngồi kia. Mấy đứa ồn ào quá, im ngay cho cô. “

Trâm thì quay xuống nhìn tôi than thở:

“Mày toàn được ngồi chung với trai đẹp, muốn khóc quá đi. Huhu...” - Tôi thờ dài

“Trai đẹp cái đầu mày ấy, mày thấy tao có vui sướng gì không. Mày cũng ngồi chung với trai đẹp còn gì. “ - Tôi chỉ chỉ 2 thằng ngồi chung với nó. Mặt nó bí xị, trề môi rồi quay lên không nói gì nữa. Hết nói nổi với con bạn.

Nãy giờ mới nhớ, trong lúc nói chuyện với Trâm, cậu học sinh mới đã về chỗ ngồi cạnh tôi từ lúc nào rồi.

“Chào học sinh mới, tôi là Lương Tử Vy. Cậu còn nhớ tôi chứ?” - Tôi chủ động mở lời

“Cậu là Tin, đúng chứ!?”

Mấy bạn dạo này bơ ta dữ lắm lun á nha!!! *Khóc một dòng sông*.

Ta hk mún bị mấy bạn bơ đâu, ăn bơ nhiều lắm nên ngán quá rầu. Mấy bạn thương tình ta đã ra chương mới cho mấy bạn đọc, mấy bạn hãy bình chọn bên dưới cho ta đi. *Chấp tay*

Ta tính là ra đến

Dạo này hơi bị tự ki nên nói hơi nhiều, mấy bạn thông cảm cho ta!!!

Chương này hơi ngắn, tại vì cạn kiệt ý tưởng thêm 1 phần nữa là mới viết truyện mới. Mấy bạn cũng nhớ ủng hộ cho truyện mới của ta nha “ [OneShot - KaiSoo] Yêu Xa “.

Nhớ bình chọn bên dưới cho ta nha

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân, Làm Vợ Tao Đi* - Vyvy1504 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Khó chịu chết được

“Cậu là Tin, đúng chứ?”

“Bin... thật sự đúng là cậu rồi. Tớ là Tin này. “ - Tôi vui mừng ôm chầm lấy Bin, tôi không biết mình đang vui hay buồn nữa. Cảm xúc hiện giờ đang rất lẫn lộn. Nước mắt tôi chực trào ra, thế là tôi khóc nức nở đến hết tiết mặc cho cô có là nắng thế nào đi nữa và cậu ta vẫn để cho tôi ôm như thế đến kết thúc tiết học.

Ra về, tôi kéo Bin ra quán nước cạnh trường. Gọi xong nước, tôi hỏi:

“Sao cậu biết tớ học ở đây mà tìm thế?”

“Chỉ là vài ngày trước ba mình với ba cậu có gặp nhau... nên tớ có nghe được chút chút 2 người đó nói chuyện... Tớ đó, tớ quyết định nằng nặc đòi ba chuyển trường học cùng cậu. “ - Bin ngập ngừng trả lời

“Cậu có biết là tớ nhớ cậu lắm luôn ấy. Để tớ nhìn xem, cậu cũng đẹp trai ra đấy. Ôm lại rồi này. “ - Tôi vỗ vỗ cái bụng của ta, tò mò vạch áo lên xem. Chà, bái phục luôn nha. Mới có lớp 9 thôi đấy mà có 6 múi cơ đấy. Tôi gật đầu tán thưởng, nói:

“Chắc cậu cũng tập luyện nhiều lắm đây mà. “ - Cậu ta thì ngượng chín mặt, kéo áo xuống rồi nói:

“Cậu làm cái gì vậy? Ai cho cậu xem. “ - Tôi nghịch ngợm nhìn nhìn cậu, phán:

“Ôi, còn ngại với chả ngùng. Lúc nhỏ tôi cũng thấy của cậu hết rồi giờ còn làm bộ mình có giả lắm không bằng. “

“Hả? Lúc nào chứ? Có sao? - Tôi nhú mày nhìn thẳng vào mặt cậu, Bin khá là ngạc nhiên về chuyện này thì phải. Cậu ấy rất lạ. Bị tôi nhìn đến khó chịu, cậu ta chữa ngượng chuyện lúc nãy:

“Nhớ rồi. Đừng có nhìn tớ như thế, khó chịu chết được. “ - Lúc trước Bin mập đầu có như thế chứ, không lẽ tính tình cậu ta đã đổi khác. Nhưng mà, đầu có thể thay đổi nhanh như vậy? Đầu phải nói thay đổi là thay đổi được chứ? Kì lạ thật đó!

“Ê, cậu suy nghĩ gì mà chuyện tâm thế? NÀY, VY!”

“Ồ... Hà?... À, ừ, suy nghĩ gì đâu. “ - Tôi lơ ngơ, lác ngác trả lời.

“Thôi, giờ cũng trễ rồi. Hay chúng ta về đi. “ - Cậu ta lên tiếng

“Ồ, vậy cũng được. Mà nè, cậu ghé nhà tớ chơi chút đi. “ - Tôi vui vẻ đề nghị.

“À... không được rồi. Tớ có việc bận không đi được, đợi hôm khác rồi tớ sẽ ghé nhà cậu chơi, tiện thể thăm 2 bác. “

“Tùy cậu. Chúng ta về. “ - 2 người bọn tôi tính tiền xong rồi rời khỏi quán ra về. Trên đường thì 2 chúng tôi cũng không hỏi gì nhiều, cụ thể là tôi có hỏi về bà mẹ Bin thế nào, có khoẻ không, làm ăn ra sao, có tốt không... nhiều nữa. Bin mập có trả lời đấy, mà toàn do dự, ngập ngừng. Hình như có chuyện gì đó giấu đi, không nói cho tôi biết.

Về đến nhà, tôi tắm rửa xong, xuống nhà ăn cơm cùng ba mẹ. Trong lúc ăn cơm, tôi có nói về chuyện tôi và Bin đã học cùng lớp.

“À, bác Thắng cũng có kể cho ba nghe về chuyện này. “ - Rồi ba xoay qua nhìn mẹ, vui vẻ nói - “Bà này, thằng nhóc đấy lớn lên cũng rất là đẹp trai, học cũng giỏi nữa. Ôm đi nữa thì phải. “

“Đâu có, con thấy Bin có 6 múi rồi cơ mà. “ - Tôi phản bác

“Gi mà 6 múi, nó gầy tơ xương luôn ấy nói gì mà có múi nào được. “ - Ba tôi vừa nhai cơm vừa nhăn mặt trả lời

“Lúc này còn còn vạch áo cậu ta lên nhìn thấy 6 múi rõ ràng đấy bà à. “ - Tôi cũng không vừa, ương bướng cãi lại.

“Thôi được rồi, nó có múi hay không là chuyện của nó. 2 cha con vì 1 chuyện còn con mà cãi nhau như chó với mèo thế đấy hả, không ăn cơm à?! Còn con nữa, con gái gì đâu mà vạch áo con trai lên xem thì còn ra gì nữa. Ăn thì lo ăn đi. “ - Mẹ nhéo vào má tôi 1 cái rõ đau, còn ba thì bị muống cơm hạ xuống ngay đầu, đau đến điếng người.

Ăn cơm xong, tôi vọt nhanh lên phòng, nhảy cẫng lên giường, nằm lăn lóc. Tôi suy nghĩ về chuyện của Bin, cậu ta đột ngột xuất hiện làm tôi vui mừng, phấn chấn. Nhưng điều mặc tôi muốn nói ở đây ấy, là cậu ta đã thay đổi rất nhiều. Không cho tôi cảm nhận được cảm giác ấm áp lúc trước mà cậu ta đã dành cho tôi, nói chung là Bin mập ngày ấy đã thay đổi rất nhiều so với lúc trước. Cậu ta dường như không phải là Bin mập ngày ấy nữa, cũng phải thôi, chúng tôi không còn là những đứa trẻ nữa, không còn hồn nhiên nữa.

Tôi bây giờ cũng vậy, cũng thay đổi tính tình, bớt trẻ con hơn lúc trước, nghịch ngợm ít đi. Nhưng tôi không thể nào chấp nhận cậu ấy lại thay đổi quá nhiều, làm tôi không thích ứng kịp. Cậu ấy đang có điều gì không muốn cho tôi biết? Tôi đang mệt mỏi! Mệt mỏi vì suy nghĩ quá nhiều. Tôi có quá nhiều chuyện áp lực. Nào là chuyện tôi và Ngọc Ngà có mâu thuẫn với nhau, bây giờ thì Bin lại xuất hiện làm tôi muốn gục ngã.

Tôi suy nghĩ cho đến khi mình chìm sâu vào giấc ngủ lúc nào không hay.

~~~~~  
Hello mấy nàng, lần đầu tiên ta đăng chương mới sớm đó nha. *Tung bông* Vì ý tưởng dồi dào nên ta viết nhanh cho mấy nàng khỏi hổng. Thấy ta tốt với mấy nàng không?!

Chương này có nhiều mâu thuẫn nhĩ, nhân vật nam chính cũng không có xuất hiện luôn, ta cũng kì lạ ghê

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân, Làm Vợ Tao Đi* - Vyvy1504 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Cậu có ghét tôi không ?

Giật mình tỉnh giấc, tôi há to mồm ngáp dài đến tận Mỹ... Tho rồi lết xác vào phòng tắm. 20' sau, tôi lại lết xác ra khỏi phòng tắm. Mặt như cái mâm lết thết đi ra lấy xe đạp mà không thêm ánh sáng. Vừa dắt xe ra khỏi nhà, tôi lại thấy cái mặt tươi cười của tên Minh. Chắc là muốn đi học cùng với tôi đây mà.

“Chào cậu, buổi sáng tốt lành. “ - Cậu ta cười rạng rỡ nói

“Buổi sáng tốt lành, chào cậu. “ - Tôi cố gắng nở nụ cười, nói trái ngược với lời của cậu ta.

Ngồi lên xe, vừa đạp được mấy cái, tôi lại phát hiện ra rằng... chiếc xe đạp già nua của tôi, nó bị xẹp vô luôn rồi. Đúng với danh hiệu tôi vừa mới đặt cho nó, xe cổ. Cậu ta nhìn nhìn chiếc xe rồi lại nhìn nhìn tôi, nói:

“Chúng ta đi cũng chưa xa nhà lắm, hay là cậu đem xe về nhà rồi tôi đèo cậu đi học. “ - Tôi thở dài thườn thượt

“Thôi, đành vậy. Chứ tôi cũng hết cách rồi. “ - Vậy là cậu ta đèo tôi đến trường. Tôi cũng không nghĩ cậu ta nói nhiều đến thế cho đến ngày hôm nay, tôi nhờ cậu ta đèo đi học.

“Cậu đã làm bài tập Toán hôm qua thầy giao chưa? “ - Cậu ta vừa đèo tôi đang ngồi sau, vừa hỏi

“Tôi làm rồi. “ - Nói cho oai thế thôi, chứ hôm qua ngủ quên lúc nào còn không hay nữa chứ nói chi nhớ đến làm bài tập.

“Cái cậu Hoàng Tuấn Nhân gì đấy, là bạn thân lúc nhỏ của cậu hả? “ - Tai tôi có nghe nhầm không nhỉ?! Trong giọng cậu ta rất buồn khi hỏi câu này thì phải... mà tại sao lại buồn nhỉ??

“Đúng rồi. “ - Tôi vẫn trả lời câu hỏi của Thiên Minh mặc dù đang cảm thấy hơi phiền. Hôm qua ngủ nhiều thế rồi mà giờ này vẫn cảm thấy mệt, tại sao?

“Cậu cho tôi mượn lưng xịu nhá? Tôi hơi mệt. “ - Lần này tôi tranh giành mờ lờ trước.

“Hả... À, ờ. Cậu mệt thì tôi cho mượn đấy. Một xịu thôi đấy. “ - Tôi chỉ đợi có câu này của cậu ta, tôi liền gục đầu xuống lưng rộng của cậu. Đường như... cậu ta thấy sừng sốt chẳng? Tôi cảm nhận được, cậu ta có hơi đưa thân mình của cậu về phía trước một chút.

“Cậu có thắc mắc gì nữa không? Hỏi đi, tôi sẽ trả lời hết. “ - Lúc này còn cảm thấy bức mình, giờ lại bảo cậu ta hỏi. Minh đúng là điên quá hóa ngu mà. Tôi thấy hơi hối hận về câu nói lúc nãy của chính mình rồi đấy. Cái miệng nó cứ nói linh tinh mãi thôi.

“Cậu... Cậu có ghét tôi không? “ - Tôi hơi ngạc nhiên vì câu hỏi này, tôi đã tỏ ra thái độ gì đó gọi là ‘tôi ghét Minh’ trước mặt cậu ấy sao? Tôi thực sự không biết điều đấy luôn đó.

“Không ghét. “ - Tôi là người thẳng thắn, câu trả lời của tôi cũng rất thẳng thắn. Tôi nhắm hờ mắt, tận hưởng gió mát của buổi sáng tinh mơ. Nói cái này, lưng cậu ta rất êm.

“Vậy... cậu... cậu có thể... làm bạn gái tôi không? “ - Tôi sững người, mở to mắt nhìn chằm chằm vào lưng Thiên Minh. Cậu ta chỉ là nói giỡn? Đừng đùa nhau thế chứ.

“Cậu là đang nói giỡn phải không? Đừng giỡn như thế nữa, tôi không thích giỡn dai thế đâu. Tốt nhất là ngưng chuyện này lại đi. “ - Tôi cố gắng bình tĩnh, cậu ta vẫn đập xe bình thản trả lời: “Tôi không đùa, đây là sự thật. Tôi thích cậu và cậu làm bạn gái tôi đi. “ - Cậu ta nói rất dứt khoát, không ngập ngừng. Vậy là... lời cậu ấy nói là sự thật, không phải đùa. Tôi lại nhức óc nữa rồi.

“Tôi cần thời gian để suy nghĩ, chỉ là cần thời gian, không có nghĩa là tôi từ chối cậu. “ - Cách này là biện pháp tốt nhất giữa tôi và Thiên Minh. Tôi không muốn đưa cọt với tình cảm mà cậu ta dành cho tôi. Tôi cũng cần 1 khoảng thời gian để xác định mối quan hệ này.

Thế là, hôm nay có thể nói, tôi đã hiểu thêm về cậu ta. Từ sau lời đề nghị đó, trong khoảng thời gian cậu ta đèo tôi, Ngô Thiên Minh và tôi cũng không nói với nhau lời nào nữa. Cho đến khi chúng tôi vào lớp, cậu ta đã nói với tôi 1 câu chắc nịch làm tôi bất ngờ:

“Tôi sẽ khiến cậu yêu tôi và đồng ý làm bạn gái tôi. “ - Cậu ta nói rất lớn, dường như muốn cho cả lớp nghe thấy chuyện này. Và đúng như ý cậu, tất cả mọi người trong lớp đều đổ dồn ánh mắt về phía bọn tôi... kể cả Tuấn Nhân cũng vậy.

Sau khi kết thúc tiết đầu tiên, tôi thấy Thiên Minh, Yên Trâm và Gia Khiêm xầm xì gì đó rồi kéo nhau rời khỏi lớp. Trước khi rời lớp Minh còn quay lại chỗ tôi ngồi rồi nói nhỏ vào tai tôi:

“Cậu nên cẩn thận với Tuấn Nhân thì hơn, tôi khuyên cậu đấy. Tôi yêu cậu. “

~~~~~

Àn nông cả nhà của ta, mấy bạn có khỏe không??? Ta đây khỏe vô cùng tận ấy.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân, Làm Vợ Tao Đi* - Vyvy1504 được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Em trai tôi

“Cậu nên cẩn thận với tên Tuấn Nhân thì hơn, tôi khuyên cậu đấy. Tôi yêu cậu. “ - Tôi khó hiểu nhìn theo bóng lưng của Thiên Minh, tôi có cái gì để cậu ta phải thích chứ? Tôi thấy mình không có điểm nào tốt đẹp cả. Không xinh, không giàu có, lười biếng, ngu dốt... những thứ gì xấu thì đều dành hết cho tôi còn những điều gì tốt thì... lại dành hẳn cho em trai tôi - Lương Nhật Hào.

Nó được sinh ra khi tôi vẫn còn học lớp 2, lúc chưa chuyển nhà. Ba mẹ quyết định sinh thêm một đứa em vì lý do rất củ chuối, vì không muốn tôi phải tủi thân, một mình cô quạnh. Tôi sống không dựa dẫm vào người khác thì cơ sự gì lại cô quạnh, chắc tại lúc nhỏ tôi chỉ chơi cùng với mỗi Bin mập nên thế.

Dường như không có điều gì liên kết với nhau cả. Nó kém tôi tận 9 tuổi và giờ thì nó đang học lớp 1. Nhật Hào thường xuyên ở nhà ông bà ngoại tôi khi đi học, còn những ngày cuối tuần thì ba mẹ tôi đến đón về. Vì ba mẹ tôi không có thời gian chăm sóc và tôi cũng bận đi học nên buộc phải ở nhà ông bà. Mỗi lần về nhà thì nó lại hay lẻo đẻo theo tôi, tôi cũng không biết tại sao thằng bé nó như thế.

Thằng bé rất đẹp trai, học hành cũng rất giỏi, giỏi hơn cả tôi ấy chứ. Đến toán lớp 1 tôi còn không biết mình còn nhớ hay không nữa là. Nó rất nghe lời, mỗi lần tôi sai nó đi mua đồ ăn vặt, thì nó liền răm rắp nghe theo. Tôi cũng sượng phết nhỉ?? Tôi cũng không hay nhắc về em trai mình với người khác cho lắm, vì tôi là người thích chiêm hữu một thứ gì đó rất cao, nói chung đó là ích kỉ đấy. Yên Trâm cũng nhắc đến Nhật Hào hoài làm tôi nhức cả đầu.

Thôi không nhắc đến nó nữa vì giờ học lại tiếp tục nữa rồi, chán ghê cơ.

Tiết học tiếp theo lại đến, ba người kia cũng vào kịp lúc trống vừa đánh, may là giáo viên chưa vào đấy chứ không thôi thì tiêu đời rồi. Ngô Thiên Minh ngồi vào chỗ ngồi rồi cười cười, nói:

“Tôi yêu cậu. “ - Gì thế hà trời? Cậu ta lại tiếp tục nói câu này nữa à?!

“Tôi có điểm nào để cậu thích vậy? “ - Tôi nhìn mày, hỏi cậu ta.

“Đó không phải là thích, đó là yêu cơ. “ - Cạn lời.

“Rồi thì yêu, được chưa? Mà tôi có điểm nào tốt để cậu yêu chứ? Xinh đẹp? Không có! Học giỏi? Không có! Nhà giàu? Tất nhiên là không có luôn. Vậy thì điểm nào chứ? “ - Tôi giờ bàn tay ra đêm, những thứ đó, tôi đều không có! Cậu ta ghé sát vào tai tôi, trả lời:

“Đó là... bí mật! “ - Đáp xong rồi còn nhăn răng cười với tôi, điên thật chứ?!

“E hèm... hai em kia! Vy! Minh! Đứng dậy, ra ngoài đứng tấn cho tôi. Dám nói chuyện trong tiết của tôi luôn đấy hả?! Gan trời rồi. “ - Thầy giáo nhìn chúng tôi quát đến mặt đỏ cả lên. Tôi giận dữ nhìn cậu ta, giờ này còn cười được nữa cơ đấy.

Tôi ừ ừ, đi ra ngoài cùng với cái tên trời đánh kia. Tức chết tôi rồi!!! Ra ngoài, tôi đứng đứng mắng cậu ta dù rất nhỏ:

“Tại cậu hết đấy! Cậu mà không nói gì thì đâu có ra nong nổi này. Xí, mặc kệ cậu. “ - Tôi phun 1 trảng nước bọt vào mặt Minh mà cậu ta vẫn không làm gì còn cười tươi hoa nở, nói: “Cậu như vậy... thật là đáng yêu quá đi. “ - Sau đó còn nựng má tôi 1 cái, đúng thật đây là 1 chuyện rất điên rồ mà. Tôi muốn đâm vỡ mồm cậu ta thật luôn ấy, toàn nói những chuyện điên khùng.

“Nè, 2 nhóc kia! Đã ra ngoài đứng rồi mà còn nhiều chuyện được nữa hả? Muốn trực vệ sinh lớp cả tuần không hả? “ - Thầy tròn mắt, gõ cây thước dài lên bàn nhìn chúng tôi. Tôi chỉ cười nhạt nhìn thầy, lắc đầu nguây nguây. Tôi nhìn cậu ta bằng ánh mắt cú con, câu cú. Còn Thiên Minh thì chỉ nhìn tôi, vuốt đầu tôi.

“Không nói gì nữa hết, bắt đầu từ hôm nay, 2 em sẽ dọn vệ sinh lớp. “ - Thầy thật là độc ác. Tôi sẽ giết chết tên này. Tôi nhìn Minh với ánh mắt rực lửa vậy mà cậu ta còn dám nhìn tôi, cười cười nữa chứ. Sao cậu ta suốt ngày cứ cười ngây ngốc như thế này hoài nhỉ? Nhìn cứ quen quen sao ấy.

Vậy là tôi và Ngô Thiên Minh kia, phải nhận trách nhiệm cao cả. Đó là phải trực vệ sinh lớp cả tuần này. Trời ơi, ông ngó xuống mà xem này. Con đã làm gì sai mà ông lại đối xử với con bất công thế?

Giờ ra về đã đến, Thiên Minh hí hửng chạy vây quanh tôi nhìn một con cú, rồi hỏi:

“Cậu về với tôi nữa không? “

“Thôi... không cần. Tôi đi bộ về, đi như thế cũng khỏe. “ - Nói xong, tôi nhìn phía trước mà đi thẳng. Nhưng mà nghĩ lại, nhà tôi cũng không phải là gần trường mà lại đòi đi bộ cho khỏe. Chắc về đến nhà gãy chân luôn quá. Bèn quay lại nhìn cậu ta:

“Thôi cũng được, không lại làm cậu buồn. Cậu đeo tôi về đi. “ - Nghe xong, mặt cậu ta từ bi thảm trở nên... bi hài.

Thế là, tôi lại nhờ cậu ta thêm lần nữa, cậu ta đã đeo tôi về đến nhà. Trước khi tôi chuẩn bị vào nhà, cậu ta còn gọi tôi lại, nói nhỏ:

“Tôi yêu cậu, Lương Tú Vy. “

~~~~~

Hé lu mấy bọn, dạo này nói chung là đang rất siêng năng ra chương mới. Đề khi nhập học lại không thường xuyên ra chương cho mấy bọn đọc được.

8/8 là ta phải đi học rồi đấy mấy bọn ạ, hết hè rồi còn gì?! Mấy bọn ngày mấy nhập học nhỉ??? Ta rất nhớ mấy con bạn nhoi của ta.

Thôi, đến đây thôi. Ta viết chương này trong vòng 1 buổi tối và 1 buổi sáng nên giờ mệt đến rã rồi. Thức đến 1h đấy!!! Mấy bọn thw ta, thì bình chọn cho ta đi. Thw mấy bọn nhui!!!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân, Làm Vợ Tao Đi - Vyvy1504* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Kì cục kẹo

“Tôi yêu cậu, Lương Tú Vy. “ - Rồi đi mất. Đầu óc cậu ta đúng là có vấn đề thật rồi. Tôi vừa vào nhà thì ba mẹ và Nhật Hào vừa về tới, chắc đón Nhật Hào đây mà, hôm nay là thứ 7 cơ mà.

Thằng nhỏ vừa vào đến nhà, nhìn thấy tôi, liền nhào đến ôm tôi. Còn nhăn nhăn cười, nói:

“Chị hai mới về á? “ - Mặc dù, nhóc này gương mặt có nhiều nét giống ba nhưng trừ đôi mắt thì lại giống mẹ, mà tôi thì lại có nhiều nét giống mẹ hơn nhưng đôi môi thì lại rất giống ba, ba bị mồm ấy mà. Ahì!! Giọng nói của nhóc này lại rất giống giọng của tôi nên hát rất hay, tôi cũng hát rất hay.

“Không thấy à nhóc, vậy mà cũng hỏi. “ - Tôi cười rồi xoa đầu nó rồi tung lên. Nhóc mặt mày trở nên nhăn nhó.

“Chị hai chơi kì cục kẹo. “ - Câu này là của tôi mà, sao lại cướp?!

“Thôi không nói với nhóc con nữa, chị hai lên phòng. “ - Tôi vừa bước lên bậc thang thì ba gọi:

“Vy, lại đây ba nói chuyện. “ - Nói chuyện? Mà chuyện gì chứ?

“Ba gọi con. “ - Tôi ngồi xuống ghế sofa

“À, chuyện là, lúc nãy ba vừa đưa em con về thì thấy có một thằng trạc tuổi con vừa rời khỏi nhà mình, đó là bạn học của con hả? “ - O, vậy là lúc nãy ba thấy cậu ta rồi? Chắc là vậy rồi chứ gì nữa.

“Dạ, ba. “ - Nhà này thì tôi chỉ sợ nhất là một mình ba, mẹ thì chỉ sợ chút chút còn em tôi thì tôi có sợ gì phải sợ nó? Nó ăn tươi nuốt sống tôi sao?

“Đó là bạn trai con hả? Có phải không? “ - Ba vừa hỏi vừa nhìn tôi cười. Ngoài mặt thì cười thế thôi chứ trong lòng thì khác. Nếu mà tôi nói cậu ta là bạn trai tôi, tôi chắc chắn đầu mình sẽ rơi xuống đất ngay và luôn.

“Không phải đâu ba, chỉ là bạn học bình thường. Tại vì xe đạp của con xẹp vỏ rồi nên con đi nhờ xe cậu ta đi học thôi ba. “ - Tôi nắm nắm tay ba, đang cố gắng hết sức để biện minh cho mình.

“Sao ông lại căng với con bé như thế? Con bé đã nói thế rồi thì thôi đi. Nó còn chưa kịp bỏ cặp xuống vai kia kìa, nói gì thì để con bé nó thay đồ tắm rửa đi rồi nói. Ông làm gì mà gấp gáp thế? “ - Mẹ tôi từ sau bếp đang chuẩn bị bữa tối cho cả nhà bước ra, nói giúp tôi trước mặt ba. Trời ơi, sao con thương mẹ quá đi. Ba nhìn cái cặp vẫn yên vị trên vai tôi rồi chuyển mắt sang tôi, nói:

“Vậy thì đi tắm rửa gì đi rồi xuống ăn cơm, bảo em con xuống luôn. “ - Rồi ba cầm điều khiển tivi lên rồi bấm chuyển kênh.

“Cảm ơn ba. “ - Nói xong, tôi lập tức chuồn nhanh lên lầu. Vào

phòng, đóng cửa cái rầm, đã đến lúc thở phào nhẹ nhõm. Lúc này tôi không biết là mình có thở hay không nữa, giờ thì đứng thở như cún luôn đây này.

Nhật Hào đang ngồi trong phòng tôi, ôm máy tính của tôi. Thằng nhóc này mỗi lần về nhà lại ngủ ở phòng tôi, nói đúng hơn, căn bản là nó không có phòng. Vì ngôi nhà này chỉ có mỗi hai phòng nên chắc chắn, nó phải ngủ với tôi rồi.

Tôi bỏ cặp xuống bàn, đến tủ quần áo lấy một bộ đồ ngủ xong rồi bước vào phòng tắm. Vừa mở vòi sen, ở bên ngoài, tiếng nói của nhóc Nhật Hào đã vọng vào, nói: “Chị hai, trên facebook có anh nào nhắn tin cho chị này. “ - Ai lại nhắn thế? Tôi không bao giờ đăng xuất facebook của mình trên máy tính, đó là thói quen luôn rồi.

“Xem xem tên gì thế? “ - Tôi nói vọng ra ngoài. May là phòng nào cũng cách âm, chứ không thôi, hai chị em tôi hét thế này thì ba mẹ không nghe mới là lạ đấy.

“Tên là Thiên Minh, chị hai ơi! “ - Ra là cậu ta nữa á?! Lại muốn làm chuyện con bò gì nữa đây?

“Ồ, để đó đi. Cứ chơi game tiếp đi. “ - Tôi nói xong, tắm nhanh nhanh để ra xem cậu ta gửi gì.

Tôi ra khỏi phòng tắm, bước gần đến chỗ nhóc Hào đang ngồi rồi bảo nhóc:

“Nhóc, lấy điện thoại chị chơi đi. Không có game thì tự mà tải, chơi xong thì xóa. “ - Tôi đưa điện thoại ra cho Hào, nhóc nhận xong còn trề môi nhìn tôi.

“Gi? Muốn gì? Muốn chị hai lấy lại điện thoại là khỏi chơi đấy. “ - Tôi thì lớn giọng nói còn nhóc này không để tâm đến, nhảy lên giường ôm điện thoại. Nó mê game lắm cơ.

Tôi mở facebook vào ngay tin nhắn, đúng là cậu ta có nhắn thật. ‘;Ting’, tin nhắn từ người lạ. Ai nhắn trước thì mở xem trước, tôi là người rất công bằng.

“Vy, cậu ăn gì chưa?”

“Chưa, vừa tắm xong.” - Tôi nhắn cho Minh xong thì tôi nhảy qua xem tin nhắn của người lạ.

“Đồng ý kết bạn đi, Bìn này.” - Thì ra là Bìn. Tôi đồng ý kết bạn xong thì bên kia Thiên Minh nhắn:

“Vậy cậu mau đi ăn đi, tối rồi. Đừng có hòng mà bỏ bữa đấy nhá.” - Mặc dù câu nói có phần dọa nạt, nhưng lạ thay, trong lòng tôi lại ấm áp vô cùng. Cái cảm giác ấm áp mà cậu ta dành cho tôi, tôi lại lầm tưởng đó là cảm giác mà Bìn đã làm cho tôi. Rất kì lạ. Tôi ngồi thờ người ra một lúc lâu, sau đó giật mình thoát ra cái suy nghĩ vớ vẩn nhờ thẳng nhóc con nhà này vỗ mạnh vào vai. Tôi xoa xoa vai, nhăn nhó nhìn nhóc. Mới có tí tuổi đầu mà mạnh thế này rồi, lớn không biết thế nào.

“Ba mẹ kêu xuống ăn tối kia! Mà này giờ, chị không nghe em nói gì luôn hả?” - Nó nhón chân lên hỏi tôi. Giờ mới thấy nha, nó gần cao bằng tôi rồi, đứng đến cổ tôi rồi này.

“Thôi nhiều chuyện quá đi ông tướng ạ! Xuống ăn cơm đi, chị đói lắm rồi.” - Tôi với Nhật Hào kéo nhau xuống bếp. Giờ cũng được ăn rồi.

~~~~~

Hé lu mấy bạn, ta viết cũng nhanh mà nhỉ?! Quá nhanh luôn ấy chứ!!

Ta gần nhập học rồi mấy nàng ạ!!! Sắp tới, nếu có viết chương mới chậm 1 chút thì mấy nàng cũng đừng có buồn ta, đừng có cho ta ăn bơ nha. Tính viết thêm 1 truyện ngắn nữa nhưng thời gian không cho phép.

8/8 là ta phải đi xem lớp rồi, ra chương không nhanh được. Cũng có thể ta sẽ drop truyện này đấy mấy nàng ạ. Đến hè năm sau ta mới có thời gian viết tiếp được, năm nay ta cố gắng đạt học sinh giỏi.

Thôi ngừng tâm sự nhá! Mấy bạn cũng nhớ bình chọn bên dưới cho ta nhá, để ta có động lực viết tiếp. Thw mấy bạn lắm lun ời đấy

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân, Làm Vợ Tao Đi - Vyvy1504* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cưới chị hai

Ăn tối xong, tôi ngồi ở phòng khách xem tivi cùng ba. Mẹ thì đang dọn dẹp trong bếp còn nhóc Nhật Hào, sau khi ăn bữa tối xong thì nó liền lật đật chạy lên phòng, ôm máy tính.

Ngồi được khoảng nửa tiếng thì ông tướng Nhật Hào chạy xuống, đến chỗ tôi ngồi kéo kéo tay tôi, mặt khó ở. Tôi khó hiểu, hỏi nhỏ:

“Có chuyện gì hả? Nhóc làm hỏng đồ cũng chị à?”

“Không phải chuyện đó, chị hai à! Chị lên phòng xem đi.” - Nhóc nói nhỏ vào tai tôi, tay cầm vạt áo của tôi mà kéo kéo. Chuyện gì chứ? Đi lên xem sao, chắc chắn là làm hư hỏng đồ đạc của tôi rồi.

Lên đến phòng, nó kéo tôi lại gần chỗ máy tính, chỉ chỉ vào màn hình. Tôi như mầy nhìn nó, không hiểu đây là ý gì. Nó lắc đầu:

“Nói chuyện với chị làm em hại não thật, chị nhìn vào đấy mà xem.” - Tôi theo lời nó, nhìn vào máy tính. Có 2 tin nhắn trên facebook, tôi mở ra xem. Tin nhắn của Tuấn Nhân và Thiên Minh, tôi bấm vào tin nhắn của Tuấn Nhân xem trước:

“Cậu đang làm gì vậy? Tớ có chuyện này muốn nói với cậu.” - Tin nhắn này được gửi đến lúc 20:45

“Có chuyện gì thế? Cậu cứ nói.” - Tôi gửi tin nhắn cho Bìn mập xong rồi quay sang nhìn nhóc con, nói:

“Có gì đâu, là tin nhắn của Bìn mập, bạn chị thôi mà.” - Tôi thắc mắc nhìn nó đang đứng phía sau nhìn tôi.

“Trời ạ, cái tin của cái anh kia kia.” - Nó bực bội dậm chân. Nhìn nhóc như thế, đáng yêu lắm luôn. Thôi, quay lại với chủ đề chính. Tôi cũng vội vàng click vào xem cậu ta nhắn gì:

“Ăn tối xong chưa? Ăn xong thì đi ngủ ngay đấy. Lương Tú Vy, tôi yêu cậu.” - Chắc nhóc con đang kia nhìn thấy rồi đây, bởi thế nên sốc đến thế. Tôi nhìn cái gương mặt khó ở kia mà buồn cười.

“Chị à, anh ta là ai vậy? Bạn chị đấy hả? Sao biến thái quá vậy? Không thể tin nổi. “ - Nó lắc đầu nguầy nguậy, hỏi tôi tới tấp.

“Ha ha, nhóc làm quá rồi đấy. Cậu ta đang cưa chị ấy mà. Nhóc hiểu từ cưa là gì không? Là đang theo đuổi chị nhóc đấy. Ha ha! “ - Tôi cười sặc sụa, đến gần xoa đầu bé con.

‘Ting’, lại có thêm 1 tin nhắn, chắc là Nhân. Tôi mở ra xem tin nhắn, bé con cũng tò mò đến ngồi cạnh tôi. Ôi trời ơi, CHUYỆN GÌ THỂ NÀY? TÔI SỐC NẶNG!

“Cậu làm bạn gái tớ đi, Vy! “ - Chuyện này, tôi sốc nặng nề luôn. Còn nhóc con ngồi cạnh tôi, nhóc ấy tiếp tục sốc lần 2. Tôi chớp mắt vài cái rồi nhìn lại màn hình kia, xem tôi có bị hoa mắt không.

“Chị hai à, lại chuyện gì nữa đây? - Rồi Nhật Hào bật dậy, nhìn tôi, nói lớn:

“CHỊ HAI, CHỊ KHÔNG ĐƯỢC QUEN HAI CÁI ANH ĐÁY! “ - Tôi vừa ngạc nhiên vừa buồn cười nhìn em trai tôi. Hôm nay bị gì thế không biết.

“Nhóc làm gì dữ dằn với chị hai thế? Chị nhóc có nói là sẽ quen hai anh đó bao giờ đâu. Mà nếu chị quen thì sao, cũng không có liên quan gì đến nhóc. “ - Tôi tò mò xem phản ứng của Hào Hào thế nào. Nó giận dữ nhìn tôi:

“LIÊN QUAN CHÚ! HÀO LÀ EM CỦA CHỊ MÀ. HÀO KHÔNG MUỐN CHỊ BỊ NGƯỜI KHÁC CUỐP ĐI. “ - Lý lẽ gì đây? Nghe câu cuối mà trong lòng tôi muốn nở hoa vậy. Tôi nở nụ cười ôm em trai vào lòng, an ủi bé con:

“Rồi, Hào không phải em chị thì em ai đây. Không ai có thể cướp chị đi đâu nên đừng lo. Chị hai thương Hào nhất, hai sẽ không thương hai anh đấy, được chưa? “ - Nó trong lòng tôi dụi đầu vài cái rồi ngước mặt lên nhìn tôi, nói:

“Hào cũng thương chị nhất. Người chị hai thơm quá đi. “ - Tôi kì quặc nhìn nó

“Cậu kia, thương chị hai nhất thì không định cưới vợ à? Hay chỉ nói cho chị nhóc vui, mới có tí tuổi đầu mà giới tính này thì con gái nó đồ rầm rầm. “

“Không cưới vợ đâu, Hào cưới chị hai. “ - Trời ạ, đúng là con nít thì nói gì cũng được mà. Tôi hết đường để nói với cái cậu nhóc siêu quậy này.

“Thôi đi ông tướng, chị hai cũng phải cưới chồng. Khuya rồi, đi ngủ thôi, không được nói gì nữa đâu đây. “ - May là cái giường này cũng vừa đủ cho 2 người nằm, chứ không thì tôi không có chỗ để ngon giấc. Tôi leo lên giường xong thì nó cũng nhảy lên theo, bám chị thể này thì tôi khó mà đi về nhà chồng rồi. Khó thân tôi thật, nhiều người bám thể không biết. Nó ôm ôm tôi, dụi dụi đầu vào người tôi, nói:

“Ngày mai chị hai dắt Hào đi chơi đi. “ - Cũng được đấy, ý kiến hay. Mai là chủ nhật mà, tôi đâu có đi học. Máy ngày nay tôi cũng chưa được đi chơi.

“Được, mai hai dắt đi chơi. Ngủ sớm đi, mai còn đi chơi. “ - Tôi ôm nó vào lòng, chìm sâu vào giấc ngủ. Thế là hai chị em tôi ôm chặt nhau mà ngủ đến sáng, nhóc con trong lòng tôi, tối hôm qua không cựa quậy nữa, rất ngoan mà đánh 1 giấc thật dài. Và tôi cũng quên mất, cái đề nghị kia của Bìn.

~~~~~

Nhanh nhĩ?! Mới đây mà tháng 7 đã trôi qua rồi, thế là hết hè rồi. Và... hello tháng 8, tháng tựu trường.

Chương này viết hơi bị ngắn nhĩ?! Chương sau sẽ dữ dội lắm mấy bạn ạ. Mấy bạn có hóng không? Ta đây đang rất hóng chương sau đây này. Ahihi!!!

Thôi ngừng mấy bạn ạ, tự kỉ thế đủ rồi. Mấy bạn thân mến, nhớ bình chọn cho ta đây. Thw mấy bạn

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân, Làm Vợ Tao Đi - Vyvy1504* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ngày chủ nhật (phần 1)

À mấy bạn này, mặc dù không hứa hoặc nhắc từ chương trước nhưng ta sẽ tặng chương này cho 1 đọc giả đã bình chọn truyện của ta. chaungan1234

----- Vào truyện thôi -----

Tôi vẫn còn đang say giấc thì nhóc con trong lòng tôi cựa mình, nhéo nhéo vào tay tôi, làm tôi thức giấc. Đang ngủ ngon thế cơ mà. Tôi mơ màng mở mắt nhìn Nhật Hào, hỏi:

“Nhóc này, làm gì thức sớm thế? Ngủ thêm chút nữa đi. “ - Nói rồi, tôi nhắm mắt lại định sẽ ngủ thêm một chút thì ông tướng kia lên tiếng:

“Chị hai, thức dậy đi. Chị không nhớ hôm qua đã hứa gì với em à. Hôm nay nhất định chị hai phải đưa em đi chơi. Chị hai à~~. “ - Nó nói bằng cái giọng nhão nhọt làm tôi dựng cả tóc gáy.

“Rồi rồi, đi đánh răng rửa mặt rồi thay đồ nhanh đi, tôi đưa đi. “ - Nó hí hửng chạy nhanh đến tủ quần áo, đứng ngắm nghía một lúc lâu mới chọn được 1 bộ, đi vào phòng tắm. Nó vừa vào thì tôi lấy ngay cái điện thoại để trên bàn, lướt facebook. ‘Reng, reng, reng’. Số lạ gọi đến. Tôi cẩn trọng bắt máy, từ đầu dây bên kia vang lên:

“Alo, có phải đây là số điện thoại của Tú Vy không ạ? “ - Là giọng nam. Nghe quen nhỉ?

“Alo, Tú Vy nghe. Ai thế ạ? - Tôi đáp

“Tôi đây, Thiên Minh này. Hôm nay cậu rảnh không? “ - Giọng bên kia đầy ý cười vang lên.

“Sao cậu lại biết số điện thoại của tôi, là ai nói? Yến Trâm nói cho cậu biết sao? “ - Hận thật chứ! Bạn bè sao lại ác độc với nhau như thế chứ?! Được lắm, để xem ngày mai tao sẽ xử lý mày thế nào.

“Không phải. Tôi tìm trên trang cá nhân của cậu đấy, không phải là ai nói hết. “ - Trời ơi, sao tôi lại ngốc đến thế?!

“Cậu điện cho tôi có việc gì? “ - Tôi bực dọc hỏi bên kia

“Là thế này, hôm nay là chủ nhật nên tôi rủ cậu đi chơi. Cậu rảnh không? “

“Không được rồi. Tôi phải đi chơi với em trai rồi. “

“Vậy, cậu có thể... cho tôi đi cùng được không? “ - Giọng bên kia có vẻ buồn buồn hỏi tôi. Nếu tôi mà không cho cậu ta đi theo ấy, cậu ta chắc chắn cũng sẽ van xin, nài nỉ tôi cho cậu ta đi cùng thôi. “Thôi được rồi, cậu qua ngay đi. Tôi chuẩn bị xong là đi ngay đấy. “

“Tôi chuẩn bị xong rồi. Đang dưới nhà cậu này. “ - Tôi ngạc nhiên, cậu ta làm gì mà nhanh thế? Thần tiên hả?

“Ồ. Vậy ở đó chờ tôi đi. “ - Rồi tắt máy. Đúng lúc đấy, em trai tôi bước từ nhà tắm ra. Trời ạ, em của ai mà đẹp trai thế này không biết?! Dáng này là làm siêu mẫu được đấy.

“Chị hai nhanh đi. Chúng ta còn đi chơi. “ - Nó hối thúc tôi.

“Được rồi, ông tướng. “ - Tôi trả lời xong rồi đến tủ quần áo lấy 1 áo sơ mi trắng với quần jean đen rồi vọt nhanh vào toilet.

20’ sau, tôi bước ra thì thấy ông tướng kia đang ngồi trên giường nghịch điện thoại của tôi. Tại sao nó lại nghịch điện thoại của tôi? Là bởi vì, ba tôi không cho phép cái tuổi này lại có điện thoại. Tôi lúc trước cũng vậy, đến năm lớp 6 tôi mới được ba mua cho mình 1 chiếc điện thoại.

“Chị xong rồi đấy hả? Vậy thì đi thôi. “ - Nó kéo kéo tay tôi, tôi chỉ kịp lấy chiếc điện thoại đang nằm trên bàn với cái balo rồi chạy nhanh xuống nhà.

“Hai chị em đi đâu thế? Không định ăn sáng à? “ - Ba tôi đang ngồi ở phòng khách uống trà nhìn chúng tôi

“Ba cho con với chị đi chơi nha, đi mà ba. “ - Thằng nhóc xà ngay vào lòng ba, nhõng nhẽo.

“Ồ thì đi đâu thì đi, nhưng nhớ là về sớm đấy. “ - Ba tôi vỗ vỗ đầu nó. Nghe xong, nó nhảy cẫng lên. Nhao nhào chạy đến chỗ tôi:

“Đi thôi chị. Nhanh lên. “ - Tôi bị nó kéo ra đến trước cửa nhà thì nó đột nhiên đứng lại, nhìn chằm chằm ra ngoài cổng. À, thì ra là đang nhìn Thiên Minh, cậu ấy đang đứng đợi tôi mà. Nhóc con kia, quay đầu lại nhìn tôi, mặt vẫn khó ở, hỏi:

“Anh ngoài đó là ai thế? Bạn học của chị à? Anh đấy ở đây làm gì? “

“Anh đấy á, là Thiên Minh, bạn cùng lớp với chị. Anh đấy đi chơi cùng chúng ta. “ - Tôi trả lời

“Thiên Minh? Là cái anh biến thái hôm qua nhắn tin cho chị đấy hả? “ - Nó giận dỗi hỏi tôi.

“Thôi đi nhóc. Bạn chị cũng đến rồi, không lẽ cho cậu ta leo cây à?! Chị nói rồi, chị không thích anh ấy đâu nhóc. Nhóc, không muốn đi chơi à? Hay ở nhà nhá? Chị cũng không muốn đi. “ - Tôi nói xong, giả vờ quay đầu bước vào nhà. Thì bàn tay tôi bị nắm lại, nhóc lên tiếng:

“Đi thì đi. Ai nói không đi bao giờ đâu. “ - Giờ tôi mới nhận ra được rằng, hai chị em tôi, cách nói chuyện giống y hệt nhau. Tôi định dắt xe đạp ra nhưng nhớ lại là, chiếc xe kia... tôi chưa đem nó đi sửa. Tôi mở cổng, nói với cậu ta:

“Này, cậu gửi xe nhà tôi đi. Xe đạp tôi chưa sửa nên chúng ta phải đi bằng xe buýt. “ - Cậu ta nghe xong thì nhanh nhẩu dắt ‘ngựa’ của cậu ta vào nhà tôi rồi nhìn em trai tôi, hỏi:

“Nhóc này là ai thế? Em cậu à? Tên gì thế nhóc? “ - Thiên Minh nhéo nhéo vào má của nhóc còn nhóc con kia thì mặt mày cau có, khó chịu gạt tay Minh ra. “Em trai tôi. Tên là Lương Nhật Hào. Đừng chạm vào nhóc ấy, có vẻ nó không thích cậu lắm. “ - Tôi nói nhỏ vào tai cậu ta, nhìn nhìn nhóc rồi nói lớn:

“Hai người còn đứng đây làm gì?! XUẤT PHÁT THÔI! “

Hồ le mấy bọn, là ta đây, con Âu điên nhất HMT của mấy bọn đây.

Do quá phấn khích nên ta đã ra chương sớm hơn dự định. Vì sao ta phấn khích á, là vì hôm nay là... là ngày mà ta... làm EXO-L được 2 năm mấy bọn ạ, ta được 2 tuổi rồi đây. Há Há Há!!! 4/8/2014 - 4/8/2016. Tham khảo xiu, mấy bọn trong này có ai là L không???

Tiết lộ chút xiu cho mấy bọn biết, chương sau sẽ khá là căng thẳng nha. Vì sao á, đợi ta ra chương mới đi rồi biết. Nó giỡn thôi, mấy bọn cứ nghĩ lại xem, chương này đã xoay quanh về ai, nhất là ở phần cuối nhá. Chương sau, sẽ có 2 người đấu đá nhau để tranh giành 1 người. Tranh giành ai??? Mấy bọn thừa biết rồi nên đừng hỏi nhá. Nếu mà vẫn không biết... thì đợi

Mấy bọn thân yêu, nhớ bình chọn cho cái truyện khủng khủng điên điên của ta nha. Thw mấy bọn.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân, Làm Vợ Tao Đi - Vyvy1504* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Ngày chủ nhật (phần 2)

Thế là, ba người chúng tôi nắm tay nhau ra trạm xe bus. Nhưng có 1 điều rất kì lạ đang xảy ra giữa hai người cạnh tôi. Một người thì cứ lờm lờm người kia, người kia thì lờm lờm lại người này. Nói chung là sát khí đằng đằng, làm người đứng giữa như tôi chân tay run rẩy. Đã vậy, bàn tay tôi còn bị 2 người kia siết chặt đến nỗi đỏ hết cả lên.

“CHỊU HẾT ĐƯỢC RỒI ĐÓ! BỎ TAY RA, HAI NGƯỜI LÀM CÁI TRÒ CON BÒ GÌ VẬY HẢ??” - Tôi hét ầm lên, làm người qua đường cứ nhìn chăm chăm vào tôi. Hai người kia thì hoảng sợ, nhanh chóng bỏ tay tôi ra, mặt ngạc nhiên. Tôi nhìn mặt hai người kia, giận dữ đi trước. Ngay lúc đó, xe bus vừa đến trạm, tôi liền nhào lên xe bus và hai người kia đứng ngơ ngác ngác đứng như chờ chồng. Sau 5 giây ngơ ngác, hai người đó mới thích ứng được chuyện gì đang xảy ra, phóng nhanh lên xe bus.

Tôi đưa thẻ học sinh cho chú thu tiền rồi móc tiền ra... trả tiền. Hai người kia nhìn theo hành động của tôi... làm theo. Buồn cười thật.

“Sao lúc này cậu / chị giận dữ như vậy? Tôi / Em làm gì cậu / chị sao?” - Hai người nói cùng một lúc?! Càng ngày càng buồn cười. Hai người kia mặt đần độn nhìn nhau. Tôi đã hết giận từ lúc lên xe bus rồi nhưng tôi có tính hay đùa dai, nên...

“Nè, hai người kia! Muốn nhìn nhau đến khi nào hả? Hay là tôi tạo không gian riêng tư cho hai người nhìn nhau tâm sự, được không?” - Tôi tỏ ra tức giận, cổ tình trên chọc Thiên Minh và Nhật Hào.

“Thôi, chị hai đừng giận nha, nha chị.” - Nó chớp chớp đôi mắt cún con dụ dỗ tôi. Giời ơi, sao ba mẹ lại sinh ra nó?! Thằng nhóc này sao lại đáng yêu đến thế?!

“Đừng có lừa tôi, tôi không mắc bẫy đâu nha nhóc.” - Tôi giơ ngón tay chỉ chỉ lên trán bé con kia, thật dễ thương. Bỗng nhiên, người tôi bị xoay lại. Tôi nhú mắt nhìn Thiên Minh, hôm nay hai cái người này bị gì vậy? Cậu ta trung ngay cái mặt trắng hơn cả tôi, mặt mờ to, chớp chớp liên tục. Chấp hai tay trước ngực, nói:

“Cậu là người tốt rộng lượng một chút, tha lỗi cho việc lúc nãy đi.” - Nhìn gương mặt này, tôi lại liên tưởng đến cái truyện vài ngày trước tôi đọc trên mạng. Truyện của hủ ây mà, nội dung của truyện đấy là thế này: người thụ làm cho người công giận. Muốn làm gì đó cho người công kia hết giận, người thụ đã trưng ra cái mặt đáng yêu này ra cho người công không còn giận. Và thế là, người công kia không còn giận nhưng người thụ lại bằm dập, te tua. Hơi phức tạp nhỉ?

“Này này, cậu đang nghĩ gì mà mặt lại biến thái như thế? Đã vậy, còn chảy cả nước bọt nữa kia!” - Tôi bùng tỉnh sau cái suy nghĩ câu dẫn kia, cậu ta chắc chắn không phải là cường công, mà chỉ nằm dưới cho cường công bạo súc. Tôi quá bậy bạ rồi. Tôi lấy vạt áo, lau đi chỗ có nước bọt kia, biện hộ cho mình:

“Nghĩ gì là nghĩ gì? Biến thái cái đầu của cậu ấy. Thôi, tới nơi rồi kia, xuống xe nhanh đi.” - Tôi đẩy đẩy tay cậu ta, ý bảo xuống xe. Cậu ta cũng hiểu ý, làm theo. Còn thằng em tôi, nó chỉ biết làm theo những hành động của tôi và Minh, xuống xe.

Tôi tiếp tục đi trước, không cho hai người họ nắm được tay mình. Vào đến khu vui chơi, tôi hào hứng chạy về phía em trai, nắm tay nó, chạy đến quầy kem. Tôi rất thích ăn vặt, nhất là kem. Tôi xoay người lại phía sau, Thiên Minh mặt hầm hầm nhìn tôi đang nắm tay Nhật Hào. “Nè, chúng ta mua kem ăn đi. Mua cho tôi đi.” - Tôi nheo mắt nhìn cậu ấy.

“Được rồi, được rồi. Tôi mua cho hai chị em cậu là được chứ gì?” - Cậu ta lấy tiền từ trong bóp tiền ra, mua 3 cốc kem. Cậu ta 1 cốc, tôi và em trai mỗi người 1 cốc. Tôi mỉm cười nhìn Thiên Minh, nói:

“Giờ chúng ta tìm trò gì chơi đi, hay chúng ta vào đó chơi đi.” - Tôi chỉ tay lên cái trò chơi đang lượn lờ vòng kia, là tàu lượn siêu tốc. Mặc dù đã chơi

trò này với lũ bạn rất nhiều lần, thế nhưng tôi vẫn muốn chơi tiếp, chơi hoài không chán ấy. Tôi quay mặt nhìn cậu ta, gương mặt cậu ta đã tái xanh. Há? Tái xanh? Bệnh sao?

“Nè, cậu bị làm sao vậy? Bệnh hả? Hay là chúng ta về, để hôm nào cậu khỏe rồi đi sau cũng được. Về thôi! “ - Tôi kéo tay cậu ta với Nhật Hào quay về nhưng tay tôi bị cậu níu lại. Gương mặt vẫn còn tái xanh nhưng bớt đi phần nào làm tôi cũng giảm bớt đi lo lắng, cậu ta gượng cười nói với tôi:

“Không sao, tôi khỏe như vậy thì làm sao có bệnh chứ, đồ ngốc! Đã đến đây rồi, chẳng lẽ lại quay về à? Chúng ta vẫn chưa chơi gì mà. Cậu nói chơi trò đấy đúng không, chúng ta cùng chơi đi. “

“Nhưng mà, cậu... “

“Không cậu tớ gì hết, đi thôi. Đi chơi nào nhóc. “ - Cậu ta không thèm cho tôi nói câu nào thì đã kéo tôi với Hào đi.

Lên đến đây, tôi thấy chân cậu ta run cầm cập, lòng bàn tay thì đầy mồ hôi. Tôi vỗ vỗ vai nhóc đang đứng phía trước rồi nói với cả hai người kia:

“Thôi, chúng ta chơi trò khác đi. Chị sợ trò này lắm rồi. “

“Những lúc trước chị toàn rủ chơi trò này thôi mà, giờ sao lại... “ - Nhóc con kia đứng cần nhần

“Giờ chán trò này rồi, chơi trò khác đi. Đạp vịt đi. “ - Tôi không đợi hai con người kia kịp nói gì thêm, tôi đã lỏm một mạch đi qua phía đạp vịt.

“Chú ơi, cháu lấy con đấy, con đấy đó chú! “ - Qua đến bên khu đạp vịt, tôi nhìn xung quanh, chọn 1 con vừa ý rồi kéo hai người kia leo lên ngồi. Thiên Minh cứ nhìn chăm chăm tôi, mỉm cười như muốn nói lời cảm ơn vì chuyện lúc này. Nhóc này thì chắc chắn đang rất bức mình vì tôi không cho nó chơi tàu lượn.

Vì còn nhỏ, nên tôi cho Nhật Hào ngồi giữa hai người chúng tôi. Nhìn cứ như tôi là vợ cậu ta, cậu ta là chồng tôi và nhóc ngồi giữa là con của chúng tôi ấy. Thôi, nghĩ gì thế này...

Đạp vịt xong, chúng tôi còn dẫn nhau đi ăn trưa, xem phim rồi lại ăn tối và còn đi dạo nữa chứ. Đi chơi đến khoảng 7h30' , tôi và nhóc Hào tạm biệt Minh, tôi còn phải đưa nhóc này về nhà ông bà. Về đến nhà tôi là đã 8h30' , Hôm nay đúng là mệt thật, mệt nhưng rất vui. Bị tra tấn lỗ tai xong, tôi vụt ngay lên lầu, tắm rửa và sau đó mệt nhoài đi ngủ. Có lẽ hôm nay quá mệt nên tôi đã ngủ rất sớm, chìm vào giấc ngủ rất nhanh. Tạm biệt ngày hôm nay, ngày chủ nhật một mới!!!

~~~~~

Trời ơi, mẹ ơi! Cuối cùng thì cũng hết cái

Mấy bọn,

Dù thế nào đi nữa thì nó cũng xong rồi. Lúc đầu có ý định là viết đến

Dài lắm rồi, kết đây. Máy bọn nhớ bình chọn cho cái truyện ba xàm nhất HMT này nha. Thw mấy bọn nhù.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân, Làm Vợ Tao Đi - Vyvy1504* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Không còn thời gian

Tôi chán chường rời khỏi giường, hôm nay lại là thứ hai. Sao trên đời này lại có ngày thứ hai chết tiệt này, điên quá. Vệ sinh cá nhân xong, thay đồng phục xong, soạn tập vở xong, nói chung là chuẩn bị hoàn tất. Tôi xuống nhà ăn sáng. Ba thì đã đi làm từ sớm, ôi trời ơi, tôi lại phải cuốc bộ đi học nữa à?! &Gấu, gấu& , sao con Momo của nhà tôi nó cứ nhìn ra cửa nhà mà sủa hoài vậy trời? Có người lạ đang ở ngoài đó hả ta? Tôi tò mò ra ngoài cửa xem ai lại sớm thế ghé nhà tôi. Tôi mở to mắt, mồm vầu lên. Là cậu ấy - Ngô Thiên Minh, còn ai ngoài cậu ta, sáng sớm tỉnh mơ, gà còn chưa gáy... cái này nói hơi quá nhỉ? Tôi mở cửa cho cậu ta vào nhà, bảo:

“Cậu ăn sáng chưa? Nếu chưa ăn thì ăn chung với tôi này. “

“Tôi ăn cùng cậu. Mà ba mẹ cậu đâu rồi? “ - Cậu ta ngó qua ngó lại.

“Ba mẹ tôi hả? Mẹ thì đang trong bếp làm đồ ăn sáng, ba thì đã đi làm từ sớm rồi. Cậu ngồi đây chờ tôi một chút, tôi gọi mẹ làm thêm cho cậu. “ - Tôi ấn cậu ta xuống ghế sofa rồi đi một mạch vào bếp.

“Mẹ, có bạn con tới nhà, cậu ấy đưa con đi học. Mẹ làm cho con, sẵn tiện làm cho cậu ấy luôn nha. “

“Ừ, cô nương! Cô đi ra ngoài, đừng có ở đây làm tôi vương vãi chân tay. “ - Mẹ tôi xoa xoa tay, tôi đâu có làm gì mà mẹ lại làm thế với tôi. Muốn khóc quá!

“Cậu ngồi chờ chút đi, tôi lấy nước cho cậu uống. Nước lọc nha, hết nước ngọt rồi. “ - Đi ra phòng khách, tôi nói nguyên một đoạn dài mà không cho cậu ta có cơ hội kịp phản ứng thì tôi đã biến mất dạng, đi vào bếp lần 2. Rót cho cậu ta ly nước lọc, tôi lại quay vào bếp lần 3, lấy 2 bát phở ra ngoài. Tôi 1 bát, cậu 1 bát. Hai chúng tôi ngồi ăn trong im lặng, không nói tiếng nào. Mẹ tôi ra khỏi bếp, nhìn thấy Thiên Minh thì mắt sáng rỡ lên, như thể cậu ta là vàng không bằng.

“Thiên Minh đấy hả? Con đưa con nhỏ này đi học đấy hả? “ - Mẹ tôi lại gần cậu ta, hỏi. À, khoan! Hai cái người này, quen biết nhau từ khi nào thế trời? Tôi còn chưa giới thiệu nữa là mẹ đã biết rồi à?

“Mẹ, sao mẹ lại biết cậu ta? “ - Tôi nghi ngờ hỏi.

“Thì đây là con của bác... À... hôm qua, Nhật Hào kể mẹ nghe về người bạn này của con... nó con miêu tả ngoại hình của Thiên Minh nữa mà. Sao mẹ không nhận ra được chứ, cái con bé này. “ - Cậu ta không nói gì, cười gượng gạo rồi đứng lên, lễ phép chào mẹ tôi:

“Dạ con chào bác gái, con tên là Ngô Thiên Minh. Là bạn học cùng lớp, ngồi cùng bàn với Vy. Rất vui khi được biết được, mẹ của Vy lại xinh đẹp như vậy. “ - Cậu ta ra sức nịnh nọt mẹ Ngọc của tôi. Mắc mớ gì mà phải nịnh nọt chứ? Mà Minh, cậu ấy biết nịnh nọt ngọt như thế này từ khi nào vậy? Ở mà quan tâm làm gì, cho tiêu hao năng lượng à? Sau khi ăn xong, tôi và cậu ta xuất phát đến trường.

“Nhà cậu bao nhiêu chiếc xe vậy? Xe của cậu hôm qua còn để ở nhà tôi mà, hôm nay cậu lại chạy chiếc mới? “ - Tôi ngồi sau lưng cậu, thắc mắc hỏi

“Tôi có 2 chiếc xe đạp, hôm qua quên mất nên không ghé nhà cậu lấy. Để hôm khác tôi đến lấy sau cũng được. “ - Cậu ta trả lời xong lại quay sang hỏi tôi: “Mà Vy này, cậu suy nghĩ chuyện đó thế nào rồi? Chuyện cậu có đồng ý làm bạn gái tôi không ấy. “

“À thì, chưa có quyết định chính xác. Mà không phải chỉ có cậu đề nghị câu này với tôi đâu, tôi còn phải suy nghĩ nhiều, thời gian còn dài mà. “ - Tôi có hơi do dự khi trả lời câu này, thời gian còn dài...

“Đối với cậu thì thời gian dài còn tôi, tôi không thể chờ đợi cậu thêm nữa. Nhưng... cậu nói... ‘không phải chỉ có tôi đề nghị’ là sao? Còn có người khác? Người đó là ai vậy? “ - Cậu ta khí thế dùng dùng hỏi cả ngàn câu.

“Thì còn có người khác, Tuấn Nhân, Hoàng Tuấn Nhân. “ - Tôi khó xử

“Cậu ta... vậy cậu có đồng ý chưa? Không được đồng ý đâu đó. “ - Thiên Minh nói như đang nạt nộ tôi.

“Chưa, chưa đồng ý. Mà cậu làm gì dữ dằn vậy? “ - Tôi cau có. Nãy giờ bạn tranh cãi với cậu ấy, tôi cũng không biết chúng tôi đã đến trường khi nào. Vào đến trường, tôi chạy thẳng lên lớp, không chờ cậu ta. Vào đến lớp, tôi lại tiếp tục bị lôi kéo nhưng người này không phải là Yến Trâm mà là... Tuấn Nhân.

“Nè, Bin! Cậu làm trò con lợn gì vậy? Làm gì lôi lôi kéo kéo. “ - Tôi nhăn mặt

“Tin, cậu trả lời đi. Làm bạn gái tớ đi, được không? “ - Cậu ta thành khẩn hỏi tôi

“Cho tớ thời gian suy nghĩ đi, tớ không muốn mình lại quyết định sai lầm. “ - Sao Thiên Minh và Tuấn Nhân, hai người này cứ làm tôi khó xử hoài như vậy chứ?

“Không có thời gian nữa rồi. “

“Lại là ‘không có thời gian’, sao hai người đều như vậy? Tốt nhất là tôi không nên chọn ai cả. “ - Tôi nói xong thì trống đánh vào lớp, Thiên Minh cũng vừa kịp vào.

Tôi cứ ngồi thất thần như thế cho đến khi kết thúc 5 tiết học. Tôi lần thẩn ra tới sân trường, tâm hồn đang bay tận mây, đột nhiên bừng tỉnh. Tôi nhìn thấy hai tên kia, Tuấn Nhân và Thiên Minh. Hai người đó cùng với con xe của mình, đứng nhìn tôi. Làm trò gì nữa đây?

“Vy / Tin, tôi / tớ đèo cậu về. “ - Trời ơi, điên mất thôi. Tôi không để ý đến hai người đó, cứ nhìn phía trước rồi đi thẳng.

Hè lú mấy bọn, ta thông báo 1 tin rất không vui. Mai là ta phải đi học rồi đấy, nên cái truyện này, 1 là ta sẽ drop, 2 là ta sẽ ra chương sẽ trẻ hơn so với bây giờ. Nếu sớm nhất thì cũng phải từ 1 tuần còn trẻ nhất có thể là... 2 tuần.

À, thêm nữa, ta mới đổi cái tên Trịnh Ngọc Ngà thành Nguyễn Bích Nhi còn Nguyễn Dương Hoàng Phúc thành Hoàng Hải vì đã thay đổi 1 số nội dung của truyện.

Thôi hết truyện để nói rồi, ngừng được rồi. Ngày mai ta sẽ quyết định drop hay viết tiếp. Nhớ bình chọn cho ta nha. Thw mấy bọn nhừ lằm

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân, Làm Vợ Tao Đi* - Vyvy1504 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18

Chương này tặng cho bạn đang rất rất hóng cái truyện ba xoàm của ta lasie2210

Tôi không quan tâm gì đến họ, cứ nhìn phía trước mà đi thẳng. Vậy mà hai người họ cũng đuổi theo, bắt buộc tôi phải nhanh chân hơn. Họ theo tôi đến nửa đường, tôi hết sức chịu đựng nên đã dừng lại, quay ra phía sau, quát lớn:

“NÈ, HAI NGƯỜI CÁC CẬU MUỐN ĐI THEO TÔI ĐẾN KHI NÀO NỮA HẢ? NẾU CÁC NGƯỜI MÀ ĐI THEO TÔI NỮA LÀ TÔI... TÔI KHÔNG CHƠI, KHÔNG NÓI CHUYỆN VỚI HAI NGƯỜI NỮA!! “ - Mặt tôi đỏ hơn trái cà chua, chỉ vì hai người kia mà làm tôi giận đến mức này. Tuyệt đối, nếu mà chuyện này còn xảy ra một lần nào nữa, xem xem tôi sẽ xử lý họ thế nào. Tôi sẽ thiến 'cái đó' của hai tên kia rồi ném xuống sông cho con ăn, ăn từ từ. Đừng trách tôi độc ác!!!

Về đến nhà, mặt tôi vẫn còn rất nóng. Chắc chiên trứng gà còn cháy nữa á, tôi bực thật. Tôi vừa bước vào nhà thì mẹ tôi từ trên lầu đi xuống, chắc là thấy được cái mặt đỏ bừng này của tôi, gương mặt lộ ra vẻ lo lắng, chạy đến chỗ tôi, hỏi:

“Con bị sao vậy? Sao mặt con nóng thế này? Lại bị cảm à? Trời nắng thế này sao không lấy áo khoác mặc vào? Lại tự mang họa vào thân à? Con bé ngu ngốc! “ - Mẹ tôi hết sờ mặt đến sờ tay rồi lại tiếp tục sờ mặt, hỏi đến mặt tôi ngây ngốc.

“Mẹ bình tĩnh, con không biết là có cảm nắng hay không, nhưng mẹ hỏi làm con nhức đầu luôn rồi. Chắc là cảm nhẹ thôi, không sao, mẹ đừng lo. “ - Tôi trấn an, vỗ nhẹ vào lưng mẹ. Thực sự thì nhức đầu là tôi nói thật nhưng không biết cảm là có thật không.

“Hay là để mẹ gọi cho ba con, khi nào về thì mua thuốc cho con uống. Lên phòng tắm rửa rồi nằm nghỉ đi, mẹ nấu cháo thịt băm cho con ăn. “ - Mẹ đưa tôi lên tận phòng rồi lại vào bếp nấu cháo cho tôi. Tôi rất thương mẹ, mẹ đã rất cực khổ. Lúc trước, khi nghe mẹ kể, ba mẹ đã rất yêu nhau nhưng bên nội lại cấm cản không cho họ đến với nhau. Mẹ đã rất đau khổ. Nhưng vì tình yêu, hai người họ bất chấp tất cả để đến với nhau. Sau này thì ông bà nội cũng chấp nhận nhưng vẫn không có thiện cảm gì mấy đối với mẹ. Thương, không phải là thương hại mà là thương, đơn thuần chỉ là tôi rất thương mẹ mà thôi. Không phải là không thương ba, mà tôi thấy mẹ cực khổ hơn ba rất nhiều. Ba cũng cực khổ. Ôi trời ơi, suy nghĩ thêm chút nữa là đầu tôi sẽ nổ tung ra mất.

Tôi vút cặp lên bàn học, nặng nhọc đi vào phòng tắm. Nhìn vào gương, mặt tôi vẫn còn hơi đỏ. Tôi tắm rửa sạch sẽ, ra khỏi phòng tắm. Vừa ra thì mẹ tôi đã ngồi trên giường từ lúc nào, chắc lúc này tắm nên không nghe thấy. Tôi lết bết đến cạnh mẹ, ôm mẹ, dụi dụi đầu vào vai mẹ. Tôi thấy mẹ ngày càng già đi, phụ nữ trên thế giới này đều phải chịu khổ rất nhiều. Nào là sinh con đẻ cái, bận bịu công việc nhà đến công ty, đầu óc quay cuồng. Không suy nghĩ được một chút gì cho tương lai. “Con à, đừng có những nhều nữa. Con gái lớn rồi, lớn lên con còn phải đi làm, ra ngoài xã hội. Con gái là phải mạnh mẽ lên, để sau này còn chống cự được, không ỷ lại vào ba mẹ, có biết không? “ - Mẹ tôi nói như thế làm tôi lại suy nghĩ nhiều hơn, đầu óc tôi rất là phong phú, tôi kiểm lại nước mắt mà trả lời mẹ:

“Dạ, con biết rồi, con hiểu rồi. “

“Biết rồi, hiểu rồi thì ngồi đằng hoàng lại, mẹ đã nấu cháo cho con ăn rồi, thuốc cũng để sẵn trên bàn rồi. Ăn xong thì nhớ mà uống thuốc rồi mau mau lên giường ngủ, nghe rõ chưa? “ - Mẹ tôi khí thế hào hùng ra lệnh

“Nghe rõ rồi thưa bà Lương. “ - Mẹ cười hiền từ vuốt vuốt tóc tôi, sau đó lại vuốt đến cái mặt cà chua của tôi rồi đứng lên, mở cửa phòng đi ra ngoài.

Tôi nhìn nhìn bát cháo thịt băm mà mẹ nấu, nhìn là hấp dẫn lắm rồi. Mẹ tôi là người rất khéo tay mà, còn nấu ăn rất ngon nữa. Tôi múc 1 muỗng cháo cho vào miệng, nhai nhai rồi nuốt nuốt. Tôi thật muốn khóc a~~. Cố gắng lắm tôi mới xử xong bát cháo ngon lành kia, nó cứ nghẹn nghẹn làm tôi chỉ muốn khóc thật to nhưng tôi đã kiềm chế bản thân. Tôi với tay lấy thuốc mà ba mua, lấy chai nước khoáng cạnh giường, uống từng viên một. Vị đắng của tôi làm tôi khó chịu, từ nhỏ đến lớn tôi rất ghét uống thuốc và rất ghét đi đến bệnh viện, ăn cơm bệnh viện. Đồ ăn ở nơi đó, sao có thể so sánh với đồ ăn mà mẹ tôi làm được chứ?!

Uống thuốc xong, tôi nằm lún lún trên giường, trần trọc mãi mà không ngủ được. Lẽ ra uống thuốc rồi thì giờ này tôi đã khò khò rồi, nhưng tôi lại nhớ đến chuyện lúc chiều, Thiên Minh và Tuấn Nhân. Hai cậu ta, không biết đã xảy ra chuyện gì, mà đi theo tôi suốt nửa quãng đường về nhà. Nếu tôi không la mắng họ, chắc hai người họ đã đi theo tôi về nhà luôn rồi. Suy nghĩ đến mồi mòng và một phần do thuốc đã có tác dụng nên tôi bắt đầu chìm vào giấc ngủ ngàn thu... áy, giấc ngủ ngàn thu là đi đời rồi!!! Giấc ngủ say mới đúng!!

~~~~~  
À nhỏ, ta không cần đợi đến ngày mai nữa, ta đã có quyết định chính xác... ta sẽ không drop cái tâm huyết của ta đâu. Xin lỗi đã làm mấy bạn lo lắng, á hà hà. Cũng vì mấy bạn nài nỉ quá nên không drop cho mấy bạn vui.

Vào học bận rộn lắm nên mấy bạn thông cảm cho ta, sẽ ra chương mới trễ một chút, ít nhất cũng khoảng gần 2 tuần mới ra được 1 chương. Vì thế, mấy bạn đừng có bơ ta. Bơ ta, ta sẽ buồn đến chết mất!! Á hụ hụ.

Thôi, ngừng than thở. Mai ta đi học rồi đây, chúc ta học tốt đi. Không chúc cũng không sao, đừng bơ truyện của ta là được.

Chúc mấy bạn đọc truyện vui vẻ ha, cũng nhớ bình chọn cho ta nha. Thw mấy bạn nhiều lắm luôn ấy

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân, Làm Vợ Tao Đi - Vyvy1504* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

“Này, Vy à! Dậy đi học nào! Dậy đi! Được rồi, con không dậy thì đừng trách mẹ đây đối xử không tốt với con. “

“Thôi, thôi mẹ à! Mẹ đừng có khủng bố con nữa. “ - Nếu tôi mà không ngồi dậy, chắc chắn, mẹ tôi sẽ la hét ầm ầm như sấm nổ.

“Ngoan đấy, khôn đấy! Giờ thì rời giường, đi rửa mặt thay đồ nhanh cho tôi. “ - Mẹ ra lệnh rồi đi ra ngoài, tôi thì còng lưng đi vào nhà vệ sinh.

Thay đồng phục xong, tôi vác cái cặp xuống nhà, sao than lâu nhà tôi dài lê thê thế này? Đi mà muốn thê thảm luôn! Lết bệt xuống đến nhà, tôi chào mẹ đi học, đèn trường ăn sáng cho tiện, đi bộ mất thời gian rồi còn thêm ăn sáng ở nhà nữa là trễ học như chơi.

Ra khỏi nhà, tôi lại thấy hai cái tên âm binh đầu đình hôm qua. Nói thế thôi chứ, hai người này đầu đình thì ai thèm nhìn nữa. Sáng sớm làm khó chịu, bực bội rồi. Còn nhìn tôi cười hi hi, chắc vui.

“Sao hai cậu vẫn không chừa vậy hả? Hôm qua bị mắng đến thế rồi còn không nghe à? Tôi nói rồi, nếu còn làm như vậy một lần nào nữa thì tôi sẽ không chơi với các cậu nữa. Vậy là tôi nói thế, các cậu nghe không hiểu? “ - Tôi thờ dài nhìn họ. Tôi bây giờ giống như mẹ của Thiên Minh và Tuấn Nhân vậy, thật buồn cười. Mặt Thiên Minh đầy hời hợt nhìn tôi, nói:

“Vy à, cho tôi xin lỗi. Chuyện này, nhất định sẽ không có lần sau nữa đâu, thật đấy! Tha lỗi cho tôi lần này thôi, nha... “ - Tuấn Nhân cũng chấp tay trước ngực, nói:

“Đúng rồi đó Tin, tha lỗi cho tớ đi. Lần sau sẽ không tái phạm nữa. “

“Còn có lần sau hả? Các cậu dám có lần sau thử xem tôi xử các người thế nào? “ - Tôi vừa tức giận vừa buồn cười.

“Không, tuyệt đối sẽ không có lần sau. Cậu tha cho tôi đi mà. “ - Thiên Minh van xin nài nỉ. Mặt hai người cậu ta, bây giờ rất đáng thương.

“Được rồi, nhớ là không có lần sau đâu đó, hứa đi! “ - Tôi nghiêm mặt đề nghị

“Tôi / tớ hứa. “ - Lại nói cùng, khùng thật, tôi muốn khùng với hai người đó rồi.

“Được rồi, biết vậy lúc nãy ghi âm lại là được rồi. Đi học đây. “ - Nói xong thì tôi phủi áo khoác đi trước.

“Nè, tôi chờ cậu đi. “ - Thiên Minh tò tò theo sau tôi.

“Thôi, tôi đi bộ. “ - Tôi vẫn cất bước, trả lời Minh.

“Hay là để tớ chờ Tin. “ - Thiên Minh vừa xong lại đến Tuấn Nhân.

“Tớ nói rồi, tớ muốn đi bộ mà. Hai người... đi cùng tôi thì được. “ Tôi liếc mắt đến Thiên Minh xong lại nhìn qua Bin mập. Hai người đó lại đưa mắt nhìn nhau, rồi nói cùng một lúc: “ĐƯỢC. “

Tôi tiếp tục thờ dài hướng ngôi trường thân thương mà đi đến, còn hai người kia như thế nào thì... cứ như oan gia ấy. Mỗi lần đụng mặt nhau là y như rằng, ở đây sẽ bùng bùng lửa, đến nỗi tôi còn không dám lại gần.

Tôi vừa tới trường là ngay lập tức, phi thẳng lên lớp, vút cặp lên bàn, chạy cái vèo xuống căn tin. Mua 1 cái hamburger trứng, tôi rất cuồng trứng, nghiện trứng. Mua xong thức ăn, tôi lại mua thêm 1 lon pepsi rồi lại tiếp tục ‘vèo vèo’ một lần nữa, tôi đã hiện diện trong lớp và trong lớp đã có sự góp mặt của tôi. Ngồi xuống bàn, tôi bắt đầu nhắm nhai thức ăn, vừa nhai vừa nghĩ nhưng cái suy nghĩ ngớ ngẩn nhất của tôi. Tại sao tôi lại được vào câu lớp 9A1 này nhỉ? Chắc là vì tôi cố gắng học giỏi ấy mà! Tại sao tôi lại được bầu làm tổ trưởng của cái tổ 3 nhiều chuyện nhất lớp nhỉ? Không lẽ tôi ít nói chuyện nhất cái tổ nói chuyện nhiều nhất? Có lẽ vậy! Tại sao Thiên Minh và Tuấn Nhân, hai tên gốc đó có mù không mà lại đi thích con nhỏ bệnh hoạn, xấu xí như tôi chứ hả? Chắc mù thật rồi! Ôi trời ơi, điên mất thôi. Tôi đập mạnh thứ đồ ăn yêu thích kia xuống bàn, bực quá đi mà! ‘Bịch'

Tùng-Tùng-Tùng

Trống đánh vào lớp, tôi đã nhắm nhai xong cái hamburger trứng ngon tuyệt cú mèo của cô Tâm và uống hết lon pepsi. Nói đùa thế thôi, chứ tôi làm rớt hết xuống bàn của mình rồi và hậu quả mà tôi phải nhận lấy là... trực vệ sinh 1 tuần!!! Trời ơi, sao số nhọ thế này. Tuần trước mới trực xong thì tôi này lại trực tiếp 1 tuần nữa!!! Còn 1 điều nữa chưa nói, tôi làm đổ lon pepsi đấy lên người của Thiên Minh rồi. Cậu ta ướt nhem như con chuột lột vậy đấy!

Thiên Minh từ phòng vệ sinh trở về, mặc 1 chiếc áo mới. Chiếc áo lúc này cậu ấy mặc, không phải là do tôi làm ướt sao?!

“Thiên Minh này, chuyện lúc này tôi làm ướt áo của cậu, tôi không có cố ý đâu. Cho tôi xin lỗi! Đừng giận tôi nha. “ - Tôi cắn cắn môi dưới, áy náy không dám nhìn thẳng mặt cậu ta, nhìn mãi xuống đất.

“Tôi sao có thể giận một người đáng yêu như cậu chứ?! Sao cứ nhìn mãi xuống đó làm gì, ngẩng đầu lên đi. “ - Nghe cậu ấy nói thế, tôi mừng đến nỗi suýt nữa là khóc thành 1 dòng sông. Tôi ngẩng đầu lên, vui mừng nhìn cậu ta, nhẹ mím cười và cậu ta cũng cười với tôi. Cậu ta ấy, không biết nụ cười này khiến biết bao cô nàng đổ gục à? Tôi cũng sắp đổ luôn rồi đây này, sao lại cười đẹp đến thế chứ?! Tôi nhìn cậu đến gần người, đột nhiên có một luồng hơi thở, phả vào chóp mũi tôi. Sừng người. Hoàn hồn lại, mới biết mặt Thiên Minh đã rất gần với mặt tôi và...

~~~~~  
Ô hô, hé lộ mấy bạn,

Hay m.n đoán đi, sẽ có quà. Quà đó là tặng

Câu hỏi đó là: Vy sẽ làm gì khi Minh muốn hôn cô ấy?

A. Theo phản xạ, đẩy Minh ra xa.

B. Cứ để cho Minh hôn.

Chọn đề nhé!!! Trả lời bằng cách cmt nhé!!!

Nhớ bình chọn cho truyện của ta nhé!!! Thw mấy bạn nhiều lắm í

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân, Làm Vợ Tao Đi* - Vyvy1504 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Thiên Minh nhắm mắt, mặt cậu ta đang tiến càng gần đến mặt tôi. Tôi còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì... môi của tôi và... môi của cậu ấy, chạm vào nhau. Tôi chỉ còn biết mở to mắt, rất ngạc nhiên, thực sự rất bất ngờ. Sau vài giây kịp thích ứng, tôi mới đẩy mạnh cậu ra, tức giận tát vào mặt Minh. Tôi khóc nức nở, ức chế con giận, nói:

“Cậu... cậu làm cái gì vậy? Tại sao... lại làm vậy hả? Cậu có... có biết là... như vậy là quá lắm rồi không? Nụ hôn đầu... first kiss của tôi... lại là người như cậu... cướp đi. “ - Những tiếng ngắt quãng xen lẫn lời nói, tôi không thể nào nói được trọn vẹn một câu được. Trời ơi, đau lòng quá! Nụ hôn đầu của tôi là phải trao cho người mà tôi yêu mà, vậy mà... vậy mà cậu ta... Thiên Minh lại dám cướp mất.

“Tôi không phải... không phải như cậu nghĩ đâu. Cái này... không phải, tôi không có cố ý. Chỉ là... tôi không cưỡng lại được. “ - Mặt cậu ta cũng hoang mang, gồng như không biết lúc này đã xảy ra chuyện gì và cậu ta đã làm cái trò gì với tôi. Không biết Thiên Minh, cậu ấy đang giả ngơ hay điều cậu ấy vừa nói là sự thật nữa. Tôi không có dễ dãi mà tin lời cậu ta nói dễ dàng như vậy. Điên thiệt chứ! Tôi hừ lạnh, mặt đánh lại nhìn mặt cậu xong rồi bỏ đi. Hôm nay là cái ngày gì vậy không biết nữa, sao nó lại xui xẻo như thế này?

“Cậu đừng có mà giả thích gì nữa, tôi không muốn nghe cậu nói gì nữa hết. Tôi ghét cậu, rất ghét cậu. Thiên Minh xấu xa. “ - Tôi vừa uất ức, vừa chửi mắng cậu ta, vừa đánh vào người cậu. Bàn tay nào đó, đột nhiên nắm chặt tay tôi, kéo tôi ôm vào lòng, nói:

“Thực sự đó không phải như cậu nghĩ mà, cậu tin tôi đi. Thôi được rồi, tôi xin lỗi cậu, xin lỗi cậu vì tất cả. Tất cả mọi chuyện xảy ra đều là tôi sai, tôi làm sai hết. Cậu chịu chưa, cậu tha lỗi cho tôi đi! “ - Cậu ta dịu dàng trong mọi hành động, mọi cử chỉ và lời nói, những điều cậu ta nói ra đều rất dễ nghe, êm tai. Rất giống với Bin mập, tôi cũng không phân biệt được ai là Bin nữa rồi, rất rối loạn.

“Cậu là Bin mập đúng không? “ - Tôi đẩy cậu ta ra, điều tôi vừa nói làm tôi bất ngờ vô cùng, sao tôi có thể nói như thế chứ? Tôi cũng không hiểu tại sao mình lại nói như vậy, đầu óc thật sự có vấn đề rồi, nhất định phải đi khám bệnh.

“Đúng, tôi là Bin mập của cậu. “ - Cậu ta... nói cái gì vậy? Đúng là khủng điên thật.

“Cậu có bệnh không? Hay tôi đưa cậu đi bác sĩ nha. Cậu sao có thể là Bin chứ? Bin là Tuấn Nhân mà, hai chúng ta đều biết điều đó! “ - Tôi khẳng định, dứt khoát với cậu ta.

“Vậy tôi nói điều mà Tuấn Nhân không bao giờ biết cho cậu nghe. Cậu có một vết sẹo ở lòng bàn chân trái và một vết bớt ở đùi bên phải. Tôi nói có đúng không? “ - Tôi ngơ người, sao cậu ta đều biết vết sẹo của tôi ở đâu chứ?

“Cậu.. “

“Vết sẹo ở lòng bàn chân là do cậu bị mảnh vỡ của cái chai làm ra, còn vết bớt... cậu đã từng nói với tôi, đấy là bẩm sinh, lúc sinh ra đã có nó. “ - Tôi chưa kịp hiểu ra câu nói kia thì Thiên Minh lại công kích tôi bằng một câu nói khác. Cậu ấy không những biết được vết sẹo, vết bớt của tôi nằm ở đâu mà cậu ta còn biết được như thế nào xuất hiện được những dấu tích ấy. Chẳng lẽ... không phải, chắc không phải như tôi nghĩ đâu.

“Phải, chính xác là điều cậu nghĩ. Tôi là Bin mập, ba tôi là bà nuôi cậu - Ngô Minh Thắng và mẹ nuôi của cậu - Nguyễn Trần Ngọc Thor. “ - Chỉ duy nhất cậu ta đang nói, tôi không nói được một lời nào cả, sao cậu ta có thể... biết được tôi đang nghĩ gì? Cậu... như thế này, làm tôi càng sợ hãi cậu ấy hơn.

“Cậu... không phải như tôi nghĩ đúng không, cậu không phải là Bin, đúng không? “ - Nước mắt chảy dài trên má làm ướt hết cả khuôn mặt tôi, tôi đã lau đi nhiều lần nhưng nó vẫn cứ nổi tiếp nhau, lần dài, lần dài. Kính của tôi được lấy ra, làm tôi chỉ thấy được mờ mờ. Cậu ta giơ tay lên, chạm vào gương mặt tôi, lau đi những giọt nước mắt kia.

“Tôi là Bin mập, trên đời này chỉ có một Bin mập này là của cậu. Cái biệt danh đấy, biệt danh mà cậu đặt cho tôi mà. Không lẽ cậu lại không nhớ? “ - Cậu ta lắc lắc vai tôi.

“Tôi nhớ chứ, nhớ rõ là đằng khác. Nhưng Tuấn Nhân, sao cậu ta lại nói mình là Bin mập, trong khi đó cậu mới là Bin của tôi chứ? Chuyện này là sao vậy? “ - Quá nhiều mâu thuẫn, tôi không thể nào suy nghĩ được nữa. Tôi quá mệt mỏi rồi, tôi không chống cự được nữa. Tôi nhắm mắt lại, ngã gục. Tôi có cảm giác, ai đó đang bế tôi vào lòng, la hét âm ỉ..

~~~~~  
Chương này buồn nhĩ?! Nghĩ nát óc mới viết xong, chương sau mọi chuyện sẽ được phơi bày, cô ấy sẽ biết được sự thật!!! Nếu thế thì, chương kết sắp đến gần rồi các bạn ạ!!! Hay là các bạn muốn như lão? Cmt bên dưới đề!!!

À, cái kết quả ấy hà, là B các má ạ! Lúc trước ai cmt đáp án đúng thì ta sẽ tag vào, chứ ta lại lên con lười biếng rồi. Tag hết vào chỗ nó khoẻ, ừ, khoẻ ghê:))

jry_pym9407 lasie2210 MonPe0740.

Nhớ bình chọn cho ta, câu này nhắc hoài mà chả ai bình chọn hết, buồn ghê:((((

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân, Làm Vợ Tao Đi - Vyvy1504* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Tôi mơ màng mở mắt, đây là đâu vậy? Nhìn ngó xung quanh, thì ra là tôi đang nằm trong phòng y tế của trường. Nhưng... tại sao tôi lại nằm ở đây? Nhức đầu quá đi mất! Đột nhiên, cửa phòng y tế mở ra, có người bước vào, tôi sợ hãi nhắm chặt mắt lại, giả vờ ngủ. Tôi cũng không biết lý do vì sao mà tôi lại lo sợ điều này, chỉ là Ngô Thiên Minh thôi mà, sao tôi phải sợ chứ? Buồn cười thật!

Từng bước chân đều đều vang lên, càng ngày càng đến gần và ngừng hẳn lại ngay cạnh tôi. Bàn tay tôi bỗng dưng bị siết chặt, làm gì mà nắm chặt vậy? Muốn giết tôi chết bằng cách này à? Đau rồi đó nha!

“Cậu bệnh mà không nói với ai sao? Sao lại để bệnh đến kiệt sức mà ngã gục chứ? Hay tôi làm cậu khổ sở như vậy? Dù sao thì cũng xin lỗi cậu, thực sự xin lỗi cậu rất nhiều. “

“Vậy cậu nói cho tôi biết sự thật chuyện này là như thế nào đi. Tôi muốn cậu giải thích. “ - Tôi chậm chậm mở mắt ra, cậu ta thì ngạc nhiên xong rồi vội vàng bỏ tay tôi ra. Lấy lại tinh thần, hít thở sâu rồi nói:

“Chuyện này... Tuấn Nhân và tôi, khi chưa chuyển đến trường này, chúng tôi đã từng rất thân thiết. Thường chia sẻ với nhau chuyện học tập, chuyện thi cử lẫn chuyện gia đình, người thân, bạn bè. Tôi đã nói rất nhiều chuyện với cậu ta, kể chuyện tôi đã quen biết cậu như thế nào? Kể tất tần tật chuyện của tôi với cậu cho cậu ta nghe. “ - Thiên Minh nói đến đây, tôi cảm thấy Minh thật sự là một tên ngốc, ngốc đến tin tưởng người khác như vậy. “

“Đến khi chuyển cấp, Nhân thích một đàn chị khối 8 nhưng chị ấy lại thích tôi và cậu ta sinh ra oán hận đối với tôi, tôi lại không biết gì trở thành đối thủ của cậu ta. Không phải chỉ là đối thủ trong chuyện tình cảm, cậu ta còn cạnh tranh với tôi giành giật hạng nhất trong lớp. Lên đến lớp 9, nghe tôi sắp chuyển trường thì cậu ta, dường như đã lên sẵn kế hoạch, chiếm lấy tình cảm của cậu, giả mạo thành tôi. Chuyện là như thế! “ - Tôi ngờ ngác nghe, cậu ta kể xong thì tôi chỉ biết thở dài. Ngô Thiên Minh, cậu ta đúng là ĐẠI NGỐC mà. Tôi cứ tưởng lớn lên cậu sẽ thông minh hơn một chút nhưng sự thật vẫn là sự thật, cậu ta thậm chí còn ngốc hơn xưa.

“Này, Thiên Minh, tôi không ngờ cậu vẫn ngốc như xưa. Sao lại không cho cậu ta một bài học. Tôi đây đã có một kế hoạch, lại đây. “ - Tôi gian xảo nói với cậu ta, Thiên Minh ghé sát tay vào nghe. Tôi nói xong, cậu ta quay đầu nhìn tôi rồi cũng gian trá nói:

“ Cậu cũng thâm hiểm lắm đấy, Vy à! “

“ Thâm hiểm gì chứ? Gậy ông đập lưng ông, tôi chỉ cho cậu ta biết một bài học. Không giống như tên ĐẠI NGỐC nhà cậu. “ - Tôi trách móc cậu ta, ĐẠI NGỐC thì vẫn là ĐẠI NGỐC!

Sau khi nằm ở phòng y tế hết một tiết học, tôi được tên ĐẠI NGỐC kia đèo về nhà. Trước khi tôi vào nhà thì cậu ta còn lôi tôi lại, dặn dò:

“ Nhớ phải uống thuốc đó, đừng để bị bệnh như vậy nữa,... “ - Thiên Minh nói càng ngày càng nhỏ dần, nhỏ dần, đến nỗi tôi không nghe cậu nói gì.

“ Cậu nói gì vậy? Tôi nghe không rõ lắm, nói lại từ đầu nghe xem “ - Tôi đề nghị, toàn là tôi đề nghị.

“ Hả?! À, không có gì. Nhớ uống thuốc đầy đủ đó, nghe lời đi. “ - Rồi cậu ta bay đi mất, như một con gió vừa bay qua. Ồ... tôi nghĩ gì vậy ta?

Tôi vào nhà thì thấy ngay ba và mẹ đang ngồi ở sofa, nói chuyện gì đó. Bước vào thật khẽ, không dám quấy rầy ba mẹ.

“ Tú Vy à, lại đây đi con. “ - Bị phát rồi. Tôi quay đầu lại cười hi hi, hỏi:

“ Mẹ gọi con có việc gì ạ? “

“ Ngồi xuống đây, ba mẹ có chuyện muốn nói. Chuyện quan trọng! “ - Mẹ chỉ chỉ vào ghế bên cạnh, bảo tôi ngồi đấy. Tôi cũng rất ngoan ngoãn nghe lời, ngồi xuống. Tôi an toạ xong thì bà mở lời:

“ Con gái, chuyện là thế này. Ba mẹ đã quyết định rất kĩ càng rồi, chúng ta sẽ qua Mỹ, con cũng sẽ qua Mỹ du học. “ - Tôi vô cùng ngạc nhiên, mở to mắt. Đang yên đang lành, sao lại có thể chuyển đi chứ? Nói chuyển đi thì có thể chuyển đi sao?

“ Sao lại chuyển đi? Vô duyên vô cớ sao lại quyết định đi chứ? Con không đồng ý! “ - Tôi chạy nhanh lên phòng, đóng mạnh cửa, buồn bực vứt đồ tứ tung. Sao không ai hỏi ý kiến tôi mà đã quyết định rồi? Tôi không phải là người trong nhà sao?

' Tít, tít ' - Có tin nhắn, ai lại nhắn nữa vậy trời? Là cái tên phiền phức Ngô Thiên Minh.

“ Cậu đã uống thuốc chưa? “ - Giờ này làm gì mà còn nhớ được chuyện uống thuốc hay không cơ chứ?!

“ Tôi hỏi cậu cái này, được không? “

“ Hời đi! “

“ Nếu như tôi rời khỏi đây, thì sẽ thế nào? Tôi chỉ nói là ' nếu như ' thôi. “ - Tay tôi run run, bấm bấm.

“ Thì tôi sẽ giận cậu, sẽ ghét cậu, sẽ hận cậu. “ - Tôi khụy xuống sàn nhà. Tim tôi bỗng nhiên nhức nhối, không tài nào thở được. ' Bụp ',, điện thoại rơi xuống sàn, tạo nên tiếng động. Tôi chỉ biết ngồi đấy, từng giọt nước mắt rơi xuống, rơi xuống làm ướt hết gương mặt tôi.

~~~~~  
Ngưng ở đây là tốt nhất, tâm trạng quá rồi!

Ta Comeback hơi sớm rồi, dự định sẽ vài ngày nữa mới viết, mà hôm nay rảnh rang thì viết luôn cho khỏi bị mắng.

Nhắc cái này cho mấy bạn nà, nhớ bình chọn cho ta, chứ đừng có mà xem chùa. Ta hôn đấy!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân, Làm Vợ Tao Đi* - Vyvy1504 được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Tôi chỉ biết ngồi đó mà khóc, không biết gì nữa. Tôi chỉ còn biết nghe lời họ, ba mẹ cũng là người nuôi lớn tôi, cung chiều tôi nên tôi phải nghe lời họ. Tôi lau đi dòng nước mắt kia nhưng lau mãi, lau mãi nó vẫn không ngừng chảy xuống.

Tôi đi đến bên giường, ngã mình xuống chiếc giường êm ái kia, còn được bao nhiêu ngày nữa, tôi được nằm trên này? Tôi có thể xa nó được không khi tôi đã quen với nó biết bao nhiêu năm? Tôi chỉ còn biết khóc, khóc trong tiếng ngủ say của những người hàng xóm.

Sáng hôm sau, mắt tôi sưng to còn có vết thâm đen tương như vừa bị ai cho ăn đập. Tôi vác cặp ra khỏi nhà mà không chào hỏi ai, chắc ba mẹ tôi cũng hiểu được, tôi đã buồn bã như thế nào.

Tôi vừa ra khỏi nhà thì Ngô Thiên Minh xuất hiện, cười rạng rỡ. Cậu cười như vậy, làm tôi càng đau lòng thêm đấy, Thiên Minh à! Cậu ta nhìn tôi, nụ cười kia cũng tắt hẳn, thay vào đấy là gương mặt ngập tràn lo lắng, nhìn tôi. Tôi biết cậu ta nhìn thấy gì mà, chỉ biết chuồn thôi nhanh thôi. Bước chân vội vàng của tôi vẫn bị cậu ta đuổi kịp, nắm lấy tay tôi, lại bắt đầu tra hỏi rồi:

“ Tú Vy, cậu bị làm sao vậy? Sao mắt lại sưng búp thế kia? Cậu khóc sao? “

“ Không có gì đâu, cậu không cần quan tâm “ - Tôi trả lời suông rồi nhanh chân bước đi nhưng cậu ta vẫn không buông tha tôi, cố gắng hỏi:

“ Cậu đừng có nói dối, mỗi lần cậu nói dối là tay sẽ bấm vào nhau. Đừng tưởng tôi không biết, mau nói sự thật đi. “ - Sau cậu ta lại biết chứ, điều này đến chính bản thân tôi còn không phát hiện ra nữa cơ mà! Nói thật chứ, cậu ta còn biết rõ tôi hơn cả chính con người của tôi nữa. Đúng là rất đáng nể nha.

“ Nói thì sao chứ, cũng không liên quan gì đến cậu. “ - Tôi một mạch bước đi bỏ lại cậu ta ở phía sau. Tôi nói cậu đó chắc cậu ta đau lòng lắm. Vậy thì càng tốt, cậu ta càng đau lòng thì dễ mất lòng tin ở tôi, dần dần sẽ quên đi tình cảm mà cậu đối với tôi và cậu ta cũng sẽ quên được tôi thôi. Nếu Thiên Minh còn cố chấp, tôi nhất định sẽ phải dùng một cách khác, thẳng tay hơn và đau lòng gấp bội. Tôi nói là sẽ làm, dù tìm tôi nhói đau.

Tôi đi vào lớp, vút cặp sang một bên rồi úp mặt xuống bàn, không làm gì tiếp theo nữa. Tôi cảm giác được ai đó vỗ vai tôi, ngẩng đầu lên thì thấy ngay cái mặt của Yên Trâm, lại muốn làm phiền việc gì nữa.

“ Có chuyện gì? Nói nhanh! “ - Tôi nói giống như nạt nộ.

“ Sao mặt mày thâm quá vậy? Thức khuya cà phê à? Hay là khóc đấy? “ - Giọng tỏ vẻ lo lắng. Nó cũng biết lo lắng cho tôi nữa sao? Con điên!

“ Mặt tao thâm lắm sao? Mà cũng không liên quan đến mày. “

“ Liên quan, rất liên quan. Tao với mày là bạn bè mà! Có chuyện gì, kể tao nghe. Tao hứa nhất định sẽ không nói chuyện này cho ai biết đâu. Hứa đấy! “ - Mày còn coi tao là bạn của mày à?! Con bạn lầy! Nhưng giờ đây tôi rất muốn tâm sự việc này với ai đó, trong khi không muốn nói chuyện này với nó chút nào. Thôi kệ, bạn bè cũng nhiều năm rồi, cũng phải tin tưởng nó một lần chứ, ít nhất là một lần!

Thế là, tôi đã kể cho nó nghe hết cuộc đối thoại hôm qua tôi nói chuyện với ba mẹ. Tôi há hốc mồm, hỏi lắp bắp:

“ Vậy mày... mày đã quyết định chưa? Mày... mày định đi thật á? “

“ Chứ bây giờ biết làm gì nữa chứ?! Tao chỉ còn cách này thôi. Qua đây cũng tốt mà, môi trường sống tốt này, trường tốt này, nhiều người tốt nữa. Mà... mày nhất định không được nói cho cái tên Ngô Thiên Minh kia biết, nghe rõ chưa? “ - Tôi liệt kê ra cả đồng điều tốt về Mỹ, sau đó dặn dò nó.

“ Được rồi, tao sẽ không nói đâu. Mày sợ cậu ta sẽ khổ sở chứ gì, mày cũng là người khổ sở gấp trăm lần so với nỗi khổ của Thiên Minh. “ - Nó hiểu trong lòng tôi đang suy nghĩ điều gì, nó hiểu luôn con người tôi. Thân nhau bao nhiêu năm, sao lại không hiểu được chứ?! Vừa lúc đấy, Thiên Minh bước vào lớp. Cậu ta nhìn chằm chằm tôi một lúc rồi ngồi vào bàn, không nói gì. Thế là cuộc trò chuyện giữa tôi và Trâm kết thúc, tôi còn muốn nói thêm vài điều với nó nhưng cậu ta...

“ Xin lỗi, xin lỗi cậu vì đã xen vào chuyện của cậu. Xin lỗi. “ - Cậu ta bỗng đứng lên tiếng làm tôi giật mình, vội trấn tĩnh mình. Sao cậu ta phải xin lỗi tôi nhiều lần như vậy chứ? Cậu ta đã làm sai gì đâu?! Tôi cũng mệt mỏi... giờ này thì cậu ta muốn hiểu như thế nào thì hiểu đi, tôi không muốn giải thích nữa. Mệt mỏi... mệt mỏi... và mệt mỏi...

~~~~~

À nhỏ ha sẽ hổ, ta đã còm bích.

Lúc đầu thì có ý định là viết 2 chương liên tiếp nhưng mà sẽ viết lâu lắm. Nên vì vậy, không muốn mấy bạn đợi lâu nên ta ra chương này luôn rồi nè!!!

Giờ viết xong chương này thì không có sức lực nữa, không còn chất xám nữa. Muốn độn thổ!! Viết truyện + thức khuya = ngủ không đủ giấc = _ =...

Mấy bạn cứ tiếp tục chờ đi, ta sẽ trở lại sớm thôi!!!

Nhớ bình chọn cho ta hen. Yêu mấy bạn nhiều lắm

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân, Làm Vợ Tao Đi - Vyvy1504* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Tôi cố tình không thèm trả lời câu nói kia, dù gì thì tôi có trả lời hay không trả lời cũng có làm sao. Tôi đang rất cố gắng để Thiên Minh, cậu ta có thể quên được hình bóng của tôi, quên được tình cảm kia cậu dành cho tôi, quên được những gì tôi và cậu ta đã cùng làm hay nói ngắn gọn hơn là cậu ta hãy quên đi con người của tôi thì tốt hơn nếu cậu ta không thể quên thì tôi sẽ thành tội phạm phá nát trái tim của người con trai ấy, người con trai mà tôi vừa nhận ra rằng, mình đã yêu cậu ta, Ngô Thiên Minh!

Tôi đã phát hiện mình đã yêu cậu ta, không thể sống thiếu cậu một giây phút nào, dù cho người đó chỉ vừa rời tôi vài phút. Và tôi cũng không muốn, người con trai mà tôi thương yêu phải tổn thương vì tôi, đau khổ vì tôi... thà rằng cậu yêu một người khác, tốt hơn tôi, giỏi giang hơn tôi, nữ tính hơn tôi, xinh đẹp hơn tôi và còn không thâm hiểm như tôi. Không còn lựa chọn nào khác ngoài cách này, tôi đã rất tàn nhẫn.

Kết thúc tiết học một hồi, thay vào đó là giờ giải lao ít ỏi. Trâm và Nghiêm lôi tôi đi căn tin ăn uống, nhưng giờ này còn có tâm trạng để ăn với chả uống gì nữa chứ?! Tôi xua xua tay, không muốn đi. Chắc Yến Trâm hiểu ý nên nắm tay Nghiêm lôi xuống căn tin trường. Tôi nhìn tụi nó tay nắm tay xa dần, xa dần rồi khuất hẳn. Tôi nhìn chăm chú vào vở hóa học, tôi không đọc bài, tâm trí tôi đã lên chín tầng mây rồi. Hừm...? Ai vừa hét vào tai tôi vậy? Tôi từ chín tầng mây rơi xuống trở về hiện thực, di chuyển tầm mắt sang tiếng hét lúc này. Là Tuấn Nhân gọi tôi.

“Cậu gọi tớ sao?” - Mặt Nhân đỏ bừng, tôi tình bơ hời làm gương mặt đẹp trai kia càng đỏ hơn.

“GỌI CẬU MUỐN TẮT TIẾNG LUÔN MÀ KHÔNG NGHE HẢ? TAI CẬU ĐỂ Ở ĐÂU VẬY?” - Tôi bịt chặt tai lại, tên Tuấn Nhân hét càng to thì mặt mày càng đỏ, hét to đến nỗi tôi muốn nổ tai luôn. Sứt trâu, sứt bò à? Hết xong thì thở như cún, tôi cũng muốn bái cậu ta vài lần.

“Gọi làm gì? Có chuyện gì à?” - Tôi vô cùng, vô cùng, vô cùng khó chịu. Tôi vẫn còn rất thù hận Tuấn Nhân vì chuyện của Thiên Minh và cậu ta. Tên này cũng không phải dạng vừa đâu. Tâm địa độc ác thế cơ mà.

“Có chuyện mới gọi cậu chứ. Tớ cũng không có rảnh rỗi mà gọi cậu làm gì.” - Giọng tên Nhân này rất bức mình, chắc vì chuyện lúc vừa nãy chứ gì. Xỉ, tên mỡ nhờn... tên nhỏ mọn đúng hơn! Có chuyện... có chuyện... A! Đầu tôi đột nhiên nảy ra một ý tưởng. Có thể nhờ Tuấn Nhân giúp đỡ trong việc này, dù cậu ta đã làm gì trước kia đi nữa, tôi vẫn thử xem sao.

“Tớ cũng có chuyện này muốn nhờ cậu. Hay chúng ta đến sau thư viện nói chuyện một chút, ở đây có vẻ không tiện cho việc này.” - Tôi đảo mắt quanh lớp rồi dừng lại trên người Nhân. Tên này chỉ gạt đầu rồi đi trước, tôi rào bước theo sau.

Đến chỗ đã nói, tôi và tên đối trá kia đứng đối mặt nhau nên không khỏi bất ngờ được ánh nhìn của cậu này chia thẳng vào người tôi.

“Cậu có chuyện gì nói trước đi, tôi nói sau.” - Tôi mở lời trước cái không khí ngưng đọng này, không phải chỉ có ngưng đọng mà là tôi rất sợ đụng chạm ánh mắt dò xét của người khác chiếu vào tôi. “Ừm... Là chuyện này, sao tớ thấy cậu dạo này không đếm xỉa gì đến tớ, không nói chuyện với nhau gì cả, tớ buồn chết được ấy. Còn vụ việc kia nữa, sao cậu còn chưa trả lời câu hỏi kia của tớ?” - Tuấn Nhân nói nguyên một tràng, nước bọt thiếu điều muốn văng tung tóe vào mặt tôi, gương mặt đối diện có tỏ vẻ trách hờn. Trong lòng thầm nghĩ, cậu đối xử như thế nào với chúng tôi thì chúng tôi đối xử với cậu như thế đây. Gậy ông đập lưng ông! Ai bảo ác làm gì!

“Tớ quên mất, tớ vẫn chưa suy nghĩ kĩ càng về vấn đề kia của cậu nói, cho tớ thêm chút thời gian suy nghĩ sau.” - Tôi trưng ra gương mặt giả vờ tội lỗi của mình.

“Mà này... cậu có đồng ý câu trả lời của Thiên Minh chưa thế?” - Sao Nhân lại biết? Trời ạ, tên Thiên Minh điên khùng! Đến điều này cũng nói, cái tên ác độc này đã oán giận cậu như thế rồi mà vẫn nói, hết chịu nổi! Ngủ ngốc!

“Chưa, vẫn chưa trả lời. Tớ muốn nhờ cậu giúp việc này. Rất quan trọng.” - Tôi bắt đầu vào thẳng trọng tâm của việc nọ và này. Không thích vòng vo, rất phiền phức!

“Cậu cứ nói, tớ sẵn sàng để giúp cậu mà.” - Tuấn Nhân cười tươi đáp lời. Nhìn bộ dạng hiện giờ của cậu ta mà tôi cảm thấy nổi hết da gà lên. Con người này diễn quá hay, quá xuất sắc! Đến người ngoài nhìn vào còn không thể tưởng hình tượng này là thật. Cậu ta có thể làm diễn viên được rồi.

“Từ khi Thiên Minh kia chuyển vào trường này, học cùng lớp với tớ, ngồi cạnh tớ là tớ ghét cay, ghét đắng cậu ta rồi. Thế mà cậu ta vẫn thản nhiên đi tỏ tình với tớ còn cạnh tranh với cậu. Tớ muốn nhờ cậu việc này, tớ muốn cậu ta phải thật đau lòng vì tớ. Nên... cậu có thể làm bạn trai tớ khi có mặt của Thiên Minh không? Chỉ trong vài tuần thôi, không lâu đâu.” - Cậu ta nghe xong, trầm tư suy nghĩ một lúc rất lâu rồi nhìn tôi rất nghiêm túc, nói:

“Được thôi, tớ đã nói sẽ sẵn sàng giúp đỡ cậu mà. Với lại, tớ cũng có cơ hội làm bạn trai của cậu.” - Diễn càng ngày càng giỏi, cứ tưởng là diễn viên chuyên nghiệp không ấy chứ! Quá tài rồi!

~~~~~  
Còm bách, còm bách, còm bách!!!

Cũng sắp hết truyện này rồi, mấy bạn muốn ta viết ngoại truyện không? Hay không viết? Ta thì lười lắm! Nếu mấy bạn muốn viết thì nói 1 tiếng cho ta biết, sắp lịch! Á há há.

Vào học rồi, được ngồi 1 mình rồi, buồn rười rượi luôn rồi. U hụ hụ!!! Nhưng vẫn sướng hơn ngồi bàn 2 người!!! Ta lên con rồi nên đừng trách.

Thôi mọi tay quá, nghỉ viết đây. Ta phải tiếp tục tịnh dưỡng vài ngày rồi đăng chương mới, chờ đi.

Nhớ bình chọn cho truyện của ta, nhớ đó, nhớ đó, nhớ đó!!! Điều quan trọng phải nhắc đến ba lần!!!



## Chương 24

Dù gì chuyện này cũng có lợi chứ không có hại cho mình, tôi không ngốc mà gây họa vào thân. Vậy là, tôi và Tuấn Nhân đã thỏa hiệp xong xuôi. Nếu có mặt Thiên Minh, chúng tôi sẽ giả vờ thành một cặp, còn khi không có Thiên Minh, thì chuyện của mình thì tự lo, không cần đếm xỉa đến chuyện người khác.

Tôi và Nhân vào lớp sau ba hồi trống vang lên, tiết học tiếp theo bắt đầu. Tôi ngồi vào bàn, nhìn Thiên Minh một cái, lập tức dời tầm mắt, nhìn lên bảng. Tôi bắt đầu đóng kịch! Tôi xoay người với tay tới bàn của Tuấn Nhân, nói:

“Cho tớ mượn cây bút đi, mất bút rồi. “ - Tôi cười tươi với Nhân, cầm cây bút cậu ta vừa đưa, xoay người lại vị trí cũ. Liếc mắt sang nhìn Minh, nếp nhăn trên đôi mắt của cậu ta nhăn lại, chỉ là đang nhìn tôi cười cười. Chắc lại lắm tướng, đây là kế hoạch mà tôi và cậu ta đã bàn bạc với nhau từ trước. Ngó Thiên Minh, cậu ta xé một tờ giấy nhỏ, cầm cùi viết viết gì đó vào đây rồi đẩy tờ giấy sáng cho tôi, còn chỉ chỉ vào, ý bảo tôi đọc. Tôi thừa biết đây là viết cho tôi!

- Giờ ra chơi, cậu ra sân sau trường, tôi đợi cậu ở đây.

Đây là nội dung trong tờ giấy đó. Được thôi, vậy thì càng tốt! Vậy thì xem như kế sách lần này của tôi đã làm được một nửa, chỉ còn một chút nữa thôi, cầu mong kế hoạch này sẽ đi theo chiều hướng mà tôi đã định sẵn, đừng nên đi quá sâu và cũng đừng thất bại!

Tôi gật đầu, ám chỉ là được. Rồi mắt hướng về phía bục giảng, tiếp tục nghe giáo viên giảng bài. Chỉ là chưa đến hết học kì, thì tôi sắp xa ngôi trường này, tôi nói là vui thì chả ai tin, mặt tôi đã hiện rõ chữ BUỒN to đùng ra đấy rồi thì ai mà tin cho nổi. Tôi không muốn xa con Trâm, thằng Nghiêm, tôi còn chưa giải hoà được với con Nhi nữa cơ mà. À, còn anh Hải, mặc dù lúc trước là rất giận nhưng giờ thì tôi không còn để bụng những chuyện đó nữa, tôi cũng không muốn xa anh ấy. Thầy chủ nhiệm lớp tôi nữa, dù thầy có dữ dằn với đám siêu quậy chúng tôi thế nào thì khi khen thầy thì thầy vẫn cưng chiều chúng tôi như thường, tôi lại là đứa thầy đưa vào danh sách học trò cưng nên rất có lợi thế. Và... Thiên Minh, tôi còn nhiều điều chưa nói hết cho cậu ta biết, không muốn xa cậu và rất nhớ cậu ấy nữa.

Hãy! Suy nghĩ chuyện này làm gì, nhớ hay không nhớ thì cũng phải đi thôi, đâu làm gì được nữa, còn hai ngày nữa là đi rồi. Thời gian này là đủ để tiến hành kế sách cuối cùng rồi, không còn thời gian mà làm chậm chạp nữa. Quá mệt mỏi, thời gian cũng trôi quá nhanh, tôi không có thời gian để nghỉ ngơi. Không thể quá lo là việc này, nếu quá chủ quan, thì chuyện này nhất định sẽ bại lộ, kế hoạch lại thất bại! Không nên như thế!

Hôm nay, tôi sẽ ngoan ngoãn nghe thầy giảng bài. Thật sự thì, từ đầu năm đến bây giờ, tôi chưa bao giờ lắng nghe giọng nói khi thầy giảng dạy cả, chỉ nghe thầy lớn tiếng là mắng mình. Hôm nay lại lắng nghe như thế này, tôi cảm thấy lòng mình ấm áp lạ thường, như đang tiếp thêm sức mạnh cho tôi chiến đấu. Tôi nói cứ như mình là dũng sĩ không bằng ấy, thật ảo tưởng! Giọng nói đầy mạnh mẽ xen lẫn cả ôn nhu, có lúc lại nghe rất êm tai, có lúc thì nghe rất... chói tai! Đây chỉ là nói đùa thôi! Tôi cũng sắp trở thành thánh rồi, giờ này còn có tâm trạng đùa giỡn được.

Trở lại vấn đề, này giờ ngồi suy nghĩ vẫn vơ thì thời gian kia vẫn chứ xoay tròn không ngừng nghỉ, cũng đã đến giờ ra chơi và nên đổi mặt với điều chuẩn bị xảy ra ở phía trước, phải tiếp tục diễn nữa rồi. Tôi cứ như siêu nhân! Dị nhân thì có!

Trống đánh xong thì tôi mới phát hiện, Thiên Minh đã mất tích từ lúc nào rồi. Cậu ta bay đi à? Tôi cũng đành tui ngưu một mình đi đến phía sau trường. Đứng rồi, ở đây có trồng rất nhiều hóa hướng dương, loài hoa tôi thích. Đến nơi, tôi nhìn xung quanh thì thấy Minh đang ngồi chéo chân trên ghế đá, mắt nhìn về phía những bông hoa vàng rực. Tôi đến gần, cậu ta cũng đưa mắt ngược lên nhìn tôi, cười rạn rờ, nói:

“Cậu thấy không? Là hoa hướng dương, hoa cậu thích mà, tôi nhớ đúng chứ? “ - Cũng không biết được Minh lại hỏi mình câu này, ra là cậu vẫn còn nhớ, tôi lại không biết cậu ta lại nhớ rõ như vậy, đến tôi còn suýt quên mất. Tôi vẫn giữ vẻ mặt bình thường, thờ ơ trả lời:

“Đó chỉ là lúc nhỏ, giờ thì không còn thích nó nữa. “ - Chỉ là lời nói dối cũng đang lừa gạt chính mình. Tôi thản nhiên ngồi xuống bên cạnh cậu ta, Thiên Minh sau khi nghe tôi trả lời xong thì im bặt tôi đành mở lời:

“Gọi tôi ra đây có việc gì? Nói nhanh đi, gần vào lớp rồi. “ - Như sự tình trước lời tôi nói, cậu nói:

“À, cậu thực hiện kế hoạch rồi à!? Kế hoạch của chúng ta ấy, sao lại không thông báo cho tôi biết nhưng cậu cũng nhanh nhì!? “

“Kế hoạch? À, là kế hoạch đấy. Tôi chưa thực hiện với Tuấn Nhân mà là tôi làm thực hiện nó là với... CẬU ĐÓ! “

~~~~~  
Hè lú mấy bọn, ta đã còm bách rồi nà!!! *Tung bông*

Đánh úp chương mới vào đêm hôm khuya khoắc chơi nà, vui không!? Ta thì vui lắm nà!!! Gặp được mấy bọn vui quá nà!!!

Có vẻ như, truyện đang tụt dốc thảm hại nên ta đăng chương mới cho nó đừng tụt nữa. Đừng bơ ta nữa nha, ta đăng chương mới rồi này.

Ta lại có thêm sáng kiến mới, muốn viết thêm 1 truyện ý tưởng hoàn toàn mới, khác với 2 truyện ta đang viết dở dang này. Có nên hay không nên viết??? Cứ cmt hay nhấn tin cho ta.

Nhớ bình chọn cho ta nha.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân, Làm Vợ Tao Đi - Vyvy1504* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

“Chuyện này rất quan trọng với chúng ta, cậu đừng đùa mà. “ - Câu nói ấy của Thiên Minh dường như có ý nói với tôi nhưng cũng là đang tự trấn an mình. Đã vậy thì tôi sẽ phóng hoả luôn.

“Chúng ta? Kế hoạch là của cậu và tôi nghĩ ra sao? Nhưng theo trí nhớ của tôi thì chỉ có mình tôi nghĩ ra nó thôi, cậu không có góp phần nào vào đây cả. Và tôi... kế hoạch của tôi thì tôi muốn đi theo hướng nào thì nó vẫn sẽ theo chiều nấy thôi. Giờ tôi chuyển sang là cậu, đó cũng là chuyện của tôi. “ - Có vẻ phát ngôn của tôi khá sốc nhỉ!? Cậu ta đang há to mồm nhìn tôi, tôi thì vẫn đứng đưng.

“Cậu thật sự... muốn làm thế? Cậu... Tôi... Chúng ta, không phải là bạn của nhau sao? Cậu lại làm thế? “ - Lấp ba lấp bắp nói ra từng chữ. Tôi vẫn phải kiên nhẫn tỏ ra bất cần, lạnh lùng.

“Bạn? Nực cười! Tôi và cậu là bạn khi còn thời trẻ trâu thôi. Còn bây giờ á?! Tôi cũng chưa bao giờ nói chúng ta là bạn cả! “ - Tôi phá lên cười, nụ cười chất đắng.

“Cậu thật nghĩ như thế sao? Vậy là từ trước đến nay, chỉ có mình tôi nghĩ vậy, tôi thật khờ khạo mà! Thật không ngờ, cậu bây giờ đã thay đổi quá nhiều rồi, Vy à! Vậy mà tôi cũng có thể đem lòng mình để yêu người như cậu, tôi như một thằng ngốc vậy! “ - Giọng nói đầy đau thương, bi thảm. Tôi cố gắng kìm nén những giọt nước mắt, không cho nó có thể dễ dàng xúc động mà rơi ra.

“Đúng, cậu tốt nhất là nên thông minh hơn một chút, đừng nên quá tin người. Thay đổi ngay đi là vừa. À, tôi cũng không có tình cảm gì với cậu đâu, cậu nghĩ thứ như cậu tôi sẽ yêu?! Không bao giờ. “ - Tôi còn nghĩ mình là mẹ Cám còn Thiên Minh là cô Tấm ấy chứ. Không tin được là mình lại có thể ác độc như vậy.

“Có lẽ tôi nên dè chừng người như cậu, cậu quá tàn nhẫn, quá độc ác! “ - Cậu lắc đầu nhìn tôi đau khổ. Bộ dạng nhót nhát ấy, tôi không thể nhìn được nữa. Nhìn cậu làm tim tôi thất lại!

“Tàn nhẫn? Độc ác?! Đến giờ cậu mới nhận ra điều này sao?! Cậu nên biết sớm hơn mới phải. Giờ thì cũng biết rồi, có lẽ cũng chưa muộn lắm. A, cũng đến giờ tôi hẹn đi chơi cùng Tuấn Nhân rồi, đi đây! “ - Tôi chạy đi thật nhanh, thật nhanh. Tôi chỉ lừa gạt cậu để nhanh chóng bỏ đi, tôi đã không kìm nổi nước mắt nữa rồi. Tôi chạy đi, chạy đi, mặc dù không biết điểm dừng là nơi nào, chốn nào. Chạy đến góc nào đó, không chống đỡ nổi, ngồi phịch xuống mà khóc nức nò. Tôi đã làm tổn thương cậu ta rồi! Có lẽ phải nên vui mới đúng, sao lại khóc chứ? Đến nay tôi vẫn tự dối lòng mình, nói những lời kia với cậu chắc sẽ vui. Nhưng đã sai! Tôi đã bày ra chuyện này thì chỉ có mình tôi đau khổ, à không, cả người tôi yêu cũng phải đau khổ vì cái trò ngu xuẩn này của mình. Tôi đã nói Thiên Minh ngu ngốc nhưng chắc tôi là người ngốc nhất chứ không phải cậu ấy! Giờ thì hết thật rồi, hết thật rồi! Kết thúc rồi! Tôi cũng phải đi thôi, chẳng lẽ lại mặt dày đã làm tổn thương cậu mà bây giờ lại muốn trở lại?! Tất nhiên không thể! Tôi sắp phải xa nơi này, chắc tôi sẽ nhớ lắm, đặc biệt là người đó, người đã bị tôi làm tổn thương! Xin lỗi cậu, thật sự xin lỗi cậu!

Tôi chỉ biết dằn vò bản thân mình mà không phát hiện từ bao giờ Trâm và Nghiêm đã lù lù đứng ở đây. Tôi vội lau đi những giọt nước mắt đang thấm ướt hết gương mặt mình, chắc bọn họ cũng thấy hết rồi, cũng sẽ hiểu cho tôi mà. Tôi đứng lên, gắng gượng nở một nụ cười, trấn an họ:

“Tao không sao, chúng mày thấy không, tao vẫn còn tươi tắn lắm mà. “

“Mày nói thế này mà tươi tắn hả? Mặt xanh như tàu lá chuối kia mà tươi cái nỗi gì, nói dối thì phải đằng hoàng một chút, nhìn mặt mày là phát hiện ra ngay! “ - Yến Trâm nhìn chằm chằm vào tôi, thái độ vô cùng tức giận.

“Sao giờ này còn chưa về nhà, tối thế này rồi mà còn ở đây à? Về nhà, bọn này đưa mày về, xem như lần cuối về chung. Mai sẽ đến tiền mày đi. “ - Nghiêm vẫn điềm tĩnh nói. Tôi cũng gạt đầu và chúng tôi bắt đầu những bước đi vô cùng chậm chạp, như rùa bò ấy hoặc có thể... thời gian đang trôi chậm lại, cho chúng tôi được trò chuyện cùng nhau lần cuối! Suốt nửa đoạn đường, bọn tôi đưa nhau nãy đều cảm như hén nhưng khoảng không tĩnh lặng vẫn bị phá vỡ bởi tiếng nói của Trâm

“Tao thật không ngờ xa mày đấy, Vy à! Mày đi rồi, chắc tao sẽ buồn đến chết mất! “ - Nó meo máo.

“Xời, tao đi rồi thì mày không tổn tiền nữa. Cả chuyện mày mà buồn à, còn thằng Nghiêm đấy! “ - Tôi phản bác. Có thật bao giờ đâu, toàn nói khoác là hay!

“Thật đấy! Mày nói thế thì mày cũng không ở lại được nữa, cũng phải đi rồi. Không có đứa nào đi chơi chung với tao, đi ăn với tao, cày phim với tao. “
- Mặt nó buồn rầu. Cũng đúng thôi, tôi cũng không cứu vãn được chuyện này nữa. Tự tôi làm thì tự tôi chịu!

“Chúng mày xem tao như không khí à? Hít thở trong lành ghê ha! “ - Suốt đoạn đường giờ mới nói, không khí cái đầu mày. Còn con Trâm, tôi cũng không biết tại sao nó lại cười phá lên như một con điên vừa trốn trại, miệng còn liên tục nói lớn: “Nghiêm ghen! Nghiêm ghen đấy! “. Thằng Nghiêm thì giận đỏ mặt tía tai, tôi thì... cười hùa!

~~~~~

Daebak! Còn khoảng 2 chương nữa thôi, 2 chương nữa là hết, ta được nghỉ khỏe! Ahaha!

Hóng tiếp đi nhá, gần xong rồi! Không có ngoại truyện đâu nha mấy bầy bè, ta còn có ý định viết fanfic KaiSoo nên không viết được đâu ha!

Nhớ bình chọn cho ta!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân, Làm Vợ Tao Đi* - Vyvy1504 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Tôi và con Yến Trâm cười suốt đoạn đường về nhà, trừ Nghiêm. Chúng tôi đứng trước nhà tôi, ba đôi mắt chạm vào nhau, tôi phì cười cho đỡ bớt gượng gạo, nói:

“Thôi, về nhà đi, tao còn đi ngủ để sáng mai tao đi. “ - Tôi đuối đi.

“Hay tao ở lại nhà mày ngủ nha, cho tao ngủ ở đây với mày đi. “ - Yến Trâm cầm cánh tay tôi, lắc qua lắc lại, nài nỉ i ới.

“Hỏi, ngủ ở nhà tao thì không có gì là không được nhưng mày định bỏ thằng Nghiêm à? Nhìn mặt nó kia, như cái bánh bao thiú ấy. “ - Tôi nhét mày, ám chỉ cái mặt đen thui của Nghiêm. Yến Trâm cũng xoay mặt cún con qua cầu xin, theo tôi là vậy.

“Được rồi, em ngủ ở đây đi, dù gì ngày mai Vy cũng đi rồi! À, mai mấy giờ đi? “ - Ghê gớm! Tình như vũng sinh!

“8 giờ. “ - Tôi trả lời cộc lốc.

“Mai tao sẽ đến tiễn mày đi. Hai người cũng ngủ sớm đó, đừng nói chuyện khuya quá, nghe rõ chưa!? “ - Tính tình cứ như ông già 80 tuổi ấy, con Trâm vậy mà nó cũng yêu thằng Nghiêm suốt 3 năm trời được.

“Biết rồi anh già, về đi, bọn em vào đây, anh cũng nhớ ngủ sớm đấy nhá! “ - Ôi, nghe nổi hết cả da gà lên rồi! Nó còn hôn gió nữa kia trời! Đã vậy thì tôi sẽ chia cắt! Tôi kéo xềnh xệch nó vào nhà, còn con Trâm như tôi là người thứ ba, liếc xéo. Thằng Nghiêm tất nhiên là xách dép đi về một mình chứ sao!

Vào đến nhà, tôi nhìn thấy ba mẹ và Nhật Hào đang bày ra những món ăn trong bếp, cười đùa rất vui vẻ, nhộn nhịp. Ha, tôi tưởng mình không phải là thành viên trong gia đình này, tôi không thể hòa nhập cùng họ, tôi là người dư thừa! Họ đã nhìn thấy tôi, ngưng cười đùa, mẹ lên tiếng:

“Về rồi đấy hả? Yến Trâm tới chơi hả con? “ - Mẹ tôi có vẻ vui mừng khi gặp Trâm.

“Chào hai bác. “ - Nó cũng lễ phép chào hỏi ba mẹ tôi.

“Yến Trâm hôm nay ngủ ở đây. Hào, ngủ dưới đất hay qua phòng ba mẹ ngủ đi, ngủ nhà kho cũng được, chị Trâm ngủ cùng chị rồi baby! “ - Tôi nhếch mép nhìn cục cưng nhà này, chị cưng không dễ chơi nhá!

“Xì, không thêm chơi với chị, em ngủ cùng ba mẹ. “ - Nhóc hất mặt lên nhìn tôi. Ô, hôm nay còn dám cãi chị mày à, ngoan quá trời ngoan!

“Nhớ đó, nhớ là nói thế với chị đó. Đừng có ngủ không được mà lò mò qua phòng chị nha. “ - Tôi bỏ mặt nhóc con đất Trâm đi lên phòng.

Lên đến phòng, tôi bò lẩn bò lộn trên giường, thờ dài, thờ dài và chỉ biết thờ dài và con nhóc kia cũng nằm lẩn lóc thờ dài, hùa!

“Này, nếu tao có làm gì trái với ý mày thì mày đừng giận tao đó! “ - Trâm đột nhiên mở lời, mà mở miệng ra thì chẳng có đầu có đuôi gì.

“Ý gì đây? Làm gì sai trái với tao à? “ - Tôi nằm nghiêng để nhìn mặt nó. Đang bày trò gì sao?

“Không có! Nói đi, tao có làm gì có lỗi với mày thì đừng có giận tao nha? “ - Lại giờ cái trò con bò này, trò này chỉ áp dụng cho Nghiêm được thôi

nhưng... hôm nay chiều theo ý nó một lần vậy! “Ừ, biết rồi! Đồ nhiều lời! “ - Tôi chê trách vì độ phiền phức kia, thật sự thì cũng không phiền phức cho lắm. Ô... mà tôi nói gì thế này hả trời?

“Nhớ lời mày nói đó, tao đã ghi âm lại rồi. “ - Nhanh tay lẹ mắt ghê noi, chuyện này cũng có là gì đâu mà phải ghi âm lại chứ. Nó còn cầm điện thoại trên tay lắc lắc, điên thật!

“Mày ở đó làm trò con bò của mày đi, tao đi tắm. “ - Tôi đứng dậy, cất bước đi đến nhà tắm.

Ra khỏi phòng với bộ đồ ngủ Doraemon, tôi nhìn quay phòng, à, thì ra là nó đang ngồi trên bàn học của tôi bấm điện thoại, có lẽ là nhắn tin với Nghiêm Có bạn trai là lập tức bơ luôn con bạn chí cốt.

“Này, chúng mày xa nhau có một chút là nhớ rồi à? Mê trai bỏ bạn! “ - Tôi mặt lạnh đứng sau lưng nó, nói. Tôi thấy nó giật nảy người, rồi quay sang nhìn tôi cười ngượng, như có lỗi lắm ấy!

“Hi hi, bỏ mày khi nào hả? Toàn nói chuyện không đâu! Ngủ đi con! “ - Nó bỏ điện thoại vào túi quần, chạy lại ôm tôi, kéo lên giường. Ôi, lúc này thì tôi kéo, giờ đến lượt nó kéo. Tôi cũng đành mặc kệ nó lòi lòi kéo kéo, bỏ lên giường, tắt đèn ngủ, ngủ đây!

- Sáng hôm sau -

Đồng hồ báo thức điểm đúng 7 giờ, tôi từ giường bò đến toilet, trong tình trạng không mang theo kính... thế là... 'binh'... 'bóp'... 'binh'... Một mớ hỗn độn xảy ra, là tôi làm ra vì không đeo kính vào. Tôi lại mò từ toilet đến giường tìm kính... à, đây rồi, đeo vào cái đã rồi tính. Ôi, đây là bùa hộ mệnh của tôi! Đeo vào xong rồi, thấy đường đi rồi, giờ thì tiếp tục từ giường mò đến toilet. Sau 10 phút đồng hồ mò từ giường đến toilet từ toilet đến giường rồi lại từ giường đến toilet tôi cũng vào được cái phòng tắm! Số vẫn cứ nhọ và tôi vẫn cứ sống!

Vệ sinh cá nhân, tắm rửa hoàn tất, tôi ra hỏi phòng tắm gọi con heo đang say giấc kia dậy.

“Này, dậy đi! Mày định nướng tôi khi cháy mông thì thức à? “ - Tôi tét vào mông nó.

“... “ - Nó đeo thêm đáp lại. Chiêu cũ.

“Ê, con kia, thằng Nghiêm nó đang trong phòng này! “

“Ái “ - Nó bật dậy như cái lò xo, mắt mờ to, nhìn dáo dác. Giữ thẻ điện trước bạn trai! Tới khi hai đứa chung nhà thì nó cũng biết cách mày quậy khi ngủ thôi con à! Tôi qua xem nữa rút uô xuống sàn!

Ta đã trở lại!

Lý do up chương mới trễ vì ta đã đăng ký thi học sinh giỏi 4 môn, giờ thì ôn bài ngập đầu.

Thứ 2 tuần sau, ta thi HSG Văn.

Thứ 6 tuần sau, ta thi Toán... không nhớ nữa...

Thứ 2 tuần sau, tuần sau nữa, ta thi Sử.

Thứ 4 tuần sau, tuần sau nữa, ta thi Sinh... Khùng luôn!

Nên mấy bạn đừng có hỏi thúc ta quá, hỏi quá là không có người viết truyện cho mấy bạn đọc đâu!

Nhớ bình chọn cho ta, thương nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân, Làm Vợ Tao Đi* - Vyvy1504 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

“Hừ, mày chơi tao thế đó hả?! Tao sẽ giết mày! “ - Nó nhào tới chỗ tôi, lấy gối đánh tôi tới tấp. Tôi cũng không chịu thua, cầm cái gối đang yên vị trên giường đánh vào đầu nó, mông nó, thân trên, thân dưới...!

“Cốc, cốc “ - Hừ? Ai thế nhè? Hai chúng tôi ngừng việc đánh đập, hai đứa đưa mắt nhìn nhau rồi vút gối lên giường, chỉnh sửa quần áo, đứng nghiêm trang. Cái đây là nó thôi, còn tôi phải đi mở cửa đây này.

“Nè, chị hai! Em gõ cửa hơn chục lần rồi sao chị không mở cửa hả?” - Tôi vừa mở cửa thì có một trảng nước bọt văng vào mặt, cái thằng em trời đánh này! Mới có tí tuổi đầu mà nói quá thế rồi, ai dạy thế hả trời!?”

“Có chuyện gì?” - Còn tưởng là mẹ vào, ai dè...

“Mẹ bảo em qua gọi chị hai với chị Yến Trâm dậy, xuống lầu ăn sáng. À, còn nói là, con gái con lười gì mà ngủ nướng như heo thế không biết.” - Rồi nó đóng cửa, ra khỏi phòng. Má! Làm tôi tức muốn chửi thế! Mẹ có bao giờ nói thế đâu, là nó bịa ra đó! Trời ơi, sao em của con càng ngày nó càng đáng ghét vậy hả? Nó mà không nhanh tay lẹ mắt thì tôi sẽ đập cho một trận như từ rồi. Đừng nhón với chị nhá!

Tôi và nó chuẩn bị xong, soạn đồ đầy đủ để vào vali rồi kéo kèn kèn cái vali nặng hơn kg của tôi xuống dưới lầu còn Trâm thì nó vẫn thanh thản đi xuống lầu trước tôi. Má! Lại làm tôi tức muốn chửi thế! (Đừng thắc mắc đây là đang nói gì, con nhỏ đây nó đang văng tục đấy, viết thêm cho nó kịch tính thôi). Ba mẹ tôi dường như đã ăn sáng xong xuôi, chỉ còn tôi, Hào và Trâm heo là chưa bỏ bụng được gì. Tôi vứt luôn cái vali sang một bên, nhào nhào đến bàn ăn, ăn ngấu nghiến, ăn mất đi thể diện, ăn quên cả lối về... (Tác giả thích thì tác giả viết thế thôi!)! Ăn no rồi thì tôi mới nhớ được xung quanh, ba mẹ, em trai và con bạn chỉ cốt đều nhìn về phía tôi một cách ngạc nhiên. Có gì đâu mà phải trở mắt ra nhìn thế chứ, chỉ là ăn thôi mà!

“Xong rồi chứ gì? Giờ thì đi thôi!” - Ba tôi ra lệnh rồi đi ra khỏi nhà, đứng ngoài sân. Hời, có ai bảo ba ra đó đứng đâu chứ! Nhật Hào và Yến Trâm thì chỉ biết đứng đó ú ớ ớ ớ vì đã chưa ăn được gì mà bảo đi, thật tội nghiệp cho bọn họ! Hôm nay tôi bị gì thế nhỉ? Đang có điều gì không lành sắp đến thì phải? Tôi có linh cảm không tốt lắm. Chẳng lẽ họ đang bàn tính chuyện gì? Chuyện đó tính sao đi, giờ là khỏi hành rồi!

Chúng tôi bắt taxi đến sân bay, trên đường đi thì không ai nói một lời nói, không khí vô cùng ngột ngạt cho tới khi tới sân bay. Chú tài xế phụ giúp lấy từng vali xuống, không, chỉ có tôi là đem theo vali nhí? Ba mẹ cũng không đem theo vali chỉ là một vài cái túi, gì thế nhí? Chẳng lẽ có ý định qua bên đấy rồi mua thêm đồ nên đem ít một chút? Thôi kệ! Chắc suy nghĩ của tôi là đúng!

Kéo cái vali nặng trĩu đến chỗ ngồi, tôi thở hắt ra một cái, đời thật quá phũ phàng mà! Sao ông lại bắt công với con quá vậy? Con còn chưa có một mối tình vác vai, chưa hẹn hò, chưa thực hiện được ước mơ của con nữa, sao ông lại nhẫn tâm quá vậy?! Có phản hơi lỗ nhí? Nói như có vẻ tôi sắp tạm biệt thế gian này đi luôn ấy!

Tôi vẫn mong chờ hình bóng ấy xuất hiện như bạch mã hoàng tử trong mấy bộ truyện ngôn tình ấy nhưng chắc sẽ không bao giờ điều đó sẽ đến đâu. Tôi làm người ta đau khổ như vậy, chắc giờ người ta đã muốn quên tôi và đang tìm kiếm một tình yêu mới nhưng chắc không phải nhanh như vậy đã đi tìm tình yêu mới đâu nhí? Tôi lại suy nghĩ quá nhiều rồi...

Thôi suy nghĩ nữa, tôi liếc mắt đến bên Yến Trâm và Gia Nghiêm, cậu ta vừa đến đây không bao lâu và giờ đang ngoi ngoi tóc của Trâm trong khi Trâm thì đang ngoi điện thoại. Nhìn lại mày xem kìa Tổ Vy, mày cô đơn hơn họ nhiều, vui nhí?! Đừng suy nghĩ mấy chuyện đó nữa, chuyện không muốn làm thì cũng đã làm rồi, cũng đừng nên lưu luyến cái nơi làm mày đau khổ này, bắt chấp hết tất cả mà ra đi.

Ố... shit, quý thật! Tôi lại tưởng tượng nữa rồi, nhớ cậu ta quá lại sinh ra ảo giác! Nhưng... cảm giác rất thật! Không phải chứ, tôi lắc đầu thật mạnh để xua tan đi cái ảo giác quái quỷ kia. Tay tôi run lẩy bẩy, cái con người làm tôi thương nhớ kia đã biết hết rồi sao?! Không thể! Đừng thấy tôi, đừng có thấy tôi! Tôi lẩn trốn, chạy thật nhanh ra ngoài...!

~~~~~

Hú, ta đã trở lại!

Câu đó quen rồi nên không biết đời thế nào nhưng bỏ qua đi!

Thôi cứ đọc xong chương này rồi tiếp tục hóng chương kết nha, ta mệt quá rồi!

Vừa học, vừa thi học sinh giỏi Sử còn vừa tập nhảy, tập hát cho 20/11 nữa! Ồi giờ ơi! Muốn khóc quá!

Thôi, ta thắng đây ^^

21-10-2016

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân, Làm Vợ Tao Đi* - Vyvy1504 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Tôi cứ chạy, chạy và chạy. Chạy thoát khỏi nơi này nhưng... sao Minh lại biết chuyện này mà đến đây?! À ha, lại là lũ phản bạn! Quay lại phía sau, á, cậu ta gần đuổi kịp rồi, phải nhanh hơn, nhanh hơn và nhanh hơn nữa! Nhưng...

“Á” - Tôi hốt hoảng vì cánh tay đã bị ai đó siết chặt và xoay người tôi lại. Tôi cứng người, không dám đối diện với Thiên Minh.

“Cậu trốn thoát được tôi sao? Còn bày ra cái trò dở hơi đấy nữa hả? Cậu nghĩ tôi không được thông minh như vậy sao?” - Cậu hỏi dồn dập, mặt đằng đằng sát khí.

“Đúng vậy!” - Tôi chỉ biết e dè trả lời. Còn câu trả lời của tôi làm cậu muốn té ngựa. Sao thế nhỉ?

“Buông ra!” - Tôi nhớ lại chuyện cũ nên vùng vẫy nhưng sức tôi không đọ lại được cậu.

“Không! Giờ cậu có bỏ chạy đến đâu thì tôi vẫn tìm được, vì định mệnh đã sắp đặt cho tôi mãi bên cậu!” - Cậu ta nói một cách rất chân thành và... sến muốn chảy vãi, làm tim tôi muốn tan chảy. Ấy, lại bị tên này dụ dỗ nữa rồi, sao trái tim tôi lại yếu đuối vào ngay lúc này chứ! Shit!

“Tôi dễ bị cậu dụ dỗ chắc! Buông tôi ra!” - Thật sự thì... tôi bị những lời cậu ấy nói mê hoặc, chứ không phải là tôi bị cậu dụ dỗ gì đâu nhá!

“Cậu còn không nghe lời nữa thì cậu sẽ chết chắc với tôi đó!” - Hai con người hằn lên những tơ máu, hình dáng này... cậu ta... tôi chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng thế này của Minh cả. Cậu ta là đang tức giận sao!?

“Không về! Tôi không sợ cậu đâu! Giờ tôi không về đó thì làm sao? Hả?” - Tôi nghe ngang thách thức Thiên Minh, mặc dù không biết chuyện gì sẽ xảy ra... Và...

“Á!” - Đó là tiếng hét thất thanh của tôi khi bị Ngô Thiên Minh nhắc bổng lên đặt trên vai rắn chắc của cậu ấy. Tôi chỉ còn biết la hét ầm ĩ và đánh đấm vào lưng cậu những cú đánh không là gì với cậu, sức tôi sao có thể đọ lại với con trai như cậu chứ?! Dư thừa!

Sau khi khiêng con lợn như tôi về tới nhà thì... cậu ta vẫn không cho tôi xuống, hai chân vẫn không chạm được mặt đất. Tôi chán nản, nói với giọng khàn khàn vì trong suốt đoạn đường về nhà thì tôi vẫn la hét hết sức.

“Này, dù gì cũng tới nhà tôi luôn rồi, cậu cho tôi xuống được không? Tôi chóng mặt muốn chết luôn rồi!”

“Chào hai bác.” - Ờ? Thế loại gì đây? Ba mẹ tôi đã về nhà hết rồi sao?

“Ừm, con đặt nó xuống đi. Nó như heo mà con vẫn khiêng nó về đến nhà được là nuôi nó được rồi.” - Mẹ tôi nói. Nó, đây là bà Lương đang ám chỉ tôi. Nhưng... sao lại bảo tôi là heo chứ -_- . Tôi cũng có lòng tự trọng của mình mà, ba mẹ cũng phải giữ chút mặt mũi cho con chứ!

“Đúng rồi đó, mẹ phán chuẩn luôn!” - Lại là nhóc Nhật Hào lăm mồm nhất nhà lên tiếng. Em không nói có ai bảo em cầm đầu, học thói đó theo ai mà cứ nói nhiều thế không biết?!

“Con cho nó xuống đi, nặng lắm không con?” - Ờ? Tuyệt tình thế cơ à? Tôi là gì trong gia đình này đây?

“Bác cứ đùa, Tú Vy đâu có nặng!” - Ahaha, giờ thì cũng có người nghiêng về phe tôi, nhưng là... - “Cậu ấy rất nặng là đằng khác!” - Đây là câu phía sau cậu ta nói, xong liền đem tôi ngồi lên ghế sofa rồi cậu ta cũng an tọa cạnh chỗ tôi. Tôi mặt không thể nào nhăn nhó hơn, cậu thì vẫn nhìn tôi cười hi hi, nhìn là muốn đâm vài phát, bực mình!

“Ba mẹ à, con có phải con gái của hai người không?” - Tôi khó chịu hỏi họ.

“Không biết nữa!” - WHAT? Câu trả lời bất ngờ hơn tôi mong đợi.

“Thôi, tối nay ba mẹ sẽ đi chuyến bay sang Mỹ luôn, con có thể sang sau cũng được. Giờ thì hai đứa nói chuyện với nhau đi.” - Ba tôi nói. Thiết tình là họ bỏ luôn đứa con gái này rồi. Nói xong thì họ phui mông đi, chỉ còn lại hai đứa tôi, phải nói gì đây?

“Ở đây chỉ còn lại hai người, tôi hỏi cậu, tại sao cậu lại không nói với tôi là cậu sẽ đi? Nói dối làm gì? Còn bày ra cái trò gì gì đó nữa!” - Hỏi thế thì biết trả lời thế nào đây? Khó xử chết đi được!

“Ờ thì... tại vì... tôi sợ cậu sẽ buồn khi tôi nói...” - Tôi cũng không biết tại sao mình lại làm cái việc đó, nói thật với cậu thì có sao đâu, cứ như mình là diễn viên không bằng.

“Hết rồi!”

“Không biết nữa!” - Tôi không biết phải nói làm sao, giờ thì không nghĩ ra điều gì để nói với cậu.

“Vậy... khi nào cậu đi?” - Mỹ? Tôi không muốn đi nhưng cũng rất muốn đi!

“Ừm, nửa muốn đi, nửa không muốn.”

“Vậy thì đi đi, chúng ta cùng đi!” - Thiên Minh vừa nói gì?

“HẢ? Gì?” - Tôi thét, là thét đó. Ngạc nhiên vô cùng.

“Làm gì mà hét lên như sóng gầm thế? Tôi nói là chúng ta cùng sang Mỹ đi, tôi đi cùng cậu.” - Cậu vẫn cười, cười rất hiền. Minh bỏ qua những gì trước kia tôi đã đối xử với cậu, tha thứ mọi lỗi lầm mà tôi đã dặt dẹo gây ra. Biết trước như thế này thì làm như vậy làm chi?! Ngu ngốc! Đúng là đồ đầu đá!

“Sao đây? Mặt khó ở thế á? Trả lời đi chứ! “ - Chuyện gì cũng phải từ từ chứ! Làm quá hà!

“Ồ... đi thì đi thôi! “ - Mặt đanh đá! Tôi vừa nói vừa vênh váo như mấy tên chuyên đi đòi nợ thuê ấy!

“Cậu nhớ những gì vừa nói đấy! Đừng rời xa tôi nữa, tôi sợ cô gái này lại biến mất khỏi cuộc sống của tôi lần nữa. Đừng làm thế nữa, tôi sợ lắm “ - &Thình, thịch &Trái tim tôi lại lỡ nhịp vì lời nói đầy sự ám áp và chân thành từ cậu. Cậu ta nhích lại gần, kéo người tôi lại, ôm lấy. Mặt tôi sắp cháy thành than luôn rồi, trời ạ! Tôi mỉm cười hạnh phúc và ôm lấy cậu, thì thầm:

“Tôi sẽ không như thế nữa, không rời xa cậu nữa. Tôi yêu cậu, Ngô Thiên Minh! “ - Tôi cảm giác được trái tim cậu đập rất nhanh, cũng như trái tim tôi hiện giờ, rất nhanh. Thiên Minh bỏ tôi ra, gương mặt trở nên thật cuốn hút và nghiêm túc.

“Tôi đợi cậu này đã lâu, giờ thì cậu cũng nói. “ - Tên kia thì lộ vẻ vui mừng, cười ha hả.

Tôi chỉ nhìn, nhìn thấy đôi mắt kia chứa đầy hình ảnh tôi và cả tôi cũng thế, ngập tràn hình ảnh cậu...

————— THE END —————

* Thông Báo *

- Sẽ có ngoại truyện!

Giờ thì tiếp tục hóng ngoại truyện đi ạ. Mặc dù truyện ngắn “Yêu Anh “ của ta đã hoàn nhưng dự là sắp tới, sau khi viết xong ngoại truyện và sau khi thi xong học kì I, thì ta sẽ viết thêm truyện ngắn.

Rảnh rồi thì nhớ đọc “Những Mối Tình “ của ta nhá.

Thương nhớ các nàng! Moahhh Moahhh Moahhh!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân, Làm Vợ Tao Đi - Vyvy1504* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Phiên ngoại 1: Lời của Ngô Thiên Minh

Sau ngày hôm đó thì cô chú Lương cũng đã sang Mỹ, trước khi đi còn không ngừng mỉm cười nhìn tôi đầy ẩn ý, cô Lương ôn nhu nói:

“Thiên Minh, con nhớ chăm sóc Tú Vy hộ bác. Nó lười tắm lắm, nhớ nhắc nó kĩ càng giúp bác. “ - Tôi gục trước lời nói của bác, bác vẫn vui tính như ngày nào. Còn Lương Tú Vy, đang khóc huhu ngon lành, sau khi nghe xong lời dặn dò kia liền lườm lườm vài cái, im bật.

“Anh đấy, đừng có bắt nạt chị em, chị em mà khóc là anh tôi đòi đấy! “ - Tôi sao lại dám bắt nạt quý cô bên cạnh, chỉ bằng nói ngược lại, chị đừng có bắt nạt anh đi?

Hai bác và cả nhóc Nhật Hào cũng đến lúc phải lên máy bay, bác gái cũng rơi lệ, bước đến ôm lấy người con gái tôi thương, nước nờ nói:

“Nhớ, ba mẹ đi rồi, phải nhớ thức sớm một chút, đừng ăn nhiều quá, con gái ăn nhiều thì ai thèm thương. Còn nữa... khi nào muốn sang đó chơi thì gọi ba mẹ và nhớ... nhớ nghe lời Thiên Minh. “ - Bác ấy nói gì cũng đúng ngoại trừ điều này, mặc dù Tú Vy ăn rất nhiều nhưng vẫn có người dám thương đó thôi, tôi này! Hờ hờ.

“Con nhớ rồi... Mẹ lắm lời thật đó! “ - Cô ấy cũng khóc theo, làm tôi xót quá.

“Thôi nào em, con nó cũng đau còn nhờ gì, nó tự lo được, 15-16 tuổi rồi! “ - Bác trai cùng Nhật Hào cũng bước đến vỗ về, khuyên nhủ. Một hồi lâu sau, bác gái mới chịu lên máy bay. Tôi đây mới khổ này, phải vỗ về cô gái bên cạnh đang khóc như chưa bao giờ được khóc ở đây này!

Trên con đường về nhà, tôi đã cố gắng hết sức bình sinh, Tú Vy mới ngừng khóc, khịt khịt mũi. Về đến nhà, cô ấy liền ngồi vào bàn ăn, than thở đôi, một mực bắt ép tôi nấu cho ăn. Đành vậy! Tôi lúc nào mà chẳng yếu thế trước Lương Tú Vy!

Đến mức này rồi, tôi chỉ có thể nấu cho cô ấy một bát mì cộng với vài lát xúc xích thôi. Tôi chỉ biết nấu mỗi mì gói thì cô ấy có muốn ăn món khác đi nữa thì tôi cũng không làm được!

“Chỉ vậy thôi á? “ - Tôi vừa đem bát mì đặt lên bàn ăn, cô ấy liền ngó đến, mặt khó chịu. Chắc là đói lắm.

“... “

“Tớ tự làm. Cậu ăn mì của cậu đi. “ - Cô ấy đi đến bên tủ lạnh, lục lọi.

“Sao cậu không ăn? Hay tớ nấu món khác. “ - Tôi ngỡ ngàng. Tú Vy không thích ăn mì?

“Không cần. Nếu cậu biết nấu thì chắc chắn sẽ không nấu mì cho tớ ăn. “

“... “

Tèo tèo tèo....

Còn phiên ngoại nữa nha mấy chế ^^

Thiệt chứ! Mấy chế đừng đẩy ta quá, gần thì học kì tới nơi rồi, đừng có hối thúc. Đợi thi xong đi rồi tôi viết, đề cương nhập đầu rồi đây này!

Thời gian đăng thi chưa biết, chỉ biết là thi xong rồi tính. Chắc cũng khoảng 2 - 3 tuần gì đó. Nói chung là tới khi nào có thông báo thi đọc. Ok. I'm fine.

Sắp ra truyện mới, đợi xong mấy cái phiên ngoại này là sẽ tập trung cho truyện mới. Còn cái truyện “Những Mối Tình “, chắc xoá! Ít người đọc cộng thêm là viết chưa được hay nên xoá. Ok. I'm fine!

Chờ đợi là hạnh phúc mà cho nên là cứ đợi tiếp đi. ^&^

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân, Làm Vợ Tao Đi* - Vyvy1504 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Phiên ngoại 2: Lời của Ngô Thiên Minh (2)

Tiếp tục là lời của Minh Minh

Haizz, sau chuyện đó, chắc chắn là Tú Vy sẽ không bảo tôi nấu ăn nữa. Và đến ngày hôm sau...

“Này, Thiên Minh.” - Vy Vy gọi tôi

“Hả?” - Cô ấy sẽ nói nhớ Nhi và Nghiêm

“Tớ nhớ Nhi Hẹn với Nghiêm.” - Biết ngay mà.

“Vậy hôm sau đi học.”

“Ừm.”

“...” - Không biết nói gì.

“Nhưng là...” - Tú Vy lại ngập ngừng nói.

“Gi?” - Tôi chắc chắn cô ấy sẽ nói nhớ ba mẹ.

“Tớ cũng nhớ ba mẹ.” - Thấy chưa? Lại đoán trúng.

“Học kì này kết thúc. tớ và cậu sẽ đến đó thăm họ.” - Có vẻ như tôi hơi chiều chuộng cô ấy. Nhưng không sao, cô ấy vẫn là tình yêu của đời tôi.

“Thật không?” - Vẻ mặt hơn hớn kia làm tôi chỉ cảm thấy buồn cười xen lẫn đáng yêu. Người gì đâu mà dễ thương thế không biết.

“Haha, cảm ơn cậu. “ - Cô chạy đến ôm chầm lấy tôi, vô cùng hạnh phúc. Tôi cũng rất hạnh phúc đây này.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân, Làm Vợ Tao Đi* - Vyvy1504 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Phiên ngoại 3: Bảy năm sau

Thời gian thấm thoắt trôi qua, chỉ với dòng chữ 'bảy năm sau' thôi mà con tác giả bỏ bê công việc đã viết phiên ngoại thứ ba. Cậu và cô cũng đã tốt nghiệp, đã có công ăn việc làm và cũng chuẩn bị lập một gia đình mới, sống chung một nhà.

Một câu chuyện li kì trước khi kết hôn, đó là... đó là... nói nhanh không chúng nó tán sml. Đó là... cậu cầu hôn cô trước sân trường lúc đang chụp hình tưởng niệm... nhầm, là lưu niệm nhé! o_o

Chúng ta hãy leo lên cổ máy thời gian của Đồ rá ê mồn để xem lại lúc cậu cầu hôn nhé. ^•^

Trong khi người ta đang tấp nập chụp hình kỉ niệm thì cậu đã cầm bó hoa hồng thật to trên tay kèm theo một hộp gì đó màu đỏ đỏ quỳ một chân và còn một chân kia trụ cho khỏi té trước mặt cô, cậu mạnh mẽ nói:

“Bạn thân, làm vợ tao đi.”

“...”- Chết lặng.

“Lương Tú Vy, làm cô dâu của anh nhé?”

“...”- Cô đang trong trạng thái câm nín vì không thể tiếp thu được lời nói của cậu ta. Cái tên này đang làm trò quái gì thế này?

“Lương Tú Vy, làm vợ của anh suốt đời này nhé?”- Anh lại thay thế một câu khác.

“...”- Cậu thay thế khác của anh cũng làm cô đứng hình lần nữa. Lại gì nữa?

“... Lương Tú Vy, em có đồng ý làm cô dâu của anh, làm mẹ của bảy con của anh và làm vợ của anh suốt đời này không?”

“...”- Mặc dù không trả lời nhưng cũng đủ biết cô đã sốc văn hóa với cái con người đang quỳ trước mặt cô đây. Và sau một thời gian tịnh tâm, cô cũng đã gạt đầu đồng ý trong sự cổ vũ khá nhiệt tình của mọi người.

Thứ 3. 22:19. 24/01/2017.

Đây là phiên ngoại cuối cùng mà ta đã cật lực viết ra dù chỉ với 334 từ. Ghê nhỉ? Thật, nó cũng tốn không ít chất xám đấy.

Trong thời gian nghỉ Tết, ta đã ấp ủ một truyện có ý tưởng không mấy là mới mẻ, cũng viết về chủ đề học đường. Ta khá thích viết chủ đề ấy nên đừng cố gắng mà thúc ép ta viết chủ đề khác nhé! Theo đây!

Ai muốn hỏi gì liên quan đến ta, hay muốn tư vấn về vấn đề tình cảm, học tập của các bạn, hay vấn đề về sinh lí của mấy bạn nữ

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân, Làm Vợ Tao Đi* - Vyvy1504 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.